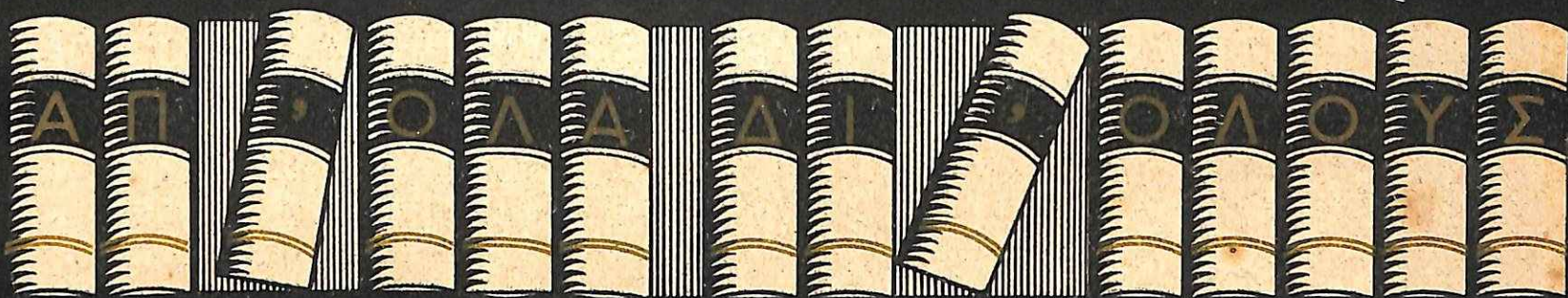

ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 1936

Α·Ο·Δ·Ο

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΝΟΜΗΣ"

Α Π Ο Δ Ο ΛΟΥΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 3

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ
„ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ“

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1935

Διευθυντής : Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

Αρχισυντάκτης : Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

«ΖΗΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ»...

Για να μιμηθούν τους πραγματικούς αεροπόρους, μερικά παιδάκια του Μπουλτσάνο, κατεσκεύασαν ένα αλεξίπτωτο με μίαν πολλή διμυρέλλα. Και το πήραν στην μέση του τα σχοινιά της ανοικτής αμπαρέλλας, επήδησαν στο κενόν από την δευτέρα ταράτσα του σπιτιού! Αντί όμως να κατέβη σιγά - σιγά έ-
πεσε από ψηλότερα και εκπληκτικά...
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ
ΔΩΡΕΑ 1. Υόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36192

ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ ΚΑΙ ΧΙΤΛΕΡ!

...φασισμού...
 Η πολιτική ιδεολογία και η εθνική ψυχολογία του άλλου
 κοσμου, το καστανοχρώμο Χιτλερισμο, είναι ολωδοιδιο-
 σφορετική. Ο Χιτλερικός «ρασισμός» αντιτάσσει τους Γερ-
 ανούς εναντίον όλης της υπόλοιπου ανθρωπότητας και δέν ά-
 γνωρίζει σε κανένα άλλον λαό τό δικαίωμα της έλευθερας ά-
 κρεσας. Θέτει τόν έαυτό του στό κέντρο της παγκοσμίου κώ-
 ρας. Τό δικό του Έθνος ένα έδωλο πού έξαφανίζει τόν Θεό.
 στή λυσσώδη έκτασι του είδωλοκρατικού του πάθους, εί-
 ναι έτοιμος να σύρη βθια στον βωμό του γερμανικού μιλιτα-
 ρισμού ολόκληρη την Ανθρωπότητα. Με τό Χιτλερ ή γερμανική
 ανόησις άπεσπώθη από την ύπολοιπή ευρωπαϊκή διανοή και
 ύποταμονώθηκε. Δέν μπορεί να άναγερνη πιδ πάνα από
 εν έαυτό της καμμία άνώτερη κεντρική παγκοσμία σκέμη και
 λησι. Έτσι άναγκάσθηκε ν' άνακρήρξη ότι ή γερμανική έθνι-
 κή θέλησις είναι παραπάνω από όλες τις άλλες και ότι αυτή εί-
 ναι ή μοναδική κινητήριος δύναμις της Ιστορίας. Ο σύγχρονος
 ρασισμός — με έμφύλια ή γερμανική ράτσα είναι ή εκλε-
 -Α. Ο. Δ. Ο.

Ένα από τα χαρακτηριστικά γνωστά εθιμογراف...

Τὸ καταπληκτικότερο κατόρθωμα
τοῦ περιφήμου κουρσάρικου κατὰ
== τὸν μέγαν πόλεμον. ==

διακρίνονται και τρία άσπρα φωτακτα

A. O. Δ. O. - 3

νεαρών εξερευνητών κατώρθωσε πραγματικά να φθάσει έως τις πηγές του Κιανού Νείλου κατά το έτος 1838. Έτσι οι δύο αυτοί αδελφοί υπήρξαν οι πρόδρομοι του Λίβιγκτον και του Στάνλεϋ, που έφηραν κι' αυτοί αργότερα το χρυσούν μετάλλιον της Γεωγραφικής Έταιρείας για τις ανακαλύψεις τους.

Ο Λίβιγκτον που ήταν ήδη διάσημος γιατί κατάφερε να διασχίσει την Αφρική μεταξύ του Σαιν Πωλ ντε Λοάντα και του Κιλμάν, έπροχώρησε για δεύτερη φορά μέσα στα βάθη της μαύρης ήπειρου προς το Κογκό και επί τρία δόκκληρα χρόνια δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής.

Δύο εξερευνηταί, ο Καμερόν και ο Στάνλεϋ ξεκίνησαν για να τον βρουν, ο τελευταίος μάλιστα με έξοδα του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης». Τά τελευταία έγνη του Λίβιγκτον εχάοντο στην περιοχή της Ζαμπέζ. Ο Στάνλεϋ, πολεμώντας με τους ιθαγενείς, κατώρθωσε να φθάσει έως την ανατολική όχθη της λίμνης Ταγκανίκα, και στις 10 Νοεμβρίου του 1871, καθώς έμπαινε τη νύχτα στο χωριό Όζιζι, ρίχονταν ντουφεκιές για να εξημερώσουν τους ιθαγενείς, άκουσε έξαφνα κατάπληκτος ένα «καλοπέρα κύριε» σε αγγλική γλώσσα! Ήταν ο Λίβιγκτον.

Οι πρόεδροι των Γεωγραφικών Έταιρειών του Λονδίνου και του Βερολίνου δεν θέλησαν να πιστέψουν στην όση έκθαύματος αυτήν συνάντησι των δύο ανδρών που εν τούτοις ήταν αληθινή. Ο Στάνλεϋ όμως αποζημιώθηκε αργότερα για μιαν άλλη του μεγάλη επιτυχία. Αύτος έλυσε τελειωτικά το πρόβλημα των πηγών του Νείλου. Οι χάρτες των Πολεμικών που τον παρίσταναν πηγάζοντα από δύο λίμνες, απέδειξαν άκριβείς. Ο Στάνλεϋ που έταξιδεψαν αρκετά στην μιά απ' αυτές τις λίμνες την εδόξατο «Βικτώρια - Νυάνζα».

Η ανακάλυψις επίσης ενός υψηλού όρους, του Ρουζνιτζόρι και του δάσους του Ίσημερινοϋ, που ήταν σκοτεινό σαν τη νύχτα, του εξησφάλισαν κατά το 1878 τους θερμότερους έπαίνους της Γαλλικής Γεωγραφικής Έταιρείας.

Η Έταιρεία αυτή, που δεν ήταν διόλου φειδωλή στην άπονομή χρυσών μεταλλίων, όταν επρόκειτο να άμειψη ήρωας ανθρώπους, οι οποίοι ήγωνίζοντο για την επιτυχία του σκοπού της, άπένειμε τά θραβεία της και στον Γερμανό Νάχτιγκαλ για την εξερεύνησι της Κεντώας Αφρικής, καθώς και στον συμπατριώτη του Γεράρδον Ρόλφς για την εξερεύνησι των δάσεων της Σαχάρας. Ο τελευταίος αυτός έκαυγατό πώς κανέναν Εύρωπαίο πριν απ' αυτόν δεν είχε κατορθώσει να εισχωρήσει στο Τουάτ...

Και όμως μοι έτυχε ν' ανακαλύψω κάποτε σ' ένα παλαιό χειρόγραφο του XV

αίωνος μιιά έπιστολή γραμμένη από τδ Τουάτ στην όποιαν ο Ιενοθέζος Αντώνιο νιαλφάντι περιέγραφε τδ μέρος αυτό με ένα θαυμάσιο τρόπο. Και ή έπιστολή αυτή εχρονολογείτο από τδ 1447! Τδ Τουάτ παρουσίαζε την εποχήν εκείνην ένα ένδι-αφρόν που δέν έχει πιά σήμερα. Άποτε-λουσε, δηλαδή, ένα είδος Έθραϊκής Πα-λαιστίνης από τδ υπολείμματα τδ Ιου-δαϊκού Κράτους της Σαχάρας, τδ ό-ποιον μάς περιέγραψε κατά τδν 10ον αί-ώνα ένας Ίσραηλίτης τδ Σουδάν, ο Έλ-ντάντ λε Ντανίτ. Την εποχή εκείνη δ-ποιος έφθανε στδ Τουάτ, διέτρεχε τδν δ-δυο να συναντήση και τδς Φιλισταίους.

Έδω, πρέπει, να σημειωθή και μιιά άλ-λη επιτυχία της Γεωγραφικής Έταιρείας. Με τά θραβεία της συνένειμε στδ να γν-ορίσουμε την γλώσσα τδν Φιλισταίων αυ-τδν καθώς και τά έθιμά τους.

Ο Έρρίκος Ντυβερίε που υπήρξε κα-τά την εποχήν της δευτέρας αυτοκρατο-ρίας ένα από τδ σπινίγματα της Γεω-γραφικής Έταιρείας, έμαθε τελείως την γλώσσαν τους.

Και αργότερα, ένας λαμπρός αξιωματι-κός τδ γαλλικού στρατού, που έγινε ιε-ραπόστολος, ο πάτερ Φουκώ, θραβεύ-μενος κι' αυτός από την Γεωγραφική Έται-ρεία, έγκατεστάθη στδ Τουάτ και απέ-κτησε τέτοιο γόητρο και τση έπιρροή στδς ιθαγενείς, ώστε τδν έλάτρευαν σαν θεό τους. Και, μετά τδ πραγικό τέλος του μέσα στην καλύβα του, θρέθηκε ένα τέλειο λεξικό της γλώσσας τδν ιθαγενών που είχε συντάξει ο ήρωϊκός εκείνος ιε-ραπόστολος.

Η ΛΑΣΣΑ, Η ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΠΟ-ΛΙΣ

Η πόλις Λάσσα έξασκει επί τδν τα-ξιδιωτδν την γοητεία του, άπηγορευμέ-νου καρπού. Γιατί και σ' αυτήν, όπως και στή Μέκκα τδν Μωαμεθανών, άπαγο-ρεύεται στδς θεθίλους να πλησιάσουν. Στην ιερή αυτή πόλι τδ Βουδδισμού μπόρεσεν, εν τούτοις, κάποτε να μπη έ-νας Ιερωμένος από την Τουλούζ, ο πάτερ Χύκ, ο όποιος κατά τδ 1846, διεπίστωσε άρκετές ανάλογιες μεταξύ Βουδδισμού και καθολικής θρησκείας. Ύστερα από αυτόν πολλοί άλλοι έπεχείρησαν να φθά-σουν έως τις πύλες της ιερής πόλεως, χωρίς όμως να τδ επιτύχουν. Δύο αδελ-φια από την Βαυαρία (1859), δυο Ινδοί (1870 και 1886), ο Ρώσος συνταγμα-τάρχης Πρζεβάσκι, που έκαμε και τδν πρώτον χάρτη τδ Κουκού - Νόρ (1876), πρώτον χάρτη τδ Κουκού - Νόρ (1876), ό τολμηρός Γάλλος Μπουβαλό που ξε-κίνησεν από την Σιδηρία για τδ Τονκί-νο περνώντας κι' από τδ Θιβέτ (1891) κλ.

Κάποιος άλλος νεαρός εξερευνητής, μεταμορφωμένος σε Μογγόλο, με κόκκι-να φορέματα, με κεφάλι ξυρισμένο και

με τδ μοῦτρο άλεημένο με λίπος για νά-γυαλίξη σαν μπροντζος, έπεχείρησε να εισχωρήσει στην ιερή πόλι τδ Βουδδι-σμού, μά κι' αυτός δέν τδ κατώρθωσε.

Με την βοήθεια και την προστασία της Γεωγραφικής Έταιρείας, ένας νεαρός Γάλλος έπιστήμων, ο Παύλος Πελλιό, ξεκίνησε κι' αυτός στδ 1907 για την Κεν-τρική Ασία. Ο Πελλιό δέν έφιλοδόχησε να εισχωρήσει κι' αυτός στην ιερή πόλι, αλλά τδ ταξίδι του στδ Κινέζικο Τουρ-κεστάν στέφθηκε από μιαν άλλη μεγάλη έπιτυχία. Άνεκάλυψε μέσα σε μιιά μυστι-κή κρύπτη στδ κοίλωμα ενός τοίχου στδ Κέν - Σού, μιιά πλούσια βιβλιοθήκη από πολύτιμα χειρόγραφα Θιβετιανά, Κινέζι-κα, Βραχμανικά και Σανκριτικά, γοαι-μένα έπάνω σε παπύρους και μεταξωτά ύφασματα, με τά όποια έπλούτισε την Έθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας.

Δώδεκα χρόνια πριν από τδν Πελλιό, ο πρίγκηψ Έρρίκος της Όρλεανς, πε-ριέτρεξεν επίσης την Ασία από τδ Τον-κινον έως τδν Κόλπο της Βεγγάλης και καθώς φαίνεται ή συγκομιδή την όποιαν έφερε μαζί του, ήταν αρκετά πλούσια, ώστε να τδ εξασφαλίξη τδ χρυσούν με-τάλλιον της Γεωγραφικής Έταιρείας. Θυ-μάμαι μιιά πολύ ένδιαφέρουσα διάλεξι-πού έκαμε πρό έτδν κάποιος άλλος από τδς θραβευμένους της Γεωγραφικής Έ-ταιρείας, ο άνθροπολοάρχος Χούρστ. Ο αξιωματικός αυτός διέπλεε σιδ 1901 τδν Κυανόν Ποταμόν της Κίνας με μιιά θα-ρειά κανονιοφόρο. Η δίνη τδν ρευμάτων τδν ποταμού στδ Γιάγκος - Κιάγκ είναι τρομερότερη κι' από την άγρια θάλασσα και ο κίνδυνος που διέτρεχε ή κανονιο-φόρος δέν ήταν μικρός.

Οι Κινέζοι ναύτες που αποτελούσαν τδ πλήρωμα τδ μικρού πλοίου, έθυσίασαν ένα ύπεροχο άσπρο κόκκορα για να έ-ξευμενίσουν τά «κακά πνεύματα» τδν πο-ταμού, ενώ οι συμπατριώτες τους από την παραλία παρακολουθούσαν τδν διάπλου-ν έτοιμοι να τδς βοηθήσουν σε περίπτωσι κινδύνου και διάφοροι φλεγματικοί «Αγ-γλοι είχαν έτοιμάσει τις φωτογραφικές τους μηχανές για να πάρουν εικόνες τδν πιβανό ναυαγίου.

Η κανονιοφόρος επάλαισε άρεκήν ω-ραν με τά ρεύματα τδν ποταμού και έ-πλησίαζε τώρα στδ πιδ έπικινδυνό ση-μείο, στδ Γε - τ - άν, όπου άσφαλδς θά-θυθιζόταν, άν δέν θρισκόταν ένας τδ-πος να έπιταχύνη τδν δρόμο της. Τότε ο Χούρστ σκέφθηκε να ρίξη μιιά μεγάλη πο-οότητα λαδιού στή φωτιά της μηχανής οότητα λαδιού, πράγμα που έπέτυχε την αυ-ξησι της ταχύτητος της κανονιοφόρου και την γοργή της διάβασι διά τδν έπικιν-δύνου στενοϋ, ύπδ τδ άπογοητευμένα θλέμματα τδν Άγγλων, που ήταν άπα-ρηγόητοι γιατί έχασαν την ευκαιρία να άρθασαντίσουν με τις φωτογραφικές τους μηχανές τδν καταπονημένο τδ μικρού πλοίου, τδν περιέμεναν με τση άνυπομο-νισία!

Ύπηρχε μιιά φήμη από αίωνων, πώς κοντά στδν Βόρειο Πόλο, θρισκόταν έ-νας πορθυός. Η ανακάλυψις τδ πορθυού αυτού, ένδιέφερεν έξαιρετικά τδς έμπό-ρους τδν μεταξωτδν της Λυών, γιατί θά-θρισκόταν έτσι ένας δρόμος προς την Κί-να πιδ σύντομος. Κατά την εποχή τδ Έρ-ρίκου Δ' μάάλιστα ή «Παισινή Έται-ρεία τδ Βορείου Πόλου», είχε ζητήσει να καταληφθή ο πορθυός αυτός από την Γαλλία, στρατιωτικώς!

Κοντά στδν Νότιο Πόλο, πάλι, ή φήμη έτοποθετούσε μιαν ήπειρο, που ο Ιστοι-κός Λά Ποπλινιέρ, περιέγραφε στδ θι-βλίο του «Οι Τρεις Κόσμοι», στδ όποιον μάάλιστα παρέθετε και φανταστικούς χάρ-τες τδν διαφόρων μερδν της.

Ο εύφάντατος «Ιστορικός» ξεκίνησε κατά τδ 1859 προς ανακάλυψιν της, χω-ρίς να σκεφθή τδς κινδύνους ενός τέ-τοιου ταξιδιού, τδ όποιον, άλλως τε, δ-πως είναι φυσικό, δέν κατώρθωσε να φέ-ρει εις πέρας.

Η Γεωγραφική Έταιρεία, θέτουσα έν

Χάρις στην Γεωγραφική Έταιρεία έγιναν πολλές εξερευνησεις και στδ Θιβέτ. Η φωτογραφία αυτή έλήθη από τδν Ντωέρ, κατά την πρώτη του μεγάλη εξερευνητική άποστολή.

άγνοια της σε έφαρμογή τδ παλαιό σχέ-διο της Παρισινής Έταιρείας της εποχής τδ Έρρίκου Δ', συνέλεξε τά αναγκαία χρήματα για την ανακάλυψι τδ θωρειο-ανατολικού αυτού πορθυού, όταν ξαφνικά έξερράγη ο πόλεμος τδ 1870, κατά τδν όποιον σκοτώθηκε ο Γουσταύος Λαμπέρ, τδν όποιον ή Γεωγραφική Έταιρεία προ-ώριζε για την άποστολή της αυτήν.

Κι' έτσι τδ γρυσοϋν μετάλλιον της Έ-ταιρείας άπενεμήθη στδν Νορτεσκόλντ τδ 1880 για την ανακάλυψι τδ θωρειο-ανατολικού πορθυού και στδν Νάνσεν τδ 1897 για τδν διάπλου της Άρκτικής Θα-λάσσης. Η ανακάλυψις τδ Νότιου Πό-λου όφείλεται στδν Νορδηνόν Άμοϋν-σεν, που έστησε την σκηνή του σ' αυτόν, στις 16 Δεκεμβρίου τδ 1911, ένα μήνα πριν από τδν Άγγλον Σκώττ και ένα χρόνο πριν από τδν Γάλλο Σαρκώ, τδν περιήρημο αυτόν ποντοπόρο.

Ο Άμοϋνσεν, τδ όποιου πρόσφατον είναι τδ μυστηριώδες τέλος, θεωρείται ως τδ μεγαλύτερος εξερευνητής τδν πόλων και τδν πολικδν περιοχδν τδν περασμέ-νου αιώνος. Γεννήθηκε στδ 1872 και προ-ωριζόταν από τδς γονείς του να γίνη γιατρός. Όταν, όμως, παιδί άκόμα, έ-διάβασε τά έργα τδν μεγάλου εξερευνη-τδ σερ Τζόν Φράγκλιν, απέφασε να γίνη κι' αυτός εξερευνητής. Έτσι, από πολύ μικρή ηλικία άρχισε να προπονήται στδν άθλητισμό και στην ταχυδρομία. Σέ ηλικία 22 χρόνων έπεχείρησε, μαζί με κάποιον σύντροφό του, την πρώτη του έ-ξερευνητική άποστολή: με κίνδυνο της ζωής του εξερεύνησε ένα όροπέδιο θο-ρειως τδ Όολο. Αυτό υπήρξε τδ πρώ-τον όθιμα τδ σταδίου του.

Ο Άμοϋνσεν, θέλοντας στις εξερευνη-σεις τδν πόλων που έσχεδιάζε από τότε, να είναι όχι μόνον άρχηγός της εξερευνη-τικής άποστολής, αλλά και πλοίαρχος τδ πλοίου, απέφασε να γίνη ναυτικός. Κι' όταν έτελείωσε την στρατιωτική του θη-τεία, τδ καλοκαίρι τδ 1894, έπεβίβασθη ως ναύτης σ' ένα ίστιοφόρο!

Στά 1897 έγινε δεκτός ως μέλος στδ πλήρωμα της βελγικής άνταρκτικής άπο-στολής που θά εξερευνούσε τδν Νότιο μαγνητικό πόλο διωρίσθηκε μάάλιστα και πλοίαρχος τδ πλοίου με τδ όποιον θά ξε-υπόσαν. Η άποστολή αυτή διήρκεσεν κινούσαν. Η άποστολή αυτή διήρκεσεν επί δύο χρόνια επί δεκατρείς μήνας τά μέλη της άποστολής υπέστησαν τά πάν-δεινα μέσα στδς τούτους πάγους. Δύο ναύτες παρεφρόνησαν και όλοι οι άλλοι προσε-βλήθησαν από σκορδοθό.

Στά 1900, τέλος, ο Άμοϋνσεν πήρε τδ δίπλωμα τδ πρώτου πλοίαρχου και άρ-χισε να καταστρώνη τά σχέδια της μεγά-λης άποστολής του στδν πόλο. Μόλις στά-λως άποστολής του στδν πόλο, Έν τδ μετα-1909 όμως είχε έτοιμασθή.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΚΑΔΗΜΑ.Ι.ΚΑ

Η παλιά αίθουσα της Γαλλικής Ακαδη-μίας, κατά τδν 18ο αιώνα, δέν ήταν άρκε-τά ευρύχωρη για τις έπίσημες δημόσιες συνεδριάσεις.

Μιά μέρα που ο ποιητής Πιρόν προ-σπαθούσε να προχωρήσει μέσα, σπρώ-χοντας τδ πλήθος, είπε:

— Είναι δυσκολότερο να καθήσης, πα-ρά να γίνης δεκτός!

★

ΤΑ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

Ένας ταχυδακτυλουργός είχε ζητήσει την άδεια να έκτελέση μπροστά στδν Λου-δοβίκο 12ο ένα πρωτοφανές ταχυδακ-τυλουργικό παιχνίδι. Ο βασιλεύς δέχτηκε κι' ο ταχυδακτυλουργός παρουσιάστηκε μ' ένα πιάτο μπιζέλια που είχαν μαλα-κώσει μέσα στδ νερό. Μετά, είπε σε κά-ποιον περαιοσκόμειο να κρατή μιιά θε-λόνα σε ώρισμένη άπόσταση κι' άρχισε να έκσπενδριζή τά μπιζέλια του τά ό-ποια περνούσαν μέσα στή θελόνα.

Ο Λουδοβίκος 12ος, τδ έλεγε:

— Φίλε μου, αντίλαμβάνομαι ότι κοπι-άσατε πολύ για ν' άποκτήσετε αυτή την έπίδειξίότητα. Είναι σωστό λοιπόν να σας άποζημιώσω.

Κι' ο βασιλεύς μίλησε σ' έναν άκόλουθό του που πήγε κι' έφερε ένα θαρδ σάκκο. Ο ταχυδακτυλουργός ήταν ένθουσιασμέ-νος, νομίζοντας ότι ο σάκκος ήταν γεμά-τος χρυσάφι. Άφου όμως τδν άνοιξε, άν-τελήφθη ότι ήταν γεμάτος...μπιζέλια!

Ο Λουδοβίκος 12ος είχε σκεφθή, πολδ δίκαια, ότι άρκετή άνταμοιβή ήταν αυ-τή, σ' ένα ταλέντο που δέν είχε καμμιιά χρησιμότητα για την κοινωνία.

★

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΖΕΙΝ

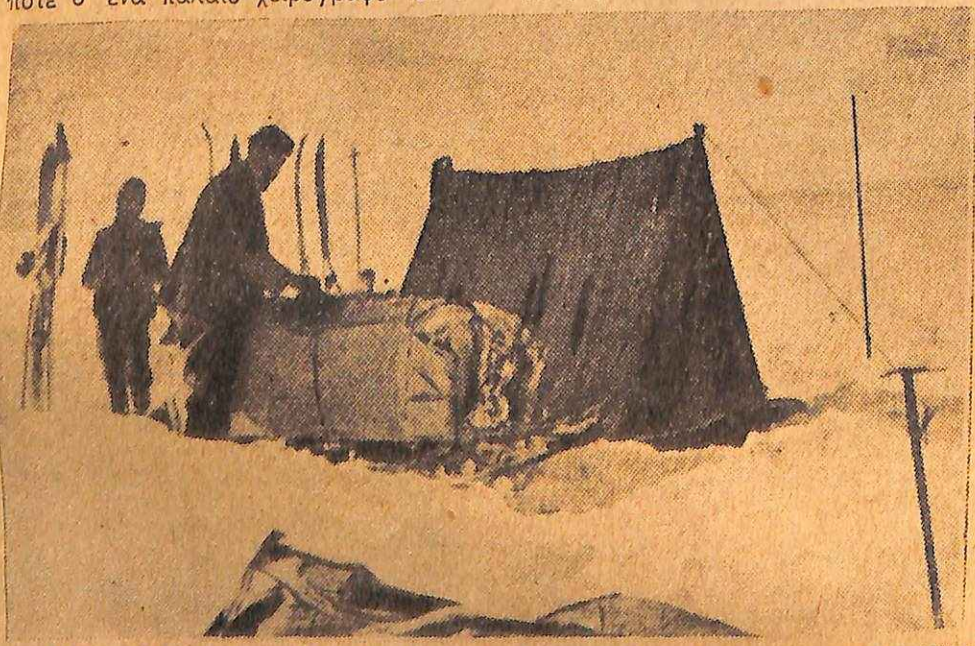
«Ο μόνος τρόπος να είναι κανείς πλού-σιος, λέγει ο Σενέκας, είναι να συμβιβά-ζεται με τή φτώχεια και να τδ πάρη από-φασι να είναι φτωχός».

Και ο Βολταίρος σχολιάζει:

Ο Σενέκας είχε τά πόδια του ζεστά όταν έγραφε την ώρα αυτή σέψι. Αν φορούσε τσόκαρα σε ώρα παγωνιάς, είναι αβιβόλο άν θά ήταν τόσο συμβιβαστι-κός».

Στις εξερευνησεις αυτές πρέπει να κα-τατάξουμε και τδν περιπλουτδ της γης με τδ αερόπλοιο «Κόμης Ζέππελιν», τδν έλα-βε χώραν στδ 1929 από τδν Έκκενερ. Ο «Κόμης Ζέππελιν» έξεκίνησεν στδ τδ γερ-μανικό αεροδρόμιο τδ Φριντεροχάφεν με σταθμούς στδ Τόκιο, Λός Άντζελες και Νέαν Υόρκην.

Ο Μιλν Έντουαρτς, πρόεδρος της Γεωγραφικής Έταιρείας, υπήρξεν ο πρω-τοπόρος μιās νέας έπιστήμης, της Ωκεα-νογραφίας, από την όποιαν έμάθαμε ότι υπάρχουν στά κατάβαθα της θάλασσας ζωές, τις όποιες θά ήταν άδύνατο να ύ-ποπτευόμαστε. Θερμδς θασώτης της νέας αυτής έπιστήμης, ο πρίγκηψ Άλθέρτος τδ Μονακό έπέτυχε με την θαλαμηγό του «πριγκίπισσα Άλίκη» να προανμα-τοποίηση, διασχίζοντας τδν Ωκεανό από την Σπιτιμαπέργκη έως τς Άζόρες, ψαρεύοντα άληθινά μυθώδη. Σε βάθος 6 χιλιάδων μέτρων και ύπδ πίεσιν εξακο-σίαν άτμοσφαιρών, πληροφορούμεθα ότι ζδν ψάρια! Και τί ψάρια. Ψάρια που φωτίζουν με τδ σώμα τους, τδ όποιον ά-κτινοβολεί τά όδιαπέναστα έκείνα σκοτά-δια τδν βυθδν τδ Ωκεανού!

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ.—Ο Σαρκώ στήνει την σκηνή του κοντά στδν Πόλο 8—Α. Ο. Δ. Ο.

10 — Α. Ο. Δ. Ο.

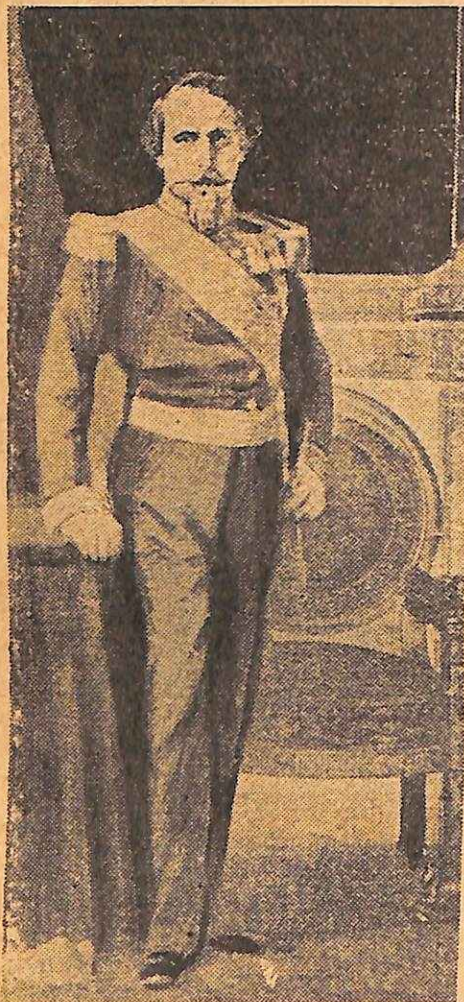
$\dots$

τα πορτοκαλί

A. O. Δ. O.

14 - A. O. Δ. G.

Ο Αυτοκράτωρ των Γάλλων Ναπολέων ο Γ΄

πρώτη σκέψις των Άμερικανών ήταν να διώκουν τους Εύρωπαίους από το Μεξικό. Στις 12 Φεβρουαρίου 1866 η Όμοσπονδιακή Κυβέρνησις ειδοποίησε την Γαλλική, ότι αϊ Ήνωμένοι Πολιτείας δεν θ' άνεγνώριζαν ποτέ τον Μαξιμιλιανό και πως αν η Γαλλία δεν άπεσυρε άμέσως τόν στρατό της, ή κατάστασις «θα περιεπλέκετο έπικινδύνως». Ήταν μία όλοφάνερη άπειλή.

Ο Ναπολέων, τόν όποιον άνησυχούσαν τά φιλόδοξα σχέδια του Βίσμαρκ στην Εύρώπη, σκέφθηκε ότι του παρουσιαζόταν μί ά μοναδική εύκαιρία για να τραθηγθί από τό παιχνίδι. Τόν Μάιο του 1866 αυτός και ό ύπουργοί άπεφάσισαν την άμεσον εκκένωσι του Μεξικού και ειδοποίησαν σχετικώς τόν Μπαζαίν.

Στόν Μαξιμιλιανό ό Ναπολέων έγραψε πως μόνον αν δεχόταν να παραχωρήσθ στην Γαλλία την άποκλειστική εκμετάλλευσί των μεξικανικών τελωνείων, ό γαλλικός στρατός θα μπορούσε να παραμείνη στό Μεξικό. Ήξερε, φυσικά, έκ τών προτέρων, ότι ό όρος αυτός είναι άπαράδεκτος.

Ο Μαξιμιλιανός έλαθε τό γράμμα κατά την διάρκεια μιάς συγκεντρώσεως στό παλάτι και τό διάβασε μεγαλοφώνως έμπρός στην Καρλόττα, στους ύπουργούς και στους αυλικούς του. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι. Όταν έτελειώσε τό διάβασμα, ό δυστυχισμένος πρίγκηψ ήταν κάτωχωρος.

Ο Αυτοκράτωρ Ναπολέων με έξηπάτησε ! έφώναζε με πικρία. Μού είχαν ύποσχεθί ρητάς ότι ό γαλλικός στρατός θα έμενε στό Μεξικό έως ότου όργανωθί ή διοίκησις και άποκατασταθί ή τάξις !

Έστειλε άμέσως μιά πρεσβεία στό Παρίσι, ή όποία, όμως, δέν κατόρθωσε τίποτε. Ο Μαξιμιλιανός κατάλαθε ότι δέν του έμενε παρά να παραιτηθί. Καί στις 7 Ιουλίου άνεκοίνωσε την άπόφασί του στό Ύπουργικό Συμβούλιο.

Τότε έξεδηλώθη ή μεγαλοφυΐα της Καρλόττας. Παρ' όλο πού τελευταίως είχε δη την άγάπη του συζύγου της, τόν όποιον αυτή πάντοτε έλάτρευε, να μεταβάλλεται σιγά - σιγά σε ψυχρότητα, επειδή δέν μπορούσε να του δώσθ διάδοχο, άμέσως προσέφέρη ά πόη ή ίδια στό Παρίσι για να μεταπεισθ τόν Ναπολέων. Ο Μαξιμιλιανός δέχθηκε την πρότασί της με συγκίνησι και εύγνωμοσύνη και στις 10 Αυγούστου, ή Καρλόττα άπεβίβάζετο στό Σαίν - Ναζαίρ...

III

Μετά την δραματική της συνάντησι με τόν Ναπολέοντα, ή νεαρή και ότυχη αυτοκράτειρα του Μεξικού, έμεινε κλεισμένη μέσα στό διαμέρισμά της, στό Γκράντ - Ότέλ, επί μίαν όλόκληρη έβδομάδα. Καθημερινώς ή αυτοκράτειρα Εύγενία έκτελνε μιά κυρία της Αύλης για να πληροφορηθί για την ύγεια της και να της φέρη λουλούδια από τό Σαίν - Κλου. Ή ίδια, όμως, δέν την έπισκέφθηκε ούτε μιά φορά.

Έν τώ μεταξύ ό Ναπολέων είχαν άρχισι να κυριεύεται από τύψεις. Συνεκάλεσαν επανειλημμένως τό Ύπουργικό Συμβούλιο, προσπαθώντας να βρη κάποια λύσι. Οί ύπουργοί του, όμως, ήσαν κατηγορηματικοί : για ν' άποφευχθού η περιπλοκή με τίς Ήνωμένες Πολιτείες και να μπορέσθ ή Γαλλία να στρέψθ όλη της την προσοχή στό φλέγοντα εύρωπαϊκό ζήτημα, ό γαλλικός στρατός έπρεπε να έγκαταλείψθ τό Μεξικό.

Ο Ναπολέων, μη έφέροντας τί άλλο να κάνη, για να θυγί από την δύσκολη θέσι, στην όποία βρισκόταν, άπεφάσισε να έπισκεφθ την Καρλόττα στό ξενοδοχείο της και να προσπαθήσθ να την παρηγορήσθ.

Τό διάβημά του αυτό άτήρηξε ένα τρομερό σφάλμα και έγε μοιραία έπσκολευσά για την δυστυχισμένη σύζυγο του Μαξιμιλιανού.

Ο αυτοκράτωρ παρουσιάσθηκε στό Γκράντ - Ότέλ τό άπόγευμα της 19ης Αυγούστου, χωρίς να προαναγγείλθ την άφιξί του.

Η Καρλόττα, κλεισμένη στό δωμάτιό της, έγραφε εκείνη την στιγμή στόν Μαξιμιλιανό. Στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη μαύρη άπελπισία.

Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε και μιά από τίς κυρίες της άκολουθίας της μπήκε στό δωμάτιο. Η Καρλόττα πέταξε θυμωμένα τό φτερό, με τό όποιον έγραφε και σηκώθηκε.

Μά δέν σάς είπα να μη με άνησυχήσετε ! έφώναζε. Θέλετε, λοιπόν, να με τρελλάνετε ;

— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότηά, έκανε ταραγμένη ή κυρία της τιμής, αλλά... ή Α. Μ. ό Αυτοκράτωρ Ναπολέων έφθασε πρό όλίγου και ζητεί να σάς δη.

Η έκφρασις του προσώπου της Καρλόττας άλλαξε ως δια μαγείας. Μιά λάμψις έλπίδος εφώτισε τά μάτια της...

— Ω, Θεέ μου ! έψιθύρισε... Ο Ναπολέων ζητεί να με ίδι.

— Ωστε... Ωστε...

Χωρίς ν' άποτελειώσθ την φράσι της, ώρμησε στό μικρό σαλονάκι του διαμερίσματος, όπου την έπείριμεν ό αυτοκράτωρ. Αυτός, μόλις την είδε, σηκώθηκε και της έτεινε φιλικά τό χέρι του.

— Μεγαλειότατε, συγχωρήστε με ! τόν Ικέτευσεν εκείνη. Δέν ήξερα τί έλεγα... Ήμουν τόσο κουρασμένη... τόσο άπελπισμένη...

— Ήσυχάστε, άγαπητή μου, της είπεν ό Ναπολέων. Μην κάνετε έτσι.

— Μεγαλειότατε, πως μπορώ να ήσυχάσω όταν ξέρω σε πόσο τραγική θέσι θρίσκειται ό Μαξιμιλιανός. Άλλά πείτε μου : αλλάζετε άποφάσεις, δέν είν' έτσι ;

— Ο γαλλικός στρατός δέν θα φύγη από τό Μεξικό ! Θ' άντικαταστήσετε τόν Μπαζαίν ;

— Καλύτερα... Καλύτερα να μη συζητήσουμε αυτό τό ζήτημα, είπε. Δυστυχώς, τό Ύπουργικό Συμβούλιο, με τό όποιο συζητήσα την ύπόθεσι, άπεφάνθη ότι ή παραμονή μας στό Μεξικό θα έφερε σε δύσκολη θέσι την γαλλική πολιτική... Συνεπώς ό γαλλικός στρατός πρέπει, όπωσδήποτε, ν' άποσυρθί...

Η Καρλόττα έμεινε για μιά στιγμή άποσβολωμένη. Δέν χωρεί καμιά άμφιβολία, ότι τό λογικό της ύπέστη εκείνη την στιγμή τόν πρώτο σοβαρό κλονισμό.

— Πρέπει, όπωσδήποτε, ν' άποσυρθί ; έψιθύρισε. Μά τότε... γιατί ήρβατε ;

— Για να σάς καθυσχάσω, άγαπητή μου, για να σάς πείσω ότι ή κατάστασις δέν είναι τόσο άπελπιστική, άπάντησεν ό Ναπολέων. Ύπάρχει, τέλος πάντων, και ή λύσις της παραιτήσεως, την όποιαν δέν πρέπει να θεωρήτε ως έξευτελιστική...

Η Καρλόττα τόν δέκοψε άπότομα :

— Σιωπή ! έφώναζε κυττάζοντάς τον με μάτια που έλαμπαν άναμμένα κάρβουνα. Ήμουν τρελή που φαντάσθηκα ότι ένας τυχοδιώκτης... ένας άνθρωπος που κυλιόσθηκε μέσα στό αίμα άθώνων, για να φθάσθ στό θρόνο, θα μπορούσε ποτέ να δείξη κάποιαν άνωτερότητα αίσθημάτων... να φανί συνενθί στις ύποσχέσεις του...

Και, όπισθοχωρώντας, σιγά - σιγά, έξανηπκήκε στό δωμάτιό της, με τό πρόσωπο όλοιομένο από την φρίκη...

Την ίδια ήμέρα έχουμε την πρώτη εκδήλωσι της τρομερής ψυχικής άρρώστειας που έπρόκειτο να της σκοτίσθ για πάντα τό μυαλό. Τό γράμμα της προς τόν Μαξιμιλιανό τό τελειώνει με τίς ακόλουθες φράσεις :

«... Καί τώρα είμαι άπολύτως θεβαία ότι ό Ναπολέων είναι ή ένσάρκωσις του διαβόλου. Όσον άφορά την πολιτική της Εύρώπης, την διευθύνει σάν άπόλυτος κύριος ό Σατανάς, ό όποιος με καταδιώκει. Φοβούμαι, πολυαναγνημμένε μου...»

Έν τούτοις στις 27 Σεπτεμβρίου, ή Καρλόττα έφυγε για την Ρώμη, όπου πήγαινε να ικετεύσθ τόν πάπα Πίο Θ' να επέμβη για να σώσθ τόν θρόνο του Μαξιμιλιανού.

Ο Ποντίφηξ την έδέχθηκε με έξαιρετικές τιμές, προσάθησε να την παρηγορήσθ, δέν της άφησε, όμως, καμιάν έλπίδα. Μπρός στην τόσο λύσσα της μοίρας, τό λογικό της Καρλόττας υπέκυψε. Η τρέλλα φώλησε μέσα της.

Ένα πρωί παρουσιάσθηκε στό Βατικανό και ζήτησε να δη τόν Πάπα. Της είπαν ότι ό Άγιος Πατήρ δέν δεχόταν ποτέ έπισκέπτας εκείνη την ώρα και ότι όλοι οι έστεμμένοι είχαν σεβασθί αυτόν τόν κανόνα.

Έξαλλη, ή Καρλόττα παρεβίασε τίς πόρτες και τρέχοντας έφθασε στό δωμάτιο του Πίου. Αυτός έπινε εκείνη την στιγμή την πρωινή του σοκολάτα. Δέν είναι δύσκολο να φατασθί κατην πρωινή του όταν είδε την Καρλόττα να μπαίνει, χωρίς καν να κτυπήσθ στην πόρτα, στό δωμάτιό του, όπου ποτέ άλλοτε δέν είχαν εισδύσει γυναίκα.

Η Καρλόττα έπεσε στό γόνατά του κλαίνοντας με λυγμούς. — Βοηθήστε, Άγιε Πάτερ ! τόν Ικέτευσεν. Βοηθήστε με να σώσω τόν Μαξιμιλιανό.

Ο Πάπας την έσήκωσε και την έβαλε να καθήσθ σε μιά πολυθρόνα κοντά του. Κατόπιν προσπάθησε να την καθυσχάσθ. Της είπε ότι ή θέσις του Μαξιμιλιανού δέν ήταν τόσο τραγική, ότι ή περιπέτεια του Μεξικού ήταν ένα μεγάλο σφάλμα και τέλος την συνεβούλευσε να επιστρέψθ άμέσως κοντά στον άνδρα της.

Ένώ μιλούσε, τά μάτια της Καρλόττας ήσαν συνεχώς καρτωμένα στό φλυτζάνι που είχε άφήσει ό Πίος επάνω στό τραπέζακι. Ξαφνικά, έσκυψε, έχωσε τά δάκτυλά της μέσα στην σο-

κλήτη και κατέπιν άρχισε να την γλύφη.

— Έχω δύο μέρες να φάω, του είπε. Πεθαίνω από την πείνα. Όλοι οι κακούργου που κυβερνοϋν την Εύρώπη έχουν συταρμίστσει έναντιον μου και θάζουν δηλητήριο στό φαγητό που μεύ τερπιάζουν.

Ο Πάπας, τρουαγμένος, εκάλεσε τόν Καρδινάλιο Άντωνέλλι, ό όποιος έπεχείρησε να την πείσθ να επιστρέψθ στό ξενοδοχείο της.

Δέν μπορώ να φύγω άπ' εδώ ! έδήλωσε με κατηγορηματικό τόνο ή Καρλόττα. Τό Βατικανό είναι τό μόνο ασφαλές καταφύγιο που μου άπουένει. Μη με διώχνετε, Άγιε Πάτερ...

Ο Πάπας άναγκάσθηκε να την έγκαταστήσθ στην ιδιαιτερή του βίβλιοθήκη. Τό μεσημέρι και τό θράδυ ή Καρλόττα δέν δέχθηκε να φάη, παρά φαγητά που παρεσκεύασε μπουστά της... ό ίδιος ό Πάπας. Τη νύχτα κοιμήθηκε μέσα στην βιβλιοθήκη.

Αυτή ή πραγματικά τραγική κατάστασις συνεχίσθηκε επί αρκετές ήμέρες. Τέλος, ή Καρλόττα άπεφάσισε να φύγη από τό Βατικανό και να επιστρέψθ στό ξενοδοχείο της, όπου την έπεριμενε με αγωνία ή ακολουθία της.

Η Καρλόττα, όμως, έχει καταληγθί τώρα από μανία καταδιώξεως. Δέν δέχεται κανένα, διώχνει τίς κυρίες της τιμής και γράφει μιά σειρά γραμμάτων άφαντάσου τραγικότητος στόν Μαξιμιλιανό.

Τίς νύχτες δέν κοιμάται. Περιφέρειται μέσα στό δωμάτιό της μονολογώντας και κλαίνοντας την μοίρα του άγαπημένου της. Την ήμέρα γυρίζει στους δρόμους της Ρώμης. πίνει νερό από δύο δημόσιες θύρες και χαρίζει τά κοσμήματά της στους φτωχούς...

Τέλος έφθασεν ό αδελφός της, ό κόμης της Φλάνδρας. Την βρήκε σε κατάστασι άπεριγράπτου έξαντλήσεως. Κατόρθωσε να την καθυσχάσθ κάπως και έφυγε μαζί της για τό Μπραμάρ.

IV

Τί συνέβαινε, όμως, έν τώ μεταξύ στό Μεξικό ; Μόλις έφυγε ή Καρλόττα, «ή κόκκινη αυτοκράτειρα», όπως την άποκαλείσαν οι άντιδραστικοί εξ αίτίας των φιλελευθέρων ιδεών της, ό Μαξιμιλιανός παρασύρθηκε από τίς συμβουλές όρισμένων αυλικών του, δέκοψε κάθε έπαφή με τό Κόμμα των μετριοπαθών και δέν άργησε να γίνη όργανο των κληρικοφρόνων. Τό σφάλμα του αυτό δυνάμωσε την παράταξι των άντιπάλων του και φανάτισε τους Μεξικανούς πατριώτες.

Συγχρόνως, τά Στρατοδικεία έφήρμοσαν άμείλικτα τό διάταγμα της 3ης Οκτωβρίου. Δύο δημοκρατικοί στρατηγοί, ό Άρτεάγκο και ό Σαλαθάρ, που είχαν πέσει στό χέριο των αυτοκρατορικών είχαν δικασθ και είχαν καταδικασθ σε θάνατο. Μιά μεγάλη έπιτροπή μετριοπαθών μοναρχικών παρουσιάσθηκε στόν Μαξιμιλιανό και τόν Ικέτευσεν να τους άπονειμθ χάριν. Ο Αυτοκράτωρ, τυφλωμένος από τίς συμβουλές του Άρχιεπισκόπου του Μεξικού άρνήθηκε και οι δύο στρατηγοί έτουφεκίσθηκαν. Η άρνησίς του αυτή άποτελούσε την θανατική του καταδίκη.

Από τόν περασμένο Ιούλιο είχε άρχισι ή εκκένωσις των βορείων και ανατολικών επαρχιών από τά γαλλικά στρατεύματα. Οί Γάλλοι, προτού άναχωρήσουν από μίαν επαρχία, ή από μιά πόλι, την ώργάνωναν προηγουμένως και την παρέδιδαν στους αυτοκρατορικούς διοικητάς. Μόλις, όμως, έφευγαν, οι δημοκρατικοί επαναστατούσαν, κατελάμβαναν την άρχη και άπεκήρυσαν τόν Μαξιμιλιανό.

Τόν Οκτώβριο του 1865 μόνο πέντε ή έξη επαρχίες άνεγνώριζαν τό αυτοκρατορικό καθεστώς.

Ο Μαξιμιλιανός, έν τώ μεταξύ, δέν έλάμβανε ειδήσεις από την Καρλόττα και αυτή ή άνεξηγητή σιωπή του ένέπνευε ζωηρές άνηυχίες. Άργότερα άπεδείχθη ότι ή κυρία της τιμής της Καρλόττας, ή όποιες είχαν άντληφθ εύθως εξ άσυχς την ά-

πώλεια του λογικού της, δέν έταχυδρομούσαν τά γράμματά της, πού, άλλως τε, άνευρέθησαν όλα.

Τέλος κατά τίς άρχές Οκτωβρίου, διεδόθη ή φήμη ότι ή Καρλόττα έπρόκειτο να φθάσθ στις 18 του ίδιου μηνός, με τό έπιβατικό της γραμμή.

Ο Μαξιμιλιανός την έπείριμεν με άπερίγραπτη άγωνία.

Όταν, όμως, έφθασεν ή πολυπόθητη ήμέρα, ό αυτοκράτωρ, άντι να δεχθί την γυναίκα του στην άγκαλιά του, έλαθε την φρικτή ειδήσι : ή Καρλόττα είχε τρελλαθί.

την όπτιγχα της όπσοτλής της.

Μιά δυνατή όπορητέσις, μιά θεοειδή πικρία τόν έκείρευσε και, ξαφνικά, στις 20 Οκτωβρίου, άπεφάσισε να έγκαταλείψθ τό Μεξικό. Άνεκοίνωσε άμέσως την άπόφασί του στόν Μπαζαίν, με τόν όποιο είχε διακόψει πρό πολλού κάθε σέσι και τό ίδιο θράδυ, συνοδευόμενος από μερικούς Βέλγους και Αυστριακούς εύγενείς, ξεκίνησε για την Βέρα - Κρούθ, ακολουθώντας τόν δρόμο της Οριζάμπας.

Ο Μαξιμιλιανός και ή συνδεσία του είχαν διανύσει τό μεγαλύτερο μέρος της άποστάσεως που χωρίζει τό Μεξικό από την Βέρα - Κρούθ, όπότεν ένα άπόνευμα, κατά τό σούρουπο, είδαν να καταφθάνη από τό μέρος της πρωτεύουσας μιά μικρή όμάς Ιππέων. Επί κεφαλής εκάλπαζε ό Ίησουίτης καλόγηρος άιδεομωτάτος Φίσερ, πρώην έξομολογητής του Μαξιμιλιανού.

Μόλις έβασε πλάι στόν αυτοκράτορα, ό Φίσερ άσπαξε τό άλογο του τελευταίου από τό χαλινάρι.

— Μεγαλειότατε, σταματήστε ! έφώναζε. Δέν πρέπει να φύγετε από τό Μεξικό !

— Έχω πάρει την άπόφασί μου, πάτερ μου, άπάντησε με μελαγχολικό ύφος ό Μαξιμιλιανός. Οί Μεξικανοί δέν με βέλουν ως αυτοκράτορα τους. Η παρουσία μου άντι να τους συμφιλώσθ, παρεστίνει τόν εμφύλιο σπαραγμό.

Λάθος, Μεγαλειότατε ! Οί πραγματικοί Μεξικανοί, εκείνοι που θέλουν την τάξι και την ασφάλεια και πιστεύουν στόν Θεό, σάς βέλουν ! Έρχομαι εκ μέρους του κλήρου και του Κόμματος των κληρικοφρόνων για να σάς προσφέρω ένα στοαστό άποτελούμενο από Μεξικανούς και 20 έκατομύρια πίστωση.

Έτσι, μένοι μας και έχοντας εσάς ως άρχηγό, θα κατασυντρίψουμε τους επαναστάτας.

Ο τόνος ήταν τόσο πειστικός, ώστε πολλοί από τους συνόδους του αυτοκράτορος, άρχισαν να έπιδροκιάζουν τόν καλόγηρο μεγαλοφώνως. Ο Μαξιμιλιανός έμεινε επί ένα ή δύο λεπτά βυθισμένος σε σκέψις. Ο ήλιος είχε δύσει και ένα γλυκό μισοσκόταδο είχαν άρχισι ν' άπλώνεται. Όλοι έπείριμεναν με αγωνία την άπάντησι του αυτοκράτορος.

— Μη διατάζετε, Μεγαλειότατε, είπε ξαφνικά ό Φίσερ. Ο θρίαμβός μας είναι εξησφαλισμένος. Άν θέλετε τό καλό της χάρις πρέπει να δεχθίτε.

Ο Μαξιμιλιανός άνέπνευσε βαθεία και γύρισε τό άλογο προς τό μέρος της πρωτεύουσας.

— Πολύ καλά, είπε. Δέχομαι ! Άς έλπίζουμε ότι ό Θεός θα μας βοηθήσθ...

Από εκείνη την στιγμή ό Μαξιμιλιανός έγινε τυφλό όργανο του Φίσερ και των κληρικοφρόνων. Μιά από τίς πρώτες του ενέργειες μόλις έξανηπκή στην πρωτεύουσά του, ήταν να έπιστρέψθ στόν κλήρο την κολοσσιαία περιουσία και να άπείρναντο τιμάριά του που είχε δημεύσει ό Χουαρθ και να παραδώσθ όλα τά αξιώματα και τίς άνώτερες διοικητικές θέσεις στό άντιδραστικό στοιχείο.

Κατόπιν συνεκάλεσε την ζούντα, ή όποία άπεφάσισε στις 14 Ιανουαρίου 1867 να συνεχισθ ή έξοντωτικός πόλεμος εναντίον των δημοκρατικών, χωρίς την γαλλική ύποστήριξι. Οί στρατηγοί Μέγια, Μιραμόν και Μαρκέθ άνέλαβαν την διοίκησι των αυτοκρατορικών στρατευμάτων, που άπετελεσθήσαν από

Η ΔΥΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΕΣ. — Η Αυτοκράτειρα των Γάλλων Εύγενία και κάτω ή δυστυχισμένη Αυτοκράτειρα του Μεξικού, Καρλόττα.

την αὐτοκρατορία· βελγική, βελγική λεγεώνα και τις μεξικανικές μεραρχίες.

Στις 9 Φεβρουαρίου, η γαλλική σημαία υποβιβάσθηκε από τὸν ἴσθμὸ τοῦ φρουρίου τῆς Βέρα - Κρούθ και τὴν ἴδια μέρα ὁ στόλος ποὺ θὰ ἐπανεφέρε τὸν στρατὸ τοῦ Μπαζαίν στὴν Γαλλία, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὰ μεξικανικὰ παράλια.

V

Ἐν τῇ ἀναχώρῃ τῶν Γάλλων, ὁ Μαξιμιλιανὸς εἰδεξε καταπληκτικὴ δραστηριότητα και κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ σώσῃ τὸν θρόνον του.

Ἐγκατέλειψε τὸ μεγαλοπρεπὲς παλάτι ὅπου ἔμενε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του στὸ Μεξικὸ και ἐγκατεστάθηκε σὲ ἕνα μικρὸ ἀγρόκτημα ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. Ἀπὸ ἐκεῖ διήρουν τὶς στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις ἐναντὶ τῶν δημοκρατικῶν.

Ὁ Μέγια, ὁ Μιραμὸν και ὁ Μαρκεθ μετὰ τὰ σώματα ποὺ εἶχαν συγκροτήσει, ἐμάχοντο ἀπεγνωσμένῃ, προσπαθώντας νὰ ἐμποδίσουν τὴν εἰσβολὴ τῶν ἐπαναστατικῶν στρατευμάτων στὶς κεντρικὲς και τὶς νότιες ἐπαρχίες. Τοὺς ἔλειπε, ὅμως, ὁ κυριότερος συντελεστὴς τῆς ἐπιτυχίας: τὸ χρῆμα. Ὁ κληρὸς δὲν εἶχε φανῇ συνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις ποὺ εἶχε δώσει στὸν Μαξιμιλιανὸς, ὁ ὁποῖος ματαίως περιμένε τὰ 20 ἑκατομμύρια πιάστρα. Ἀντιθέτως, ὁ Χουαρέθ ἐλάμβανε συνεχῶς πολεμοφόδια και δολάρια ἀπὸ τὰς Ἰνδιάνικας Πολιτείας.

Ἐν τῇ μεταξὺ, ἡ διοικητικὴ ἐξουσία ἐξακολουθοῦσε νὰ θρῖσκεται στὰ χέρια τῶν ἀντιδραστικῶν, ποὺ διέπρατταν σφάλματα ἐπὶ σφαλμάτων. Εἶχαν κερδίσει ἐκτὸς νόμου τοὺς μετριοπαθεῖς, ἐτοιμάζοντες χωρὶς καμμιὰ διαδικασίαν κάθε πολίτη ποὺ τοὺς φαινόταν ὑποπτος και ἐχοχιδιάσαν μιά γενικὴ σφαγὴ τῶν ἐξέχον καὶ τῶν αἰσθητικῶν.

Ἀμφοτερόπλευρα αὐτῆς τῆς τακτικῆς ἦταν ἡ ἐπανάστασις τῶν Νοτίων ἐπαρχιῶν, ποὺ ἐξεργάζετο ξαφνικὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρτίου. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Πορφύριο Ντιάθ και ὁ Ἐσκομπέντο κατετρόπωναν τὰ στρατεύματα τοῦ Μιραμὸν και τοῦ Μέγια καὶ προήλασαν πρὸς τὴν πρωτεύουσα.

Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἄφησε τὸν ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν στὸ Μεξικὸ μετὰ τὴν ἐντολὴ νὰ ἀντισταθῇ μέχρις ἐσχάτων και κατέφυγε στὸ Κερετάρο, μιά μικρὴ ὀχυρωμένη πόλι, γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν συμπυκνωθῇ τὰ ὑπολείμματα τῶν μεραρχιῶν τοῦ Μιραμὸν, τοῦ Μέγια και τοῦ Μαρκεθ.

Ὁ Ἐσκομπέντο δὲν ἄργησε νὰ καταφθάσῃ. Μιά τελευταία μάχη δόθηκε στὰ ὄρη ποὺ προστατεύουν ἀπὸ παντοῦ τὸ Κερετάρο. Ὁ Μαξιμιλιανὸς και οἱ στρατηγοὶ του ἀναγκάσθηκαν νὰ κλεβθοῦν στὴν πόλι.

Ὁ Ἐσκομπέντο τοὺς ἐπολιόρηκε. Ὁ Μαξιμιλιανὸς, ὁ πιστὸς τοῦ Μέγια και ὁ Μιραμὸν ἤξεραν ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμιὰ ἐλπίς

— Μὴν ἐγκαταλείψετε τὸν Μαξιμιλιανὸν, ἅγιε Πάτερ!

σωτηρίας. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ἀπέκρουσαν, χωρὶς κἀν νὰ τὶς συζητήσουν, τὶς προτάσεις παραδόσεως τοῦ Ἐσκομπέντο.

Ἡ πολιτορκία διήρκεσε ἐξηντακτὸς ἡμέρες. Ὁ Μαξιμιλιανὸς, ὁ Μιραμὸν και ὁ Μέγια, ἀκατάβλητοι, πολεμοῦσαν, καθήμενοι στὴν πρῶτη γραμμῇ. Ὁ τελευταῖος ἐν ἑλίπῃ ποτὶ ἀπὸ τὸ πλεῖον τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀπὸ τὶς πρώτες ἡμέρες τοῦ Ἰουνίου, τὰ τρώγρια και τὰ πυρομαχικὰ ἄρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται. Ὁ Μαξιμιλιανὸς συνέκαλε σὲ σύσκεψιν ὅλους τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς του. Οἱ περισσότεροι ἦσαν τραυματισμένοι και στὰ πρόσωπά τους ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπόγνωσις.

Μερικοὶ ἐτόλμησαν νὰ κάνουν λόγο γιὰ παράδοσι. Ὁ Μέγια ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Εἰσθε τρελλοὶ! Ἐξοφῶνισε. Γιὰ τὴν πρότασί σας αὕτη θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦφεκισητέ ἀμέσως. Ξέρετε πολὺ καλά ὅτι ἂν ὁ αὐτοκράτωρ σας πέσῃ στὰ χέρια τῶν δημοκρατικῶν εἶναι χαμένος. Πῶς τολμάτε λοιπὸν νὰ μιλάτε γιὰ παράδοσι;

— Τὰ τρώγρια και τὰ πυρομαχικὰ ἔχουν ἐξαντληθῇ, παρετήρησε κάποιος συνταγματάρχης, ὁ Λοπέθ.

— Ὅταν τελειώσουν ἡ σφαίρες και θὰ πολεμήσουμε μετὰ τὸ σπαθὶ και τὴν ξιφολόγη, ἐδήλωσεν ὁ Μέγια. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τρώγρια, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ σφίξετε τὶς ζώνες σας.

Τέλος ἀπεφασίσθη νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀντίστασις.

Τὴν ἴδια, ὅμως, νύκτα, ὁ συνταγματάρχης Λοπέθ, παρέδωσε τὴν πόλι στὸν Ἐσκομπέντο.

*

Ὁ Μαξιμιλιανὸς, ὁ Μιραμὸν και ὁ Μέγια εὐρίσκοντο ἐκεῖν τὴν στιγμὴν στὸ στρατηγεῖόν τους, ἕνα μικρὸ ἐρειπωμένον σπιτάκι και κατέστρωναν τὸ σχέδιον μιάς αἰφνιδιαστικῆς ἐξέδου.

Ξαφνικὰ, γρήγορα θήματα και φωνὲς ἀντήχησαν ἔξω στὸν στενὸ δρόμο και σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ κακοφωτισμένου δωματίου ἀνοίξε ἀπότομα. Στὸ κατῶφλι φάνηκε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκρατορίας - βελγικῆς λεγεῶνας.

— Μεγαλειότατε! Ἐφώνασε ἑξάλλως. Ὁ Ἐσκομπέντο μὴ-κε στὴν πόλι. Ὁ Λοπέθ μᾶς πρόδωσε...

Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἔγινε κάταφρε, δὲν ἔκανε, ὅμως, τὴν παρμικρότερη κίνησι, οὔτε ἐπρόφερε λέξι. Ὁ Μιραμὸν, ὅμως, και ὁ Μέγια, συνθησιμένοι στὰ ἀπρόοπτα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, δὲν ἔχασαν τὴν ψυχραιμίαν τους.

— Γρήγορα, Μεγαλειότατε! Ἐφώνασε ὁ Μέγια. Ἐχοῦμε ἀκόμη καιρὸ νὰ σωθῶμε. Γνωρίζω μιά μυστικὴ ἐξόδο στὴν δυτικὴ πλευρὰ τῆς πόλεως...

Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Κάθε προσπάθειά μας ν' ἀποφύγουμε τὸ μοιραῖο θὰ ἦταν ἐγκληματικὴ, ἀφοῦ θὰ εἶχεν ὡς συνέπεια τὴν παράτασι τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Καλύτερα νὰ παραδοθῶμε...

Ὁ Μέγια, ὅμως, κατάρβωσε νὰ τὸν παρασύρῃ. Ἀκολουθούμενοι ἀπὸ μερικοὺς Αὐστριακοὺς και Βέλγους ἀξιωματικούς, ὁ αὐτοκράτωρ και οἱ δύο στρατηγοὶ τοῦ βγήκαν στὸν δρόμο. Ἀλλ' ἦταν πλέον ἀργά: οἱ δημοκρατικοὶ, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Λοπέθ, εἶχαν κυκλώσει τὸ σπιτί. Ὁ Μέγια και ὁ Μιραμὸν ἔσυραν τὰ πιστόλια τῶν ὁ Μαξιμιλιανὸς τοὺς ἐμπόδισε νὰ πυροβολήσουν.

— Ἀρκετὸ αἷμα χύθηκε, τοὺς εἶπε. Σὰς παρακαλῶ νὰ παραδοθῆτε χωρὶς καμμιάν ἀντίστασι...

Κατόπιν ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς δημοκρατικούς ἀξιωματικούς.

— Εἶμαι στὴν διάθεσί σας, κύριοι, ἐδήλωσε.

Τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως μαζί μετὰ τὸν Μιραμὸν και τὸν Μέγια στὶς φυλακὲς τοῦ Κερετάρο.

Στις 13 Ἰουνίου, ἡ δημοκρατικὴ Κυβέρνησις τοῦ Χουαρέθ ποὺ εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐν τῇ μεταξὺ στὸ Μεξικὸ, παρέπεμψε τὸν Μαξιμιλιανὸν και τοὺς δύο στρατηγοὺς του ἐμπρὸς σὲ εἰδικὸ στρατοδικεῖο.

Ἡ δίκη διήρκεσε δύο μόνο ἡμέρες· τὸ θράδυ τῆς 14ης τὸ στρατοδικεῖο ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασί του.

Ὁ αὐτοκράτωρ κατεδικάζετο σὲ θάνατο «διότι εἶχε σφετερισθῇ τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν, εἶχε προκαλέσει τὸν ἐμφύλιον πόλεμον και εἶχεν ἐκδώσει τὸ κακοῦργον διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου εἶχαν τοῦφεκισθῇ οἱ στρατηγοὶ Ἀρτεάγκο και Σαλαθάρ, καθὼς και τόσοι ἄλλοι πατριῶται».

Ὁ Μαξιμιλιανὸς και ὁ Μιραμὸν ἀκούσαν τὴν ἀπόφασιν χωρὶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν παραμικρότερη συγκίνησι ἢ ταραχή. Ὁ Μέγια, ὅμως, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται.

— Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ἀδῶς ὅλων αὐτῶν τῶν κατηγοριῶν! Ἐφώνασε. Μοναδικὴ του σκέψις ἦταν πάντοτε τὸ καλὸ τῆς πατρίδος. Ἐνοχοὶ εἰμαστε ἐμεῖς ποὺ τὸν ἐφέραμε και ὁ Ναπολέον ποὺ τὸν ἐξήπατσε!...

— Ἐνοχοὶ εἶναι ὅσοι ἐπεβουλεύθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν και τὴν ἐλευθερίαν τῶν

Μεξικανῶν, ἀπῆλθον σὲν ὁ πρόεδρος τοῦ στρατοδικείου.

Ἡ ἐκτέλεσις εἶχεν ὀρίσθῃ γιὰ τὶς 15 Ἰουνίου. Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἐτοιμάζετο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν θάνατον σὲν πραγματικὸς Χριστιανός. Πέρασε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα τῆς 15ης συνομιλῶντας μετὰ τὸν πνευματικὸν του και διαβάζοντας τὸ Εὐαγγέλιον και τὴν «Μίμησι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Τὴν νύκτα ἄκουσε τὴν θείαν λειτουργίαν και κοινῶνισε μαζί μετὰ τὸν Μιραμὸν και τὸν Μέγια.

— Εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ πεθάνῃ κανεὶς ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμενοι, εἶπε τοὺς δύο στρατηγοὺς του, προτοῦ ἐπιστρέψουν στὰ κελλιὰ τους.

— Εἶναι, ὅμως, ἀσυγκρίτως προτιμώτερον νὰ ζήσῃ, ἀπῆλθον χαμογελώντας ὁ Μιραμὸν.

Ξαφνικὰ, στὶς τέσσαρις τὸ πρωῒ, ἕνας ἀξιωματικὸς ἦλθε ν' ἀναγγεῖλῃ στοὺς φυλακισμένους ὅτι ἡ ἐκτέλεσις εἶχεν ἀναβληθῇ γιὰ τὰς 19.

— Κρίμα! ἔκανε ὁ Μαξιμιλιανὸς. Ἦσουν ἔτοιμος!

Ἐν τούτοις, ἐπωφελήθηκε αὐτῆς τῆς ἀναβολῆς γιὰ νὰ γράψῃ στὸν Χουαρέθ, ἕνα συγκινητικὸ γράμμα, ὅπου τὸν ἐξώρριζε νὰ κἀν τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην στὸ Μεξικὸ.

«Ἐτοιμος νὰ δεχθῶ τὶς σφαίρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, τοῦ ἔλεγε στὸ τέλος τοῦ γράμματος, θὰ πεθάνω εὐχαριστήμενος, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ θυσία μου θὰ συντελέσῃ στὴν εἰρήνην και στὴν εὐημερίαν τῆς νέας μου πατρίδος. Εἶθε τὸ αἷμα μου νὰ εἶναι τὸ τελευταῖον ποὺ θὰ χυθῇ.»

Ἐν τῇ μεταξὺ οἱ φίλοι τοῦ Μαξιμιλιανοῦ και οἱ ξένοι πρεσβεῦται κατέβαλλαν κάθε προσπάθειαν γιὰ νὰ σώσουν τοὺς τρεῖς φυλακισμένους. Ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς πρωτεύουσας ἔστειλαν στὴν δημοκρατικὴ Κυβέρνησι μίαν αἰτήσι ἀπονουμῆς χάριτος. Ὁ Χουαρέθ, ποὺ ἦταν γνωστός γιὰ τὴν ἐπιεικέειά του, συνένεκαλε στὸ ὑπουργικὸ συμβούλιον και ἐζήτησε ὡς προσωπικὴ χάρι νὰ μετατραπῇ ἡ ποινὴ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ σὲ ἰσόθιον ἐξορία.

— Πρέπει νὰ δεχθῶμε ὅτι ὅ,τι ἔστιν ἐμῶν, κύριοι, εἶπε τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς, ὅτι σ' ὅλην αὕτη τὴν ὑπόθεσιν ὁ Μαξιμιλιανὸς ἐπαίξει τὸν ρόλον θύματος. Πραγματικοὶ ἔνοχοι εἶναι οἱ κληρικὸ-φρονες και ὁ Ναπολέων.

Τὰ περισσότερα, ὅμως, μέλη τοῦ συμβουλίου ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παρηγοῦντο ἀμέσως ἂν ἀπενείμετο χάρις στὸν τέως αὐτοκράτορα. Ὁ στρατηγὸς Ἐσκομπέντο και ἕνας ἄλλος φανατικὸς δημοκράτης, ὁ Λέρντο ντὲ Ντεχάντα, ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀπειλήσουν τὸν Χουαρέθ.

Αὐτὸς, τότε, διὰ μέσου ἐνὸς ἐμπιστοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐμήνυσε τὸν Μαξιμιλιανὸν ὅτι θὰ διηκόλυνε μετὰ κάθε τρόπο τὴν ἀπόδρασί του ἀπὸ τὴν φυλακήν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνήχηκε.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω τόσο ἀνδρὰ τοὺς δύο πιστοὺς μου στρατηγοὺς, εἶπε στὸν ἀξιωματικόν.

Τέλος ἔφθασεν ἡ μοιραία ἡμέρα. Στις ἑξῆς τὸ πρωῒ ἡ καμπάνη τῶν ἐκκλησιῶν ἤρχισαν νὰ σημαίνουν πένθημα, ἀναγγελλόντας ὅτι ἡ στιγμὴ τῆς ἐκτέλεσεως ἐπλησίαζε.

Ὁ Μαξιμιλιανὸς σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ὅπου ἦταν καθισμένος, ἔβγαλε τὴν θερρότητα του και τὴν ἔδωσε στὸν γιατρὸν Μπάσκ.

— Νὰ τὴν παραδώσῃς στὴν μητέρα μου, τὸν παρεκάλεσε, και νὰ τῆς πῇς ὅτι πέθανα σὰν καλὸς Χριστιανός.

Ὁ γιατρός Μπάσκ, ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὸν Μαξιμιλιανὸν σὲ ὅλα του τὰ ταξίδια και ἐγνώριζε τὴν καλωσύνη τῆς καρδίας του, ἐξέπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ὑποκύπτουν χωρὶς πικρία στὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, Μπάσκ, τοῦ εἶπε. Μὴν ἀπελπίζεσαι, φίλε μου...

Ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κελλὶ του κρατώντας ψηλά τὸ μέτωπον και μετὰ τὸ θάψιμον ἀτάραχος και στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ τῶν δύο συντρόφων του.

— Εἰσθε ἔτοιμοι; τοὺς ἐρώτησε. Ἐγὼ εἶμαι...

Ὁ Μέγια και ὁ Μιραμὸν ὑπεκλίθησαν χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι.

Στὴν εἰσόδον τῆς φυλακῆς ἐπερίμεναν τρία ἀμάξια γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσεως. Ὁ Μαξιμιλιανὸς ἀνέβηκε στὸ δικὸ του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πνευματικόν του. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς, σιωπηλοὶ ὅμοιοι τὸν ἐχαίρετοσαν μετὰ σεβασμοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀπαντοῦσε χαμογελώντας σ' αὐτοὺς τὶς συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις συμπαιθείας.

Ὅταν τ' ἀμάξια ἔφθασαν στὸν προορισμό τους, ἐπῆλθε μετὰ κάποια θία στὸ ἔδαφος και ἀνέπνευσε ἐπανελλημένως θείαν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ διοικούσε τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, τὸν ἐπλησίασε μετὰ ἀλλοιωμένον πρόσωπον.

— Μετὰ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε μετὰ πνιγμένη φωνῇ. Αὕτη ἡ στιγμὴ εἶναι ἡ τραγικώτερη τῆς ζωῆς μου.

— Τὸ καθῆκον τοῦ στρατιώτου εἶναι νὰ ὑπακούῃ, ἀπῆλθον ὁ Μαξιμιλιανός.

Ὁ Μέγια και ὁ Μιραμὸν εἶχαν κατεβῇ ἐν τῇ μεταξὺ. Ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς ἐφίλησε.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί

σας, φίλοι μου, τοὺς εἶπε.

— Συγχαρήστε με, Μεγαλειότατε, ἂν ἡ προθέσεις μου δὲν ἦσαν πάντοτε τίμιες, ἐπιθύρουν ὁ Μιραμὸν.

Ὁ Μαξιμιλιανὸς τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Κατόπιν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του τὸ ρολόι του και ἀνοίξε τὸ πίσω καπάκι. Στὴν ἐσωτερικὴν πλευρὰ ὑπῆρχε τὸ πορτραῖτον τῆς Καρλόττας. Ὁ Μαξιμιλιανὸς τὸ φίλησε μετὰ τρυφερότητα.

— Δώστε τὴν τοῖ, εἶπε στὸν πνευματικόν του, και ἂν σὰς καταλάβῃ, πῆτε τῆς ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου της προσώπου ἦταν ἡ τελευταία ποὺ παρουσιάσθηκε στὰ μάτια μου.

Τέλος ἐγύρισε πρὸς τοὺς στρατιώτες. Ὁ Μιραμὸν και ὁ Μέγια ἐστέκοντο ἀτάραχοι πλάι του.

— Σκοπεύετε καλά! ἔφωναξε. Ἴσια στὴν καρδιά!

Ἐκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω και ἐκύτταξε τὸν οὐρανόν.

— Πῶρ! ἔπιθύρουν μετὰ χεῖλην ποὺ ἔτρεμαν ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ αὐτοκράτωρ και οἱ δύο στρατηγοὶ του σωρίσθησαν νεκροὶ στὸ χῶμα.

*

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαξιμιλιανοῦ κάθε μῖσος ἐναντίον του ἐξοῦσε. Ἡ δημοκρατικὴ Κυβέρνησις παρέδωσε τὸ σῶμα τοῦ τέως αὐτοκράτορος στὸν δόκτορα Μπάσκ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐταρτίχευσε. Ἐνα μεγαλοπρεπὲς φέρετρο κατασκευάσθηκε δημοσίᾳ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐκτελέσθη μετὰ τὴν ἐκταφὴν τοῦ Μαξιμιλιανοῦ.

Τὸ φέρετρο τοποθετήθηκε κατόπιν μέσα στὴν μητρόπολιν τοῦ Κερετάρο, ὅπου ἔμενε ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφθασε ἀπὸ τὴν Αὐστρία ὁ ἐνδόξος ναύαρχος Τέγκετσοφ, ὁ νικητὴς τῶν Ἰταλῶν στὴ ναυμαχία τῆς Λίσας, γιὰ νὰ τὸ παραλάβῃ.

Ἡ κηδεὶα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ ἔγινε μετὰ μεγάλη ἐπισημότητα και θαρὺ πένθος κρατήθηκε στὴ Βιέννη, ἔξω ὁλόκληρους μῆνες μετὰ τὸν θάνατόν του. Οἱ Αὐστριακοὶ ἐκλαψαν πικρὰ τὸν ἀγαπημένο τους πρίγκηπα.

VI

Καὶ ἡ Καρλόττα;

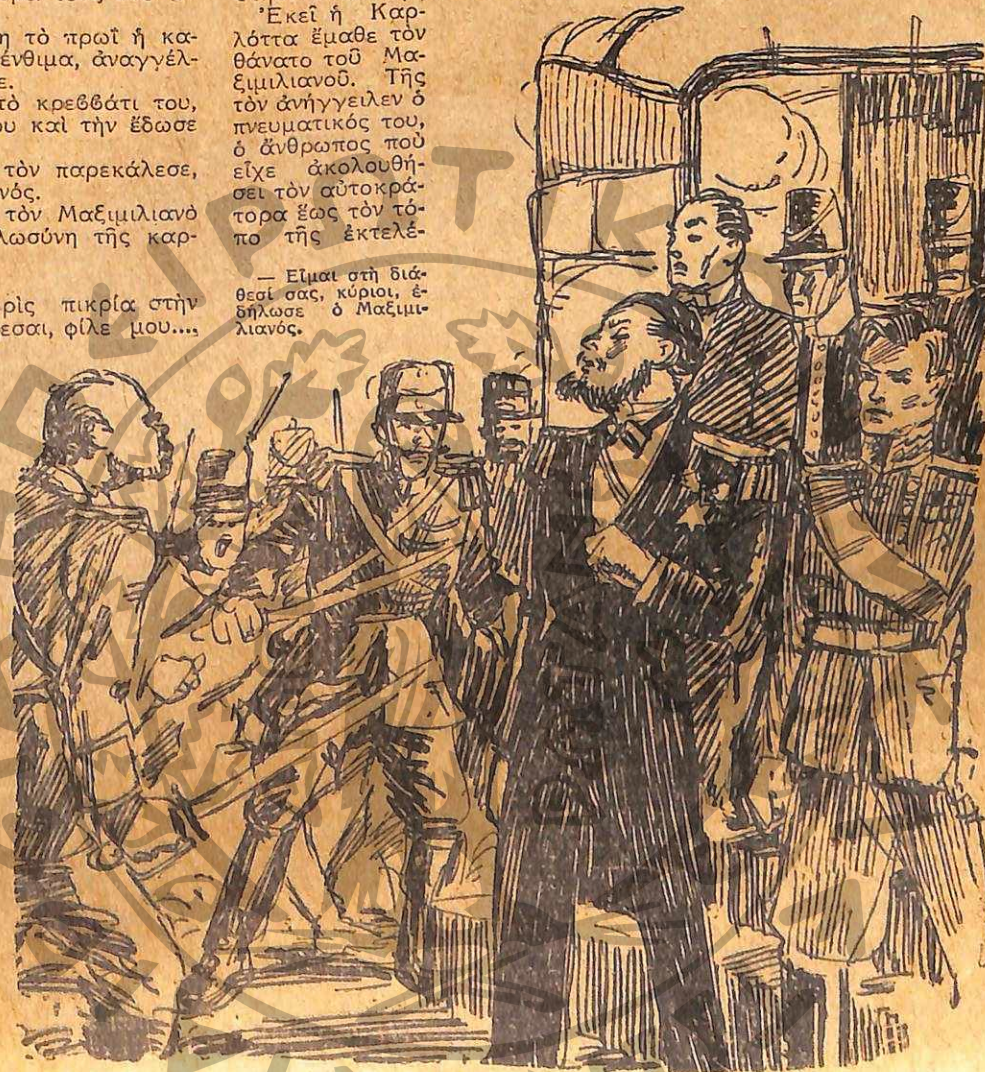
Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ἡ «τρελλὴ αὐτοκράτειρα», εἶχε μείνει ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνας περιορισμένη ἢ μάλλον πραγματικὰ φυλακισμένη μέσα στὸν πύργον τοῦ Μιραμάρ, ὅπου εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τὴν εὐτυχίαν μαζί μετὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἡ Αὐλὴ τῆς Βιέννης εἶχε δώσει αὐστηρὰς διαταγὰς στοὺς φύλακας της, ὅτι οἱ ὁποῖοι δὲν τὴν ἀφήναν οὔτε κἀν νὰ θῶναι τὸν κῆπον τοῦ πύργου.

Τέλος ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα τοῦ Βελγίου ἤρθε νὰ τὴν ἀπολυτρώσῃ και ἐπέστρεψε μαζί της στὸ Βέλγιο, ὅπου τὴν ἐγκατέστησε στὸν πύργον τοῦ Λάκεν.

Ἐκεῖ ἡ Καρλόττα ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Τῆς τὸν ἀνήγγειλεν ὁ πνευματικὸς της, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸν αὐτοκράτορα ἕως τὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσεως.

— Εἶμαι στὴν διάθεσί σας, κύριοι, ἐδήλωσε ὁ Μαξιμιλιανός.

φοβεροὶ καὶ ἀπαίσιοι κακοῦργοι

Σκεφθήκατε ποτέ ὅτι εἶναι δυνατόν
καὶ στὴν Ἀθήνα, ὅπως ἄλλως τε συμ-
βαίνει σὲ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τοῦ
κόσμου, ναὶ κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά μας,
λογιῶν - λογίων ἐπικίνδυνα στοιχεῖα, ἐ-
γκληματικοὶ ἀπαίσιον, τρομεροὶ καθ' ἑ-
ξιν κακοὺργοι, καταζητούμενοι ἴσως ἀπὸ
τὴν διεθνή ἀστυνομία ἢ καὶ ἀνισόρροποι,
τοὺς ὁποίους ἡ τρέλλα μπερδεύει τὸν
ὁδηγὸν ἐξασφινκὰ - ἐνῶ τὸν πῶς πολὺ
καρπὸ ἐξαιετὶ φιλήσυχον πόλιντα - στὰ πῶς
ἀποτρόπαια τὸν ἐγκληματῆν ;

Ἀπὸ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου, πρᾶγματι, κατὰ μυστηριώδη τρόπον, ἔχουν ἐξαφανισθῇ ἀποτρόπαιοι κακοῦργοι, καταζητούμενοι παντοῦ – καὶ ἐδῶ ἀκόμη – ἡ δράσις τῶν ὁποίων δὲν ἐγγυᾶται, φυσικὰ, ὅτι θὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ καὶ στὰ νέα τὸν καταφύγιον.

Πρόκειται περί τῶν κινδύνων, τῶν «ζωντανῶν», τῶν «κινουμένων» κινδύνων. ὅπως εἶναι γνωστοί στὰς ἀστυνομίας ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὰς ὁποίας καταζητοῦνται παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ὑπολογίστε τώρα στοὺς κινδύνους αὐτοὺς—καὶ μερικά ἀκόμα ἄτομα λιγώτε-

ρο καταζητούμενα μὲν, ὄχι ὅμως καὶ
γι' αὐτὸ λιγώτερο ἐπικινδύνα για τὴν
ὕγεια καὶ τὴν ζωὴ τῶν πολιτῶν τῶν
μεγάλων πόλεων.

Τους δυστυχείς «λεπρούς» που εγκαταλείπουν τους τόπους «συγκεντρώσεων - αρριανών» των, για να ζήσουν τα τελευταία τους μαρτυρικά χρόνια στην πόλη με τις απολαύσεις και τις διασκεδάσεις ή για να μεταδώσουν την φρικτή αρρώστεια που τους αργοσθύνει, σε ανθρώπους τους, οδηγούνται από το πάθος του θρόνου που οδηγεί πολλές φορές στα φρικτότερα των απαισιών εγκληματών.

Σκεφθήτε όλους αυτούς τους κινδύνους...! Άλλα καλύτερα μη γίνουμε σκέπτεσθε, γιατί...τότε θα μας θά γίνουνε νευρασθενικοί. Και συνεπώς, επικίνδυνον για τους άλλους που, φρόνιμα ποιοῦντες, δὲν βλέπουνε μπροστά τους παρά τὰ πάντα ρόδινα, ὅλον τὸν κόσμον καλὸν καὶ χρῆστον καὶ τὴν ζωὴν χωρὶς κανένα σοβαρὸν κίνδυνον. —

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέ-

ENA ZONTANO

Ρεπορτάζ

πει να γνῶρίζουμε τί κινδύνους διατρέ-
χουμε, ὡς κάτοικοι μεγάλων πόλεων, ἀ-
γνωστοί μεταξὺ ἀνθρώπων, στίς δουλειές
μας, στοὺς περιπάτους μας, στοὺς δρό-
μους, στὰ τράμ, στὰ κέντρα διασκεδά-
σεως, στὰ καφενειά...Κάθε ἄλλο. Ὅσο
καλύτερα γνωρίζουμε τοὺς κινδύνους
αὐτοὺς, τόσο καλύτερα μποροῦμε νὰ
τοὺς ἀντιμετωπίσουμε.

Τὸ ἀνὰρῶμεν δὲ ὡς σχετικὸν παράδειγμα τὸν συμπαθῆ φίλον κ. Κορμιδίν, τὸν ἰδιοκτήτην κληματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ ὁποῖος, γὰρ νὰ ἔχη ἰδεάν — ὡς κομπορρηξιμῶς — ἄνθρωπος — τῶν κινδύνων ποὺ μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίζῃ καὶ ἐν στα καλὰ καθούμενα — ὅταν ζῇ σὲ μεγάλῃ πόλιν — ἔκανε τοῦ «ἀλάτιου» — κατὰ τὸ λεγόμενον τοὺς «γκάγκιτους», οἱ ὁποῖοι ἄνευ ἐπιτηθετο σ' ἄλλον ποῦ δὲν θὰ ἐγγινόριζε πῶς ὑπάρχουν παρόμοιοι κίνδυνοι, θὰ πετύχαναν ἐκ τοῦ ἀσφαλτοῦς τὸν σκοπὸ τοῦς. Ἰσως μάλιστα καὶ νὰ ἐγκληματοῦσαν.

Τὸ ἴδιο περιστατικό ἀποδεικνύει καὶ ὅτι εἶναι ἀλήθεια, πραγματικότητα, γεγονός ἀναμφισβήτητον, πῶς καὶ στὴν Ἀθήνα, ὅπως σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις κυκλοφοροῦν ἐλεύθεροι, ἀνερχόμενοι, ἐτοιμοὶ νὰ δράσουν, ἀνάμεσα σὲ φιλήσυχο κόσμο, λογῆς - λογῆς κακοποιοί, ἐγκληματίαι, ἀποτρόπαιοι κακοῦργοι καὶ «ζωντανὸι νεκροί», ποὺ σκοποῦν τὸν θάνατο μὲ τὶς ἀγιάτρευτες ἀρρώστειες ποὺ τοὺς πλημμυρίζουν.

Εδώ και μήνες — γιά νά νά δειξουμε πῶσον πραγματικοί, πόσον ζωντανοί εἶναι οἱ «κίνδυνοι» ποῦ διατρέχουν οἱ Ἀθη- αῖοι, ὅπως καί κάθε μεγάλῃ πόλει — οἱ κάτοικοι — ἀπό τῶ νησί τῶν «ζωντανῶν - νεκρῶν», τῇ Σπιναλόγκῃ, ἐδραπέτευσαν μετ' ὧν πρῶτον μὴ τὴν ἀπόφασιν νά μολύνουν δὲ τὸ φρικτὸ μικροῦσί τους, ὅσον τὸ δυ- νατόν πρὸ πολλοῦ πρωτοευσίσκοντος. Τὸ ὄνειρο ἄλλως τε ὅλων τῶν λεπρῶν, δια- κηρὺς τὴν ἐπιθυμία εἶναι νά κάνουν δυ- οῦχοι, ὅσο εἶναι αὐτοί, τοὺς εὐτυχισμέ- νους συνανθρώπους τῶν.

Ἐδραπέτευσαν λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὴν αὐτὴν κυκλοφοροῦν μετὰ ἡμᾶς. Ὁ ἕνας εἶναι νέος ἕως 35 χρονῶν καὶ ἡ ἀρρώστεια τοῦ δὲν εἶναι ἐκδήλη, γιὰτὶ ὅρισκεται στὸ πρῶτο στάδιο. Πόλις ἔχει ἀν δὲν ἔπιασε καὶ δουλειά, ἀν δὲν ὅρισκεται σὲ συναλλαγὴ μὲ κόσμον καὶ κοσμάκη ἀνύποπτο.

Ὁ ἄλλος δραπέτης, εἶναι μιὰ κοπέλλα
σάν τὸ κρῦν νερό, ὅπως λένε ἡ πληρο-
φορίες μας. Κι' αὐτῆς ἡ ἀρρώστεια δὲν
προσέβαλεν ἀκόμη παρὰ μέλη τοῦ σώ-
ματος ποὺ δὲν φαίνονται. Καὶ ξέρετε δὲ
ποιά δουλεῖα ἦλθε νὰ κάμῃ στὴν Ἀθήνα
ἡ ὁμορφὴ λεπρῇ ; *ἮΑΘΕ νὰ πουλᾷ τὸ
κορμὶ της — μὲ τὴν ἐρωτικὴ φλόγα ποὺ
καταλαμβάνει ὅσους προσβάλλονται
ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἀρρώστεια — σ' ἐφήμε-
ρους ἐραστάς. Ποὺ καταστολάζει, ποὺ
σκορπᾷ τὸν θάνατο καὶ τὴν σάπια, ἀγνω-
στὰ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐδραπέτευσεν
ἀπὸ τῆς Σπινολόγκα, κανεὶς δὲν ἔμαθε
νέα της. Μονάχα μιὰ φίλη της, σὸ νησί
τοῦ θανάτου, ἔλαβε ἓνα γράμμα της :

«Χειροτερεῦσα ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα,
τῆς ἔγραφε. Σὲ κανένα χρόνo θὰ γυρίσω
τὴ μοναχὴ μου ἐκεῖ γιὰ νὰ...ὁποδεχῶ (τί
μοναχὴ μου ἐκεῖ, ὅσους ἔκανα σάν κι' ἐ-
φρίκη, Θεέ μου), ὅσους ἔκανα σάν κι' ἐ-

ποὺ ἴσως να κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά μας

Τὸ ΣΥΝΕΡΓΑΤὸν ΜΑΣ

N. Karulodjan

μάς. "Όσους ξεγέλασε τὸ ὄμορφό μου τὸ
πρόσωπο καὶ ὁ δῆθεν ἔρωτάς μου.

Θὰ γυρίσω σὰν τὰ σημάδια φθάσουν
στο πρόσωπο. Πάντως τώρα γλεντῶ κά-
θε μέρα καὶ μὲ ἄλλον !»

Τί νά προσθέσουμε ; Προσοχή στις άγνωστες γυναίκες, πού εύκολα - εύκολα σ'αs χαρίζουν τόν έρωτά τους.

Οἱ ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν κίνδυνοι, τὸν ἐκκλησιαστικὸν πῶς καταζητοῦνται σ' ὅλον τὸν κόσμον εἶναι τὸ ἴδιον μεγάλοι καὶ ἀνατριχιαστικοί. Κάθε στιγμήν μπορεῖ να ἔχουμε πλᾶϊ μας ἓναν ἀπείσιον κακούργον. Καὶ τὸν κίνδυνον αὐτὸν διατρέχουμε ὅλοι ἐξ Ἰσοῦ. Ἡ γυναῖκες, σιὰν ἀδύνατα πλάσματα, περισσότερον φυσικά. Τέτοιου ἐκκλησιαστικὰ πού ἔγιναν ἀφαντοί, ἔπειτα ἀπὸ φρικτὰ τὸ ὄντι κακουργημάτων τους, εἶναι πολλοί. Καθὼς πολλοὶ εἶναι καὶ οἱ καταζητούμενοι ἀπὸ τριακονταπεντά-
 ☆
 τιας.

Πρὸ 28 ἐτῶν, στὸ "Αμστερνταμ, ἕνας Γερμανὸς, ὀνόματι Μάξ Στέρλινγκερ, μηχανικός τὸ ἐπάγγελμα, κατερεοῦργησε τὴν μνηστὴ του. Τὴν ἔκαμε χίλια κομμάτια καὶ ἔβγαλε ἀφαντος, ἀφοῦ ἀφήκε τὸ ἔξῃ σημεῖωμα πρὸς τὴν ἀστυνομία :

— "Αδικο θὰ με καταδιώξετε. Μόνον ὁ Θεὸς θὰ ἐξέρῃ ποῦ θὰ ὀρίσκειται. Ὁ,τι ἔκανα, ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἡ Μίτσι μου — τὸ χαϊδεύοντο ὄνομα τοῦ τραγικοῦ θύματος του — εἶνε πολὺ... γλυκὴ αἰψά !

Ὁ ανισόρροπος — δὲν μπορούσε νὰ ἦ-
ταν λογικός — μηχανικός ἔγινε πράγμα-
τι ἀφαντός. Ἡ ἀστυνομία τοῦ "Αμστερ-
γματος μετὰ τρία χρόνια, στὸ 1911, πήρα-
ν τὴν ἐξέλιξη σημειώσεώς του ἀπὸ τὴν Ρώμη :

«Σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ πῶς δὲν θὰ μὲ
πιάνατε. Τώρα σὰς ὑπόσχομαι πῶς θὰ δο-
κιμάσω καὶ αἷμα Ἰταλικό.»

Σε δύο μήνες — τὸν Μάρτιο τοῦ 1911 — ἀνεστατάωτο ἡ Ρώμη. Εὐρέθη χιλιό-
χομιασίαν ἡ χίρα Ἑλεονώρα Το-
ρεττί, ἐρωμένη τοῦ ἡλεκτρολόγου Μα-
ρίου Στεργίου. Συγχρόνως βρέθηκε κοινὴ
τὰ σπὸ πᾶσι καὶ ἓνα γράμμα τοῦ ἐγ-
κληματίου, ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος, ὁ μηχανι-
κὸς τοῦ "Ἀμστερνταμ, πρὸς τὴν ἀδελφὴν
αὐτοῦ.

Καί πάλιν δέν συνελήφθη. Ἀλλά καί
 πάλιν ἐνεφανίσθη μετὰ 7 ὅλα χρόνια, με-
 τὰ τόν Εὐρωπαϊκό πόλεμον, ὅταν φρι-
 κτό καί ἀπαισιο ἔγκλημα, πού διέπραξε
 στήν Βιέννη, ὁ ἰταλ. βασιλεὺς Ἰταλίου.

τοῦ "Αμστερνταμ :

«Ἀγαπῶμαι τοῦ. Μὲ χάσατε γιατί πο
λεμοῦσα. Βλέπετε πὸς μὲ πρώτη εὐκα
ρία σᾶς θυμοῦμαι γιὰ νὰ σᾶς κάνω νο
μὲ θυμῶνθε καὶ σὲς καὶ νὰ πῆτε σὲ λι
γο : ὁ φοβερός Μάξ δοκίμασε καὶ αἷμα
Αὐστριακῆς κόρης.»

Καί πράγματι. Σέ δύο μήνες ανάστα-
τώθηκε ἡ Βιέννη. — ἔτσι ἦτα

«Ο ἀπόστρατος λοχαγός — εἰς τὴν
γνωστὴν — Γιόχαν Μπάουτσερ, ἐδολοφά-
νησε τὴν μνηστὴν του διὰ τὴν Γκρέτχεν κα-
ἐξαφανίσθηκε μυστηριωδῶς. Τὸ πτώμα
τῆς τραγικῆς νέας εὐρέθη χιλιοκομματια-
σμένον.»

Τὴν επομένη ἡ ἀστυνομία ἀκριβῶς
γράφει τὸ κακούργον, ὁμοίᾳ ἀστυνο-
μείᾳ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε στείλει στὴν Πρώ-
μην τοῦ "Αμστερνταμ καὶ τῆς
πρὶν ἀπὸ κάθε ἐγκλημά του.

Το 1926 ένεφανίσθη πάλιν ὁ φοβερός ἐγκληματίας στὸ Βελγιάδι ὡς Μίκτα Σέσκουλιτς, γεωπόνος καὶ μὲν νέον ὄμο. καί. Τώρα ποῖος ξέρει ποῦ βρίσκεται. Ἰ-σως καὶ στὰς Ἀθήνας, ὅπου πιθανόν καὶ νὰ θαυμάζεται ὡς μέλλον σύζυγος, εὐτυ-χισμένης Ἀθηναίας...

Τὸ φανερότερο εἶναι ὅτι κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς εἶναι καθ' ὅλα λογικώτατος ἄνθρωπος — μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ τὸν πιάνει ἡ τρέλλα τοῦ φό-
νου καὶ ὅσο διαρκεῖ ἡ «κρίσις» αὐτῇ.

★

Ίδου τώρα καὶ μιὰ ἄλλη ἱστορία ἐξαφανίσεως, μυστηριώδους καὶ αὐτῆς, ἐνός φοβεροῦ ἐγκληματίου, ποὺ ἐβόρασε στὴν Σουηδία πρὸ ἔτους :

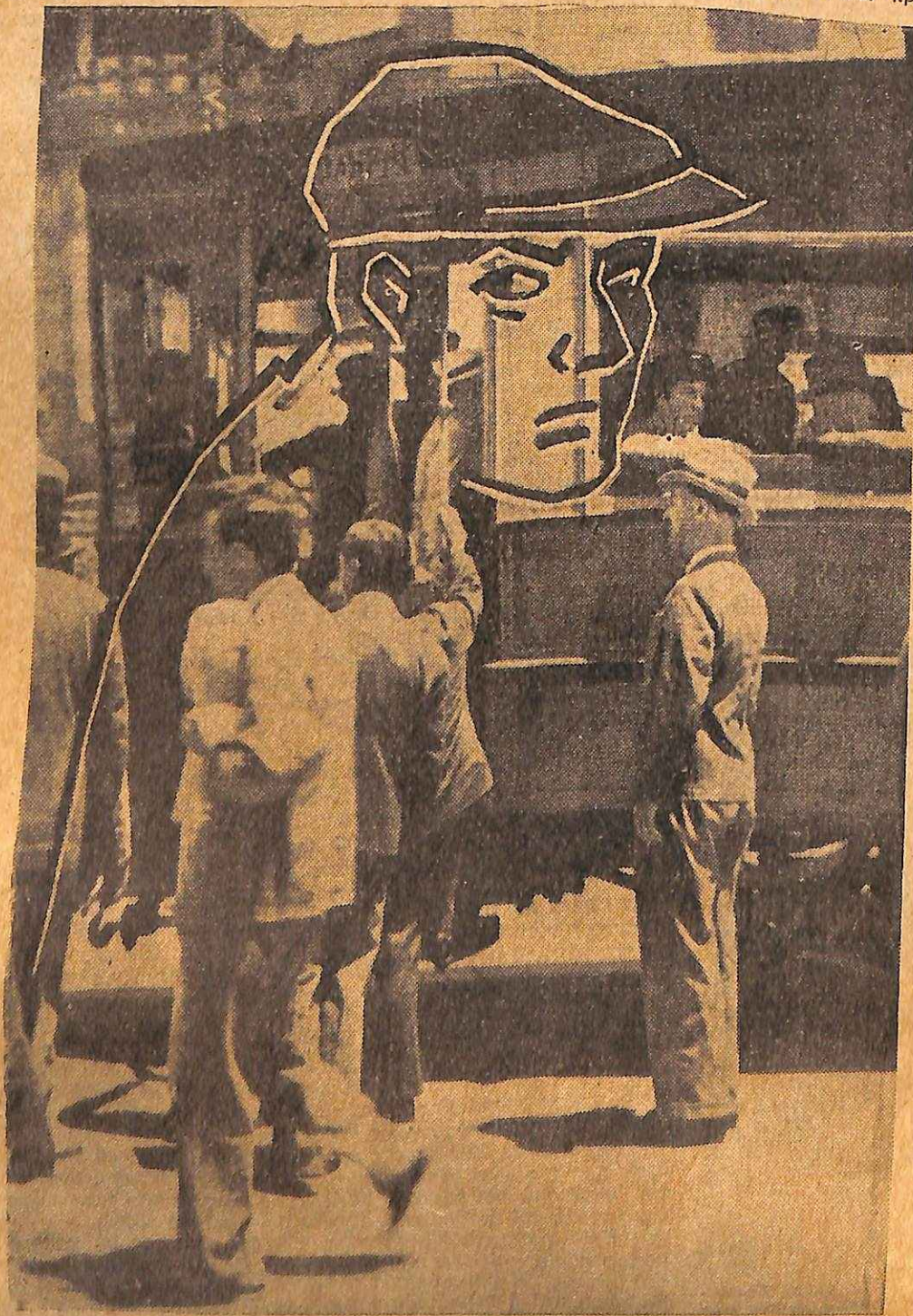
«Ένας νεαρός Γάλλος μουσικός, αφού έσκότασε πηλύ Λυών τὸν πατέρα του ἔγινε ἄφαντος. Στὴν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς, σκοτώνοντας κάποιον Σουηδὸ, συγκατα-
κό του στὸ ξενοδοχεῖο μίας μικρῆς σου-
ηδικῆς πόλεως. Ἀπὸ τότε ἐξηφανίσθη κι
ἐμφανίσθηκέ πάλι πρὸς τριμῆνον στὸ Λον-
δίνον μετὰ ἑνα νύχθονο. Κατόπιν, ἔγινε πά-

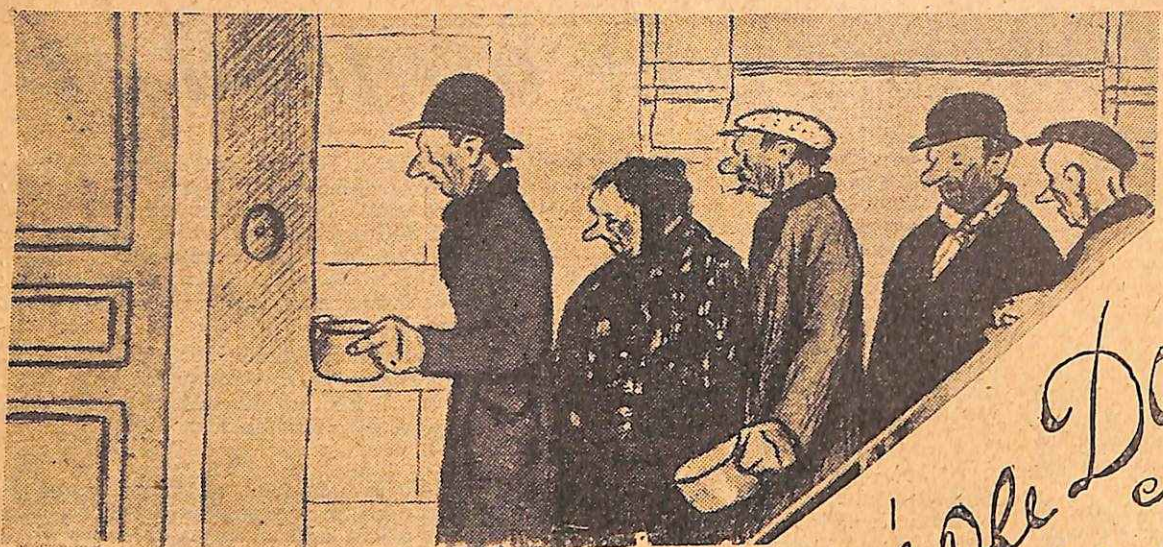
λι άφαντος. Τώρα καταζητείται από όλες τις αστυνομίες της Ευρώπης και από την δικιά μας, φυσικά. Είναι επικίνδυνος δέ κατά τοπο κυρίως. Δεν σκοτώνει για να ληστεύσει τα χρήματά του, αλλά... για... γούστο ! 'Ωνομάζετο — τώρα ποιος ξέρει πόσα όνόματα έχει αλλάξει — Πώλ Μαρτινέλ.

Φαντασθήτε λοιπόν τὸν περὶ ὄψημον αὐ-
τὸν ἐγκληματίαν, πελάτην τῆς Μεγ. Βρε-
τανίας ! Καὶ μὴ καταλαμβάνεσθε ἀπὸ
τρόμου, ἂν μὴ πορῇτε !

★
Πριν τελειώσουμε, πρέπει ν' αναφέρου-
με ακόμα τὸν χαρακτηριστικώτερο ἀρι-
σθὺν αὐτῶν πού καταζητοῦνται ἀπ' τὴς ἀ-
στυνομίας ὅλου τοῦ κόσμου ὡς ἐπικίνδυ-
νοι νὰ δράσουν ἐγκληματικῶς. Ἀνερχόν-
ται λοιπὸν οἱ «καταζητούμενοι» αὐτοὶ σὲ
187.383 γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Τὸν ἀριθμὸν
αὐτὸν δίνει τὸ ἐπίσημον δελτίο τῆς Ἀυτο-
νομίας τῆς Βιέννης, τῆς καλυτέρας ἀστυ-
νομίας τοῦ κόσμου, ὕστερ' ἀπὸ τὴν Σκώ-
τλαντ Γάβριτ.

Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ

Ο κόμης ντε Μορνενπραϊζ κατείχε μια σημαντική περιουσία, που παρ' όλη την οικονομική κρίση των τελευταίων ετών, του επέτρεπε να σκορπά γύρω του την ευτυχία και ν' απλώνει χέρι βοηθείας στους αποκληρούς της ζωής. Ήταν ένας εξαιρετικά φιλόανθρωπος αριστοκράτης.

Για ν' ανακουφίσει την δυστυχία της εργατικής τάξεως της γειτονιάς του, που η ανέργια την είχε φέρει σε απόγνωση, ξεκίνησε να οργανώσει μέσα στο σπίτι του ένα ειδικό συσσίτιο. Κι' έτσι έβλεπε κάθε απόγευμα προς το βραδάκι απ' έξω από την πόρτα της υπηρεσίας της επαύλειώς του στο Νεγιό ένα πλήθος δυστυχισμένων ανθρώπων, που περιμεναν να πάρουν την μερίδα τους από το φαγητό που έθραζε σ' ένα πελώριο καζάνι στην ευρύχωρη κουζίνα του σπιτιού του.

Ο κόμης ντε Μορνενπραϊζ που είχε διαβάσει, καθώς φαίνεται τα παραμύθια της Χαλιμάς και θυμόταν το παράδειγμα του Άρου - άλ - Ρασιλντ, θέλησε κι' αυτός μια μέρα να πληρωθεί τι έρε για ξεκίνησαντο γι' αυτόν οι προστατευόμενοι του και πως έκριναν την φιλόανθρωπη αυτή χειρονομία του. Και για να το καταφέρει αυτό, απέφασε κάποιο δειλινό να ντυθεί κι' αυτός σαν ένας απλάτος εργάτης και να πάει να καθήσει την ώρα που το ήλιο σβίλεμα έχρυσαν τις κορυφές των δένδρων του δάσους της Βουλώνης, σ' έναν πάγκο που θρισκόταν αντίκρυ από την επαύλη του. Φορούσε ένα τσαλακωμένο και κατσοκνισμένο ήμιψηλο, κι' ένα παλτό ξεφτισμένο και ξεθωριασμένο που τον πολυκαίρι. Ήλπιζε με αυτόν τον τρόπο, καθώς είχε γίνει ανώνυμος, πως θα μπορούσε να πάρει μερικά λόγια απ' τις εκθέσεις των προστατευόμενων του που δεν ήταν δυνατόν θέβαι να φαντασθούν ποιος κρυβόταν κάτω απ' αυτά τα άθλια ρούχα.

Δέν είχαν περάσει δέκα λεπτά από τη στιγμή που είχε καθήσει σ' εκείνο τον πάγκο, όταν είδε να πλησιάζει προς το μέρος του μια κυρία με αρκετά καλό εξωτερικό. Περιπατούσε με την μεγαλειότητα μιας βασιλίσσας που κατεβαίνει απ' τις βαθμίδες του θρόνου της. Φορούσε ένα κομψό μαύρο φόρεμα κι' ένα μικρό θμοίχρωμο καπέλλο που της έσκέπαζε λίγο την μια πλευρά του προσώπου της.

Σταμάτησε μπροστά στον πάγκο όπου καθόταν ο κόμης, έβγαλε από την τσάντα της το φασαμίν της, και, εξετάζοντάς τον προσεκτικά, τον ρώτησε κι' ένα ύφος προστατευτικό.

— Τι κάνετε εδώ, φίλε μου ;

Ο κόμης κατάλαβε πως η ανώνστη κυρία είχε εξαπατηθεί από το τυσίμο του και ότι τον είχε περάσει για κανένα φτωχό. Απεφάσισε λοιπόν να παίξει για λίγο αυτόν τον ρόλο και ν' αφήσει την κυρία στην πλάνη της για να διασκεδάσει.

Εξυσε το κεφάλι του και της αποκρίθηκε :

— Νά...Περιμένω κι' εγώ νάρθη ή σειρά μου για να πάρω τη μερίδα μου απ' το συσσίτιο εκείνο αντίκρυ εκεί δά που βλέπετε τον κοσμάκη μαζεμένο.

— Βοήσασθε χωρίς ενοχασία ;

— Άλλοίμονο, ναί...Πάνε ξη μήνες τώρα που δεν μπόρεσα να πιάσω δουλειά. Και καθώς εδώ αντίκρυ υπάρχει κάποιος μηχανοκίνητος που βέλγει για την ψυχή του να μάς γεμίζει κάθε βράδυ το δεισιμό μας στομάχι, έρχομαι κι' εγώ τέτοιαν ώρα και περιμένα για να μπορέσω να τονώσω λίγο το ήθικό μου.

— Φταγέ μου άνθρωπε ! Μά πως συμβαίνει να μένετε τόσο καιρόν άνεργος ;

— Χι ! Νουίζετε πως εύκολα βρίσκει κανείς δουλειά σήμερα ; Το ξεγελάει αυτό τον καιρό δεν έχουν ενοχασίες κι' αν υπάρχει κάπου - κάπου καμιά θέση, προτιμούν να τη δίνουν στους ξένους και να μάς παραγκωνίζουν εμάς.

— Θεέ μου ! Τι θλίψη κατάστασις ! Καλέ μου φίλε σάς λητάει με όλη μου την καρδιά και θέλω να σας φανώ γρήγορα.

Η κυρία με τα μαύρα κάθισε πλάι στον κόμητα και τον

κτύπησε με μεγάλη συμπάθεια.

— Άκούστε με, άρχισε πάλι να του λέει. Κατοικώ στην οδόν Περγκολέζ αρ. 64. Ντρέπομαι να σας τ' όμολογήσω, μά δεν φταίω εγώ αν έτυχε να είμαι πλούσιος. Έκανα τον περιπάτο μου στο δάσος με το αυτοκίνητό μου και είπα στον σωφέρ μου να περιμένη εκεί στη γωνιά για να κάνω μερικά θήματα με τα πόδια. Σας είδα και μου κινήσατε εύθους άμέσως το ενδιαφέρον.

— Ω ! Κυρία !

— Άκούστε...Θέλω πολύ να σας βοηθήσω πρώτα γιατί η τύχη σας έφερε στο δρόμο μου, κι' έπειτα γιατί μου είσατε εξαιρετικά συμπαθητικός. Θέλετε να μου πείτε το όνομά σας ;

— Ευχαρίστως, κυρία. Όνομάζομαι Άλέξης Μολινά και ήμουν εργάτης στο εργοστάσιο Ντελασέ.

— Και η διεύθυνσίς σας ; Θά μένετε, θέβαι, σε κανένα δωμάτιο...

Ο κόμης έδίστασε για μια στιγμή. Σκέφθηκε πως έπρεπε να δώσει τέλος σ' αυτήν την κωμωδία, γιατί έκρινε πως δεν ήταν ευγενικό εκ μέρους του να κοροϊδεύει έτσι την ανώνστη αυτή φιλόανθρωπη κυρία... Άλλάξε, λοιπόν, ύφος και ρώτησε χαμογελώντας :

— Μά σε ποιαν έχω την τιμή να μιλώ αυτή τη στιγμή ;

— Στη δούκισσα του Σαντανέρ, απήντησε με επίσημο ύφος η κυρία.

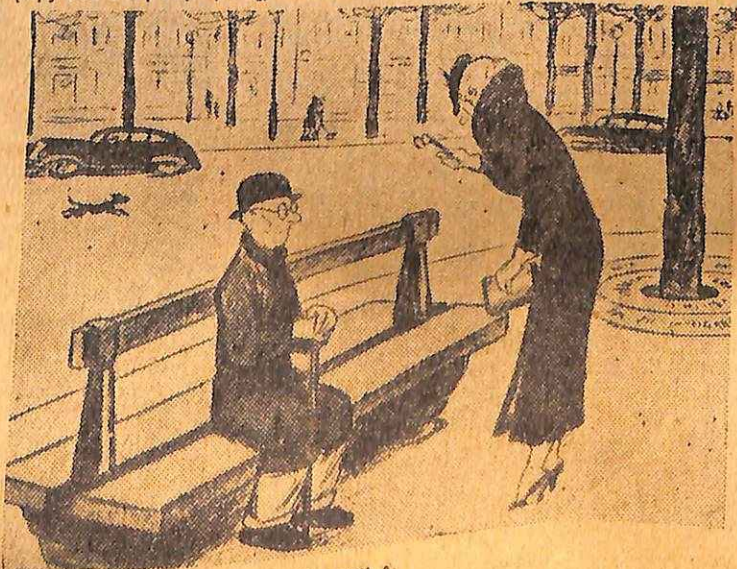
Ο κόμης σηκώθηκεν άμέσως, έβγαλε το τσαλακωμένο ήμιψηλο και υποκλινόμενος με εξαιρετική χάρι είπε στη δούκισσα !

— Τότε, κυρία μου, σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να παρυσιαστώ κι' εγώ με το πραγματικό μου όνομα, και να σας ζητήσω συγγνώμην για το άδωδο παιχνίδι που σας έπαιξα χωρίς να το θέλω.

Και της εξήγησε για ποιο λόγο είχε μεταμφιεσθεί έτσι, ελπίζοντας να μάθει τι φρονούσαν γι' αυτόν οι προστατευόμενοι του.

Η δούκισσα γέλασε με την καρδιά της, θρίσκοντας πολύ άστειό το έπεισόδιο αυτό.

— Χά ! Χά ! Χά ! Για σκεφθείτε. Ο κόμης ντε Μορνενπραϊζ ντυμένος μ' αυτά τα παλιόρουχα σαν αλήτης πάνω σ' ένα παγκάκι της λεωφόρου ! Κι' εγώ που πιάσθηκα στην παγίδα και του πρόσφερα την βοήθειά μου ! Χά ! Χά ! Χά ! Μά είναι, αλήθεια, πολύ διασκεδαστικό αυτό...Ντε Μορνενπραϊζ ; Ο κόμης ντε Μορνενπραϊζ, είπατε ; Μά μου είναι πολύ γνωστό το

— Τι κάνετε εδώ, φίλε μου ;

δινε'ά σας ! Εά έχουμε γάρεις άλλο τους ίδιους φίλους.

— Πολύ πιθανόν, άσπετη δούκισσα. Μήπως συγχάζετε στο Πόλο ;

— Μά θέβαι ! Υπάρχει μάλιστα κι' ένα κύπελλο με το όνομά μου που δίνεται κάθε χρόνο ως θραβείο.

— Περιφύμα ! Τι διασκεδαστικό αλήθεια που ήταν αυτό το έπεισόδιό μας ! Μιά ιδέα, φιλάτη κυρία δούκισσα. Για να γιορτάσουμε την συνάντησή μας αυτή, την τόσο πρωτότυπη, θέλατε ιερέψετε να πάρουμε ένα φλυτζάνι τσάι στο σπίτι μου ;

— Πολύ ευχαρίστητα, άγαπητέ μου κόμη. Θά μάς δοθή έτσι και η ευκαιρία να μιλήσουμε λίγο για τις άγαθοεργίες σας. Είναι τόσο άρτια να μπορέ κανείς ν' ανακουφίσει την ανθρώπινη δυστυχία. Χρειάζεται θέβαι γι' αυτό νάχης μια ψυχή γρηγορική κι' ένα χαρακτήρα αλτρουϊστικό και δυστυχώς τόσο λίγοι άνθρωποι έχουν τα προτερήματα αυτά στην εποχή μας...

— Συμφωνώ άπολύτως μαζί σας, κυρία δούκισσα. Πηγαίνουμε, εν έλέετε. Είναι πολύ ευτυχής που μου δίδεται η ευκαιρία να σας περιποιηθώ και να σας δείξω και την πινακοθήκη μου, που κολακεύομαι να πιστεύω, πως περιλαμβάνει αρκετά αξιοσπουδήματα, τα οποία αντιπροσωπεύουν διάφορες εποχές της ζωγραφικής τέχνης.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο κόμης σηκώθηκε και άκκλουθούμενος από την δούκισσα του Σαντανέρ, έπροχώρησε προς την επαύλη του.

*

Ο κόμης ντε Μορνενπραϊζ έβαλε την δούκισσα να καθήσει στη βιβλιοθήκη του και την άφησε μόνη για λίγες στιγμές : έπρεπε να δώσει σχετικές οδηγίες στον μπάτσο ντ' ότέλ του για το σεζόνισμα του τσαγιού.

Έξασφα, ενώ φώναζε τον Άντωνίο στο διάδρομο, άκούσθηκαν κάτι διαπεραστικές κορυγές.

Ο κύριος και ο ύπρετης άλληλοκυττάθηκαν κατάπληκτοι.

Ήταν άδύνατο να καταλάβουν από ποιά προήρχοντο αυτές η φωνές που έμοιαζαν σαν ουαλιάσματα.

— Ού ! Ού ! Βρέ σ' έλα δώ ! Δώσε μου τη σούπα μου ! Τη σούπα μου σου λέω ! Δέν άκούς ; Ζήτω λοιπόν ο Αυτοκράτωρ ! Σκαρφάλασε έδω να δής την Ζοσεφίνα ! Έ ! Ποιά είσατε δουλειά μου ; Φέρτε μου τη σούπα μου ! Πώς είσατε, άγαπητέ μου γιατρέ ; Φαντασθήτε πως έχω ρευματισμούς στο ρέμφος μου και μια παρονυχίδα στο κεφάλι. Ξεκουμπισθήτε γρήγορα απ' έμπρός μου ! Δέν μπορώ να σας βλέπω. Μά τρομάζουν τα γατίσια μάτια σας !...

Ο κόμης ντε Μορνενπραϊζ και ο Άντωνίος έτρεξαν στο σάλνι...

Η μεγαλύτερη άκαταστασία βασίλευε εκεί μέσα. Όλες η καρέκλες ήταν άναποδογυρισμένες και τα μαξιλαράκια σπασμένα έδω κι' εκεί στο πάτωμα.

Στην άκρη του σαλονιού, άνεβασμένη επάνω στο πιάνο, η δούκισσα του Σαντανέρ έχόρευεν ένα είδος ρούμπας, ενώ με το δεξί της χέρι κρατούσεν ένα λεξικό και το χτυπούσε σαν ντέφι.

— Ά ! φώναζεν ο Άντωνίος μόλις την είδε. Καλέ την έρω αυτήν. Είναι η εσπαλάθη ή γρηά πουρχειται κάθε βράδυ μαζί με τους άλλους και της δίνω να φάη. Πάσχει από μεγαλομανία. Τη μια νύχτα μάς λέει πως είναι η αυτοκράτειρα της Κίνας, την άλλη πως παντρεύθηκε με τον Ροκφέλερ ! Άλλη βρεδιά πάλι πήρε τη σούπα που της έσέρβιρεν ο Ζουστίνιο και την έχυσε μέσα στο πατεύτσι της για να την μεταφέρει στο σπίτι της.

— Ναί, μ' αυτή η τρελλή είναι επικίνδυνη. Θά μου τ' άτακοματιάσει έλα έδω μέσα. Πρέπει να την ξεφορτωθούμε, Άντονι.

— Μάλιστα, κύριε κόμη. Κρατήστε της έσεις για λίγο συντροφία κι' εγώ πηγαίνω να φανάξω τον σωφέρ. Θά γυρίσουμε σε λίγο με κάμποσες όργυιές σχοινί κι' ένα κουβά νερό πανωμένο. Είναι ότι χρειάζεται για την περίστασι αυτή. Έννοια σας...Τρέχω άμέσως, κύριε κόμη !

Μ.ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΚΡΑΤΗ - ΝΑΝΟΙ

ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΚΟ

Έκτ. 399 στρέμματα. Πληθυσμός 22.163 (Άπογραφή 1933). Πρωτεύουσα : Μονακό, πληθυσμ. 2.020. Μόντε - Κάρλο, πληθυσμ. 9.428.

Το Μονακό είναι μια μικρή ήγεμονία της Μεσογείου, που συνορεύει με το γαλλικό διαμέρισμα των Θαλασσίων Άλπεων. Άνεξάρτητος ήγεμονία επί 800 χρόνια, περιήλθε στην κυριαρχία της Γαλλίας κατά την Γαλλική Έπανάστασι, έκθρονισθέντας το ήγεμόνα του. Στά 1814 η δυναστεία του Μονακό επανέκυψε τον θρόνο της, έτέθη όμως υπό την προστασία του Βασιλείου της Σαρδηνίας. Στά 1861 ο βασιλεύς Κάρολος ο Γ' παρέχώρησε τα δικαιώματά του στη Γαλλία. Ο ήγεμόν του Μονακό ήταν άπόλυτος μονάρχης έως το 1911. Το έτος εκείνο μετεβλήθη σε συνταγματική ήγεμονία : συνεστήθη κι' ένα Έθνικό Συμβούλιο από 21 μέλη, εκλεγόμενα με καθολική υποφορία και για τέσσερα χρόνια.

Το Ξέρατε ;

Στην Ρωσία, η άστυνομία χρησιμοποιεί ένα νέο μηχανήμα άποτελούμενο από ένα γιάλινο σωλήνα ο οποίος τοποθετούμενος στο στόμα επιτρέπει την εξακρίβωσι του βαθμού της μέθης των κρατουμένων γι' αυτήν την αίτια.

Έκίρυξε άπεργία πείνας για να του χορηγηθ το διαζύγιον.

Ένας υπάλληλος του δημαρχείου της Ρουένης βλέποντας ότι δέν θά μπορούσε να πάρη το διαζύγιο παρ' όλον ότι εξασφάλιζε στην σύζυγό του μια σημαντική διατροφή, άπεφάσισε να κάμει άπεργία πείνας έως ότου η γυναίκα συναινέση στο διαζύγιον. Επί 5 ήμέρες η σύζυγος ήταν άνένδοτος. Την έκτη ήμερα τέλος, λυπήθηκε τον άνδρα της και έδήλωσε ότι συμφωνεί να του δοθ το διαζύγιον.

Η ιατρική περιθαλψις των έρεφών.

Μία συνήθεια η οποία ύφίσταται εις την Κίνα έλαττοῦται τώρα και στην Άγγλία.

Οί γονείς πληρώνουν ένα συνολικό ποσόν σ' ένα γιατρό ο οποίος άναλαμβάνει υπεύθυνος να διατηρήση σε καλή κατάσταση ύγείας το θρέφος. Η περίοδος αυτή της περιθαλψέως διαρκεί 18 μήνες. Οί γονείς έπεισθήκαν ότι δέν μπορούν μόνοι τους να λύσουν το πρόβλημα της διατροφής και της υγείας των βρεφών των και ότι είναι καλύτερα ο γιατρός να εξασκή μίαν συνεχή επίβλεψη προληπτική, παρά να προσκαλήται μόνο σε περίπτωση άσθενείας. Έξ άλλου και οί γιατροί διακηρύσσουν την νέα αυτή μέθοδο η οποία φαίνεται τους συμφέρει άπό πάσης άπόψεως.

Α. Ο. Δ. Ο. - 25

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ ———
 ΜΙΑΣ ΑΝΕΨΙΑΣ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης παλινρθώσεως στὸ μέγαρο ποὺ βρισκόταν στὴ γωνιά τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν καὶ τῆς ὁδοῦ Ταμπου, ἐκεῖ ποὺ λίγα χρόνια πρὶν ὕστερα ἐγκατεστάθη-
κε τὸ πρῶτο φημο «Καφενεῖο τῶν Παρισίων» κατοικοῦσε τότε ἕνας
πλουσιώτατος Ρῶσος, ὁ πρίγκηψ Ντεντινῶφ.

Ὁλος ὁ κόσμος τοῦ Παρισιοῦ ποὺ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦταν ἕνα μεγάλο χωριό, ἐγγύριζε τὶς ἐκκεντρίκοτητες τοῦ Ρώσου αὐτοῦ ἀρχοντος, ποὺ σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφτανε τὸ μέγαρο τοῦ Παρισιοῦ καὶ ἡ πολυτελέστατη γιορτὴς ποὺ διοργάνωνε σ' αὐτὸ εἶχεν ἀκόμα κι' ἄλλα παλάτια στὴ Ρώμη, στὴ Φλωρεντία, καὶ στὴ Δρέσδη. Περιέφερε τὴν ἀνία του στὶς κυριώτερες πόλεις τῆς Εὐρώπης, σέροντας μαζί του μίαν δολόκληρη αὐλὴ ὑπηρετῶν καὶ ὑπαλλήλων κι' ἀκόμα κι' ἕνα συγκροτημένο θιασο ἀπὸ ἡθοιοῦς ποὺ ὁ προορισμὸς τους ἦταν νὰ τὸν διασκεδάζουν παντοῦ καὶ πάντοτε.

Όταν πέθανε στο 1828 άφησε την κολοσσιαία περιουσία του στους δύο του γιους. Ο πρώτος άπ' αυτούς, πιό έκκεντρικός κι' άπ' τόν πατέρα του, έκανε ένα σωρό τρέλλες που τόν ώδηγησαν πολύ γρήγορα στον τάφο.

Ὁ δεύτερος γιὸς λιγώτερο ἀνδρόρροπος ἀπὸ τὸν πρῶτο, μὰ πῶς υπερήφανος, σκληρὸς, ἀσυνείδητος, διεφθαρμένος ἀπὸ τὸ χρήμα καὶ φιλοδοξῶντας νὰ διαφθείρῃ μ' αὐτὸν τὸν ἄλλου, ἔμοιαζε μ' ἐκείνα τὰ κολασμένα καὶ σατανικά πρόσωπα ποὺ συναντᾷ κανεὶς συχνὰ στὰ μυθιστορήματα τοῦ Εὐγενίου Ζυῆ, μὲ τοὺς φρικτούς τοὺς ἐκείνους ἥρωες, δηλαδὴ, ποὺ θασανίζουσι τὰ δυστυχισμένα πλάσματα ὅσα τυχαίνει νὰ πέσουν στὰ χεῖρά τους. Παρόμοιος μὲ τοὺς ἥρωες αὐτοὺς τοῦ ρωμαντικοῦ συγγραφέα γὰρ τοὺς ὁποίους μπόρουσε περιφάνεια νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς μοντέλο, ὁ Ἀνατόλ Ντεμιντόφ ἐπρόκειτο σὲ λίγον καιρὸ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυστυχία μιάς νέας κόρης, ἀνεψιάς τοῦ Μεγάλου Ναπολεόντος, τῆς διδῆς Μαθιλδῆς Μονφόρ, ποὺ ἔγινε σὲ λίγο γυναίκα του. Ἡ περιπέτεια τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ γάμου εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ, κανένας ἱστορικός ὅμως ἀκόμη δὲν κατέβρινε στὴν ἀναζήτησιν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν της.

Τώρα τελευταία, όμως, δ κ. Ίωσακίμ Κούν, σ' ένα μεγάλο πότο, πού φέρεται τόν τίτλο «Η πριγκίπισσα Ματθίλδη», παρακολουθεί θύμα προς θύμα την ζωή της καλλιτεχνικής αυτής ύπαρξης, με την μεγάλη καρδιά και την πλατειά μορφώσι, πού έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο κατά την εποχή της δεύτερας Αυτοκρατορίας και ξαναζωντάνεψε με τά ζωηρότερα χρώματα τού κοινωνικόν περιβάλλον της εποχής μέσα στο όποιον έπέρασαν ή ζωή της πριγκίπισσας.

Ἡ Ματθίλειδ ἦταν κόρη τοῦ βασιλέως Ἰερωνύμου, ἀδελφοῦ τοῦ Μ. Παπολέωνος καὶ κατὰ τὸ 1840 – τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῶν γυμνασίων – ζοῦσε μαζὶ μετὸν πατέρα της μὴ ζωῇ γεμάτῃ στερήσεσι. Ἦταν ὁμοῦ ἐξαιρετικὰ ὠραία ! Ἕνας ἀπὸ τοὺς σύγχρονούς της τὴν περιγράφει μὲ αὐτὰ τὰ λόγια : «Μὲ τὸ ἡγεμονικόν της προφύλ πού ἐστεφανῶναν ἐξαισία κασταὰ μαλλία, τὸ λυγρὸ της σῶμα, τοὺς ἀγαλματένιους ὤμους ,τὰ ὠραία της μάτια, πὺ ἢ φλόγα τους ἐπρόδιδε τὴν ὀρμὴ μιάς ψυχῆς φλογερῆς κ' εὐγενικῆς, μετὸ χαμόγελό της πού ἐξασκοῦσε μιά ἀκατανίκητὴ γοητεία καὶ μετὸν υπερήφανο ἀέρα τῆς Βοναπαρτικῆς καταγωγῆς της, ἐμοιαζε σάν μιά θεὰ πού καταδέχθηκε νὰ κατέβῃ στὴν γῆ μας...»

Ἡ παιδικὴ τῆς ζωῇ ἦταν γεμάτη περιπέτειες. Ὑπὸ τὸ δνο-
α τῆς κομῆσης ντὲ Μονφὼρ, ἀκολουθοῦσε τοὺς γονεῖς τῆς,
οὗ τὴν περιέφεραν ἀπὸ τὴν μιὰ πόλιν εἰς ἄλλη, περιπλανά-
νοιν διαρκῶς στὴν Ἰταλία, στὴν Ἑλβετία καὶ εἰς Γερμανία.
μετὰ τὴν πτώσι τοῦ Ναπολέοντος, θάλεπε, εἶχαν ἐξοριθῇ οἱ
συγγενεῖς του.

Στὸν πύργο τοῦ Ἀρεμπέργκ, ὁπωσδήποτε, ἐξαοριστικὸν
τὸν πρίγκιπα Λουδοβίκον - Ναπολέοντα, τὸν γιὸ τοῦ βασι-
σης Ὁρτανσίας — τὸν μετέπειτα Ναπολέοντα τὸν Γ' — μέ-
λῳ, ὅποιον ἦταν σχεδὸν ἀνεπίσημως ἀρραβωνισμένῃ, Δυστυ-
ρῆς, ἡ περιπέτεια τοῦ Στρασβούργου καὶ ἡ κατόπιν αὐτῆς ἰού-
ς ἐξορία τοῦ πρίγκιπος Λουδοβίκου, καθὼς καὶ ἡ μετὰ τα-
ύτα στὴν Ἀμερική, ἐματαίωσαν αὐτὸ τὸ συνοικεῖο.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ θρῑσκόταν μὲ τὸν πατέρα τῆς σπῆς φλωρεν-
-τα ἑυθυμῆναι καὶ οἱ δύο τὸν σὰ χρέη, ὥστε ν' ἀναγκά-
-ται νὰ πουλοῦν κάθε λίγο, πότε τ' ἀμάξια τους καὶ τὰ ἄ-
-νά τους, πότε τὰ ἀσημικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ τους κειμήλια
παρουσιάσθηκε μιά μέρα μπροστά τους ὁ πρίγκιψ Ἀνατόλ
μῖνταφ.

ἦταν ὠραίος, γλωμός, με ἐκφραστικὰ μάτια, με τρόπους
ποὺς καὶ μιλοῦσε με ἐξαιρετικὴ χάρι καὶ πνεῦμα. Εἶχε κα-
πλήξει τὴν Φλωρεντία με τὴν χλιδή, στὴν ὁποίαν ζοῦσε καὶ
οἰατὰς του.

Κατώρθωσε να σαγηνεύσει την Μαθιλδη, που τον είχε ήδη
αντήσει στη Ρώμη.

Ο ἱερώνυμος βοναπάρτης, ὁ πατέρας της, εἶχαν ἀκούσει
α διεδίδοντο εἰς βάρος τοῦ Ῥώσου πρίγκηπος, γιὰ τὸν ἀπό-
— Α. Ο. Δ. Ο.

τομο χαρακτήρα του και την θάναυση, πολλές φορές, συμπεριφορά του άπειναν ώρισμένων προσώπων του περιβάλλοντός του. “Ήξερεν άκόμη από τις διάφορες διαδόσεις, με ποιο τρόπο ο Ντεμινταφ είχε πρό όλίγου χωρισθί από την τελευταία του κατάρκτη, την κόμισσα Φανή τέ Μοντώλ. “Υστερα από μιά φοβερή σκηνή, την είχε χτυπήσει με τό μαστίγιό του στο πρόσωπο, τής είχε καταφέρει κατόπιν αρκετά χτυπήματα με τίς γροβιές του και με τίς μπότες του και στο τέλος την είχε αρπάξει από τά μαλλιά και την είχε σύρει στο πάτωμα. Το σκάνδαλο αυτό από τό Παρίσι είχε κάμει τόν γύρο όλης τής Εύρώπης και γιά κάμποσο καιρό ήταν σχεδόν τό μοναδικό θέμα συζητήσεως στο διάφορα άριστοκρατικά σαλόνια. Μά έπειδι ή φτώχεια έτοιμαζόταν γιά χτυπήσει τώρα την πόρτα του άλλου βασιλέως τής Βεσφαράνας και έπειδι ή Μαθίλδη φαίνονταν έρωτευμένη με τόν πρίγκηπα, ό Έρώνυμος Βοναπάρτης έδωσε πρόβημα την συγκατάθεσι του γιά τόν γάμο τής κόρης του με τόν θαύπλουτο Ρώσο μεγιστάνα.

Το γάμος έγινε στη Φλωρεντία, την 1ην Νοεμβρίου του 1840. Το ζευγάρι, τὸν νεονυμφάμενο άσφαπτεψε από ευτυχία. Ο Φορδός, έλεγαν η Ματθίλδη, άργότερα σὲ μιὰ φίλη της, ένα νυφικό φόρεμα άρκετά ντεκολτέ, όλο από θαυρύτιμη άγγλική νταντέλα, καθώς κι' ένα παρόμοιο πέπλο, καί ό λαϊμός μου ήταν στολισμένος με τό μαργαριταρένιο κολλίε της ημέρας μου. Μὲ γέμισαν από λουλουδία, στίχους κι' εὐχές. Ο άντρας μου φαινόταν έρωτευμένος μαζί μου καί υπερήφανος. Ο νέος του τίτλος (είχαν ονομασθή έκείνες τίς ημέρες πρίγκιπ τοῦ Σαιν - Ιππολύτου) καί η συγγένειά του με τόν Τσάρο, έκολάκευαν τήν γυναικεία μου ματαιοδοξία.

Με μία συμβολαιογραφική πράξη ο πρόεδρος Ντεμίντωφ εξασφάλισε στη γυναίκα του μία πλούσια ζωή για όλα της τα χρόνια κι' έπληρωσε συγχρόνως τα πιο μεγάλα χρέη του πατέρα της.

Τους πρώτους μήνες του γάμου ο Ντεμίντωφ φαινόταν τρελός, έρωταμένος με την γυναίκα του. Μετέβαλε το παλάτι του στο ένα παραμυθένιο ανάκτορο, μέσα στο όποιον η Ματθίλδη περνούσε μια ζωή όνειρεμένη. Στην υπερπένταξ του ερωτικού του πάθους, εκέλευσε ένα περιήλιο γλυπτή και του ανέθεσε να κάμει από μάρμαρο τα θαυμάσια χέρια της Ματθίλδης σφιχτοδεμένα με τα δικά του και να χαράξει επάνω στο μαρμάρينو στήριγμά τους δυο λέξεις: «Για πάντα».

Εἶται ἡ συζυγική τους ζωὴ ἄρχιση μὲ τοὺς καλυτέρους ὁλο-
 γούς καὶ τὸ ζευγὸς ξεκίνησε γιὰ τὸ πρῶτο ταξίδι του μέσα στὴ
 γενική χαρὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων ποὺ τὸ προέπεμψαν
 μὲ τίς θερμότερες συγχές.

Στη Ρώμη συνέβη το πρώτο δυσάρεστο έπεισόδιο : 'Ο Ντε-
μίντωφ πο έχχε την έπιθυμία να παρουσιάση την σύζυγό του
αυτού Παπικού Κράτους, πού δέν συγχωρούσαν στην καθολική
εργιγκήπισσα τόν γάμο της μ' έναν ορθόδοξο, όπως ήταν ο Ντε-
μίντωφ. 'Ο πρεσβευτής της Ρωσσίας, άνεμίχη τότε στην υπό-
θεση αυτήν, έχειοτέρευσε όμως την κατάσταση. Είχαν μιá φι-
λονεκία στην όποian ή χρυαίτις του Ρώσου μεισιάνους έξε-
ληλίκη κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ή άστυνομία παρεκάλεσε τó
εργιγκηπό ζεύγος να έγκαταλείψη άμέσως τó Παπικό Κράτος.

Ὁ Ντεϊνίτφωθ ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύβῃ καὶ ἐξαγούρισε πρὸς τὴν Φλωρεντία, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του. Τὸν Ἰανουάριο πεφόσιζε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Περούμπολι, ἀψηφώντας τὸ τρομερό κρύο καὶ τίς ταλαιπωρίες ἐνὸς τόσο μακρουτοῦ ταξιδιοῦ μέ-
χρι στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος. Τὸ ταξίδι αὐτό, ποῦ διήρκεσεν ὀλίγη δόκιλξη ἐξεδουδίες, ἦταν ἕνα ἀληθινὸ μαρτύριο γιὰ τὴν καταβίβη, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ υποφέρει τὸ κύριο. Ὅσο προ-
ωροῦσαν πρὸς τὴ Ρωσία, τόσο περισσότερο σκυθρωπὸς καὶ ἀργερός γινόταν ὁ Ντεϊνίτφωθ καὶ ἐξεκαπέζονταν βλοσυρὰ περισ-
σότερο ὁ ἐγωισμὸς του καὶ ἡ χυδαιότης τοῦ χαρακτήρος του.
Ὄταν τὸ κρύο εἶχε καταστήσει ἀφόρητο, ἔτριγεν ἐπάνω του
τὰ σκεπασμάτα, ἀφήνοντας τὴν γυναῖκά του νὰ ἐξαπαγιάξῃ
ἐν μοναχικῇ ἐστία στὴ γωνία τῆς.

Ἡ θερμὴ καὶ ἐνδοσυαίως ὑποδοχὴ, ποὺ ἔκαμαν οἱ ὕψηλοι κύκλοι τῆς Πετρούπολεως στὴν πρὶγκίπισσα Ντεϊντῳφ, συγκινητὴ τῆς Μεγάλης Δουκίσσης Ἑλένης, καθήκουσαν τὸν ἀνδρα τοῦ γιὰ τίς ἀπέναντι αὐτοῦ διαθέσεις τῆς Ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, μὲ τὴν ὁποία ἕως τότε δὲ θρασυκόταν σὲ πολὺ διαφορετικὰ σχέσεις. "Ἀρχισε γι' αὐτὸ νὰ δείχνεται πάλι περιποιημένος καὶ προφερός στὴ γυναίκα του, ποὺ ἡ καλλιὰ τῆς αἰχμαλώτης καὶ προφερός στὴν γυναίκα τῶν εὐγενῶν τῆς Πετρούπολεως, ἵστασαν ὅλες τίς καρδιές ποὺ σκορπούσε γύρω της ἢ ἄλλοι ἀκριβῶς ἡ γοητεία ποὺ προκαλοῦσε παντοῦ. Ἐξυπνητοῖλδη ἀπὸ τὸ θαυμασμόος στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνδρός της. "Ἀρχισατήλην πιὸ ἄγρια κίχλια στὴν φθορὰ μὲ τῆς κἀθ τρομερές τινά καὶ χωρὶς καμία σοβαρὰ ἐτοιμοὶ νὰ πάνε σὲ μιὰ γιαγορά. Κι' ἓνα θράδυ, ἐνῶ ἦσαν ἀνήθηκε ἐξαφανικά τῶν ἀνακτόρων τοῦ Τσάρου, ὁ πρίγκιψ ἀνήθηκε ἐξαφανικά

καὶ ὡρὶς καμνία αἰτία, νὰ πάρῃ μαζί του τὴν Μαθιλδὴ, κ' ἄφου τὴν κακομεταχειρίσθῃ με τὸν θαναυσότερο τρόπο, ἔφυγε μόνος του γιὰ τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορά.

Ἡ Ματθίλδη μόλις ὁ ἄνδρας της ξεκίνησε, διέταξε νὰ τῆς ἐτοιμάσουν τὸ ἑλκυθρὸ τῆς καὶ ἔφυγε κι' αὐτὴ σὲ λίγο γιὰ τὸν ἀντικειμενικὸ χορὸ. Μόλις ἔφθασε στὸ παλάτι, τράβηξε κατ' εὐθείαν στὴν μεγάλη σάλα τῶν τελετῶν καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Τσάρο. «Ἔξω φρενὶν ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ὁ Ντεμιτῆφ, μόλις τῆς εἶδε νὰ πλησιάζει, θέλησε νὰ चुлхῇ ἐπάνω της, ξεχνώντας ποῦ θύρισκόταν. Ἐκείνη ὅμως χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔτρεξε καὶ ριχθεὶν στὰ πόδια τοῦ αυτοκράτορος, ἀφήνοντας νὰ τῆς ξεφύγῃ τῆς ἑσάρτα πὺρ σκέπας τοὺς ὤμους της. Ἐπάνω στοὺς γυμνοὺς αὐτοὺς ὤμους, ὁ Τσάρος διέκρινε τὰ ἐντελῶς πρόσφατα σημάδια τῆς τὸν κακώσαν πὺ ἡ ἀτυχῆς Ματθίλδης εἶχεν ὑποστῇ ἀπὸ τὸν θάραβρον ἄνδρα της.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφώνασε ἀμέσως τὸν πρίγκηπα Ντεμίντωφ καὶ τὸν ἔδωκε δριμυτάτας παρατηρήσεις... Ἐπειτα «ἀνάγκασε» τοὺς δύο συζύγους νὰ συμφιλιωθοῦν.

Κατά το ταξίδι που έκαναν λίγους μήνες αργότερα στο Παρίσι, έπανεληθήσαν τα ίδια περίπου επεισόδια. Ή Μαθησέφθ' δὲν είχε ποτέ της ακόμα ιδιὴ το Παρίσι, οὔτε είχαν ἐπισκεφθῆναι τὴν Γαλλία καὶ τώρα ἐπραγματοποιοῦτο τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς νεότητός της, νὰ γνωρίσῃ τὴν πρωτεύουσαν τῆς παλαιᾶς Αὐτοκρατορίας, νὰ ζήσῃ σ' αὐτήν. Διηγούνται, πῶς ὅταν ἔβησσε στὸ σῶμα, σταμάτησε τὸ ἀμάξι της, κατέθηκε καὶ φίλησε τὸν πρῶτο Γάλλο σκοπὸ πού συνήντησε...

Ο πρίγκιψ Ντενιμίτσοφ μόλις έφθασεν, αγοράσεν ένα θαυμασίο μέγαρο στην οδόν 'Αγίου Δομνίκου και το έπίπλωσε με έξαιρετική πολυτέλεια. Ήταν διατεθειμένος να δώση στο μέγαρό του αυτό μια όλόκληρη σειρά λαμπρών εορτών και χορευτικών έσπεριδων, άν και ήταν κάπως ανήσυχος γιά την ύποδοχή που του έπεφύλασσαν η άριστοκρατική κοινωνία της Γαλλικής πρωτεύουσας. Γιατί η έρωτική του περιπέτεια με την κόμηση αυτή δλων, Γι' αυτό, είχε την πρόνοια να φθάσθ στο Παρίσι στην καρδιά του καλοκαιριού, όταν η ανωτάτη κοινωνία έλειπε στις διάφορες έξοχες και τις λουτροπόλεις.

«Ο νεαρός Σκυθός, έγραψε λίγες μέρες μετά την άφιξη του ανδραγαυιού ο Ροκεπλάν, θέλει να έπωρεθεί της άπουσας του μεγαλυτινού μου μέρους της Παρισινής αριστοκρατίας, ούτω ώστε να συμφιλιωθεί σιγά - σιγά με τον κόσμο των σαλονιών, πλησιάζοντας έναν - έναν τους αριστοκράτες που θα επιστρέψουν. Όταν θα φθάσει το τέλος της θερινής περιόδου.»

Εν πάσει περιπτώσει, όταν ο κόσμος γύριεν από τις εξοχές, συνέβη και στὸ Παρίσι, ὅτι εἶχε συμβῆ ἡδὴ στὴν Πετρούχης, ὅτι συνέβη στὴν Φλωρεντία λίγους ἀργότερα, ὅτι συνέβαινε στὸν Ποντιφύ, ὅπου τὸ νέο ζευγάρι ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του. Ὅλη ἡ συμπέθερα τοῦ κόσμου πῆγαινε στὴν γυναῖκα καὶ ὅλη τοῦ ἡ περὶ ριφρόνσεις στὸν ἄνδρα. Ἡ ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφία τῆς Ματθίλδης, ἡ χάρις καὶ ἡ κομψότης της, ὁ ἐντέλως ἐξωστρεφὴς καὶ ὁ ἄβυσσος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον υπερέχετο τοὺς καλεσμένους τῆς τὴν κατέστησαν πολὺ γρήγορα τὸ λατρεμένο εἶδωλό της τῆς Παρισίως ἀριστοκρατίας.

Ἡ Ματθίλδης, πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκατεστάθηκε στὸ Παρίσι, ἐρρυθμίζε ἤδη τὴ γυναικεῖα μόδου. Ἡ κομψὴ Παρισινὴς δὲν φοροῦσαν πιά παρὰ φορέματα ἀπὸ εὐφάσματα Ματθίλδης, «χτένες Ματθίλδης», «καπέλλα Ματθίλδης».

Στη Φλωρεντία αργότερα, στο ανάκτορο του Σαν - Ιτατό, συνεκέντρωσε γύρω της ό,τι έκλεκτοτερο είχε να παρουσιάσει η Ιταλική κοινωνία στην περιοχή του πνεύματος και της τέχνης. Άλλά και εδώ, όπως και παντού, ο κόσμος κύτταζε με έρωτα και με όλη την Μαθηλδη.

Ἡ συμπεριφορά τοῦ πρίγκιπος σ' αὐτὴν, ὅσο περνοῦσεν καίρου, γινόταν βλοένα καὶ πιὸ ἀπότομη, ἡ δὲ υπερηφάνεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός του ἀνυπόφοροι.

“Ένα βράδυ, στο σαλόνι της Δουκίσσης, πώς η Ραχήλ ποι-
ποιος άπο τους προσκαλεσμένους υπενθύμιζε πως η Ραχήλ ποι-
λήθηκε για διακόσιες χιλιάδες φράγκα στον Βερνόν, ό πρίγκι-
κυττάζοντας την γυναίκα του μ' ένα χαμόγελο, σαρκαστικ-
εφάναζε: «Βλέπετε λοιπόν την παντοδυναμία του χρήματος».
Μία νεκρική σιωπή απλώθηκε έκελην τη στιγμή του σαλόνι κα-
βα τα μάτια σπράχναν γεμάτα οίκτο προς την Ματθαίλη.

*
Ὁ Ντεμίντωφ, ὁμως, δὲν φάνηκε νὰ τὸ ἐπρόσεξε αὐτό.
Ἐξακολουθοῦσε νὰ μειδιᾷ σαρκαστικά.

— «Α! Τὸ χρήμα εἶναι ὁ πραγματικός ἀρχοντας τοῦ κόσμου! ἔειπε. Γιατί νὰ σὰς φαίνεται πῆρηνξη ἡ περιπόρευσις τῆς Ραχὴλ καὶ νὰ μὴν ἐκπλήττεσθε θάλαπτος ἀλλες γυναῖκες τῆς πόλεως, ποὺ λιοῦνται γιὰ πολὺ λιγώτερο χρηματικὸ ποσόν... γυναῖκες τῆς πόλεως, ἡμέτερα... Χαχά...» — ἀπεθῆκες κάποιον ἀπὸ τοὺς

— Για τὸ Θεό, πρίγκηψ! τοῦ ἐπρόσθεσε κάπως ἀπὸ τοῦ
παρενρισκομένου, θέλοντας νὰ τὸν κάμῃ νὰ σταματήσει στὸ
κατήφορο ποῦ εἶχε πάρει.

— Στοιχηματίζω, αγαπητέ μου...Ναί, υπάρχουν γυναίκες που ποιο πρόσσωπο θέλω να υπονοήσω...Ναί, υπάρχουν αγοραπωλησία ό γ πουλιούνται — γιατί τί άλλο είναι από μία αγοραπωλησία; — Όμως όταν γίνεται από οικονομική ανάγκη, πουλώντας μαζί σ

ἄνδρα πού τις ἀγόρασε καί τὴν ἀξιοπρέπεία τοὺς καὶ τὸ σῶμα
τοὺς – ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι «Βοναπάρτης» καὶ ὅλα ! Ὡστε,
ἔχω μὴ φαίνεται τὸ δικαίωμα νὰ μιλῶ ἔτσι. Ἐπὶ τὴ ρωσῶ
γιά νάχω τὸ δικαίωμα αὐτό. Ἐ, τὶ λές κι' ἐσύ Ματθίλη ;

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε γίνει χλωμή, σάν τὴν νεκρή.
Σηκώθηκε καὶ νοιώθοντας νὰ βαραίνουν ἐπάνω της τὰ
βλέμματα τῶν καλεσμένων προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Στ' αὐτιά της ἀντηχοῦσαν ἀκόμη οἱ σαρκασμοὶ τοῦ βαρ-
 θάρου συζύγου της...

Ἐκείνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰερώνυμος Βοναπάρτης, ποῦ ἦταν καθὼς πάντα πνιγμένος στὰ χρέη, παρακαλοῦσε συχνὰ τὴν κόρη του νὰ τὸν βοηθήσῃ οικονομικῶς. Μιὰ μέρα, ὅμως, ποῦ ἡ οικονομίεισ τοῦ Ματθίλδης δὲν ἦσαν ἀρκετές γιὰ νὰ καλύψουν τὸ ποσὸν ποῦ χρειαζόταν στὸν πατέρα της, ἀπεφασίσα, καταγκινώντας τοὺς διαταγματοῦς της, νὰ ζητήσῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ἐκείνος τῆς ἀνήχηκε.

Ἡ Μαθηλὶδὴ ἔπεισε τὰ πόδια του, παρακαλῶντας τον γονατιστὴ νὰ βγάλῃ τὸν πατέρα της ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι στὴν ὁποίαν ἔρισκαντο. Ὁ Ντεμιρλί, τότε, χτυπῶντας τὸ κουδούνι, ἐφώναξε στοὺς ὑπάρχοντες πού ἔτρεξαν νὰ ἴδουν τί θέλει, δείχνοντάς τους τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα του.

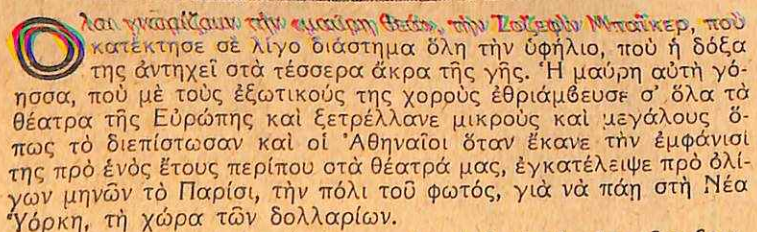
— Όρίστε να καμαρώσετε μίαν άνεψιά του Ναπολέοντος, που σέρνεται στα πόδια μου για να με καταφέρη να δώσω χρήματα στον πατέρα της !

“Ένα θρόνο, τέλος, στη Φλωρεντία, κατά την διάρκεια ενός επισήμου χορού, έφθασε στο σημείο να μπατσίση μπροστά σε όλο τον κόσμο την γυναίκα του !

Αυτή τη φορά τὸ ποτήρι ἐξέχειλισε. Ἡ Μαθίλδη πήρε τὴν ἀπόφασι καὶ τὴν ἄλλην μέρα ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὴν Πετρούπολιν καὶ μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐζήτησε τὴν προστασίαν τοῦ Τσάρου. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ποῦ ἤξερε τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ τῆς νεαρᾶς πριγκίπισσας, διέλυσε τὸν γάμο της δι' αὐτοκρατορικὸ διατάγματος, ἔδωσε τὴν ἀδεία στὴν πριγκίπισσα νὰ παραμεινὸν μόνη στὸ Παρίσι καὶ ἀνάγκασε τὸν πρίγκιπα Ντεμύτωφ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν γυναῖκα του ἕνα ἐτήσιον εἰσόδημα 200.000 φράγκων, ἀπὸ τῆς οἰοῦσας ἡ Μαθίλδη θὰ ἔβριδε 40.000 στὸν πατέρα της. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἀπαγόρευσε ἐπίσης νὰ ἐμφανισθῇ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα μέχρι νεωτέρας διαταγῆς του.

Κί' ἔτσι χάρις στήν ἐπέμβασιν τοῦ Τσαρού, τὸ μαρτύρι
τῆς κόρης τοῦ Ἱερωνύμου Βοναπάρτη ἐτελείωσε.

Πῶς ἀφηγείται ἡ ἴδια
τις ἐντυπώσεις της...

Καί, πρὶν προφθῶν μὲν συσχεθῶ μὲ τὸν μανάτζερ μου, γιατί ἀκόμη δὲν εἶχα ἀποφασίσει ποῦ θὰ καταλύσω, παίρνει τίς ἀποσκευές μου καὶ θέλονται καὶ μὴ, μὰς ὁδηγεῖ στὸ ξενοδοχεῖο ροχού. Ὅταν τοὺς βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ κοντὰ δὲν εἶναι τόσο φοβεροί, ὅσο φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως. Μόνον ἡ κυκλοφορία μὲ νευρίασέν λίγο : ὅταν ἐφθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο κῆμον ζαλισμένη.»

Και τώρα ή Μπαίκερ με τόν μαντζέρ της, γυρίζουν από ξε-
νοδοχείο σε ξενοδοχείο, για να κατορθώσουν να βρουν δωμάτια.

“Ολοι όμως αυτοί οι μαύροι δεν έχουν την ίδια καταγωγή. Τό Χάρλεμ έχει σχηματισθή από είκοσι διάφορες φυλές. Είναι δηλαδή κι αυτό διεθνές, όπως και η Νέα Υόρκη. Μιλούν ισπανικά, γαλλικά, πορτογαλλικά και καμμία δωδεκαριά εγγλέζικες διαλέκτους. Είναι σωστή Βαβυλών με άλλα λόγια. Στο

A. O. Δ. O. —

Μέσα στ' αυτοκίνητο σκεπτόμουν και προσπαθούσα να εξηγήσω, για ποιο λόγο με κατέτρεχαν τόσο πολύ, αφ' ενός στην Νέα Υόρκη οι λευκοί, και αφ' ετέρου οι μαύροι στο Χάρλεμ. Οι άνθρωποι είναι τόσο κακοί λοιπόν ; Α, όχι, ποτέ μου δεν θα μπόρεσω να το πιστέψω αυτό...

Διατρέχω όλην την πόλη, αλλά παντού βρίσκω την ίδια υποδοχή. Το βράδυ επρόκειτο να δειπνήσω μ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο. Όταν έφθασα στο ρεστοράν, όλοι με κύτταξαν με άπορία, μερικοί και με περιφρόνησι. Η παρουσία μου, ή παρουσία μιας μαύρης, έστω και της Ζοζεφίν Μπαϊκερ του 1936, δημιουργούσε σκάνδαλο. Αλλά από τη στιγμή που ο καλός δημοσιογράφος έφθασε, τα πράγματα άλλαξαν.

Αρχισαν να με κυνηγούν οι ρεπόρτερς, οι φωτογράφοι, οι θεατρώναι για να τραγουδήσω έδω ή εκεί. Τέλος δέχθηκα να τραγουδήσω σ' ένα ραδιοφωνικό σταθμό.

Ο Ρούντ Βάλεϋ με παρουσίασε στο κοινό. Αυτό ήταν για μένα κάτι. Έτραγουδήσα : «Ονειρσ» και η «Πριγκίπισσα Τάμ - Τάμ».

Από εκείνη την ημέρα άρχιζα να γίνουμαι φίλη τους. Όχι, οι άνθρωποι δεν είναι κακοί...

Εγνώρισα κατόπιν τον Τζοε Λούις, τον άνθρωπο της ημέρας. Κι' αυτός μου έδωσε να καταλάβω με ποιόν τρόπο έπρεπε να κατακτήσω το Χάρλεμ.

Το Χάρλεμ που είναι έναντιόν μου. Οι μαύροι, οι άνθρωποι της φυλής μου είναι έναντιόν μου. Γιατί ; Θέλω να το μάθω και θα το μάθω, είπα.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Από τότε οι φίλοι της την έχασαν και κανείς δεν ήξερε τί να πη. Πού ήταν η Ζοζεφίν η δημοσιογράφος, ρεπόρτερς, φωτογράφοι, θεατρώναι, όλοι την έψαχναν, άλλοι τηλεφωνούσαν, έγραφαν, ρωτούσαν πού είναι η Ζοζεφίν, αλλά κανείς δεν απαντούσε. Το μαύρο αστέρι είχε χαθεί από την πόλη, έπρεπε να τρέξουν να τη βρουν, να μάθουν. Αλλά πού ;

Κανένας δεν μπορούσε να υποπτευθώ ότι η Ζοζεφίν ζούσε σ' ένα δωμάτιο, στο Χάρλεμ. Γιατί κανένας δεν μπορούσε να φαντασθώ ότι το φτωχοκόριτσο εκείνο, που έστριμώχθηκε στο μετρό ένα πρωί για το Χάρλεμ, μπορούσε ποτέ να είναι η Ζοζεφίν Μπαϊκερ.

Δεν ήταν ανάγκη να μεταμορφωθώ. Έβαλε μια παληά ρόμπα, ένα φτωχικό καπέλλο, όπως αυτά που φορούσε στο 1926, προτού φύγει από την Αμερική. Το τραίνο ήταν γεμάτο : αυτή όρθια μέσα σ' εκείνο το πλήθος των επιβατών. Ήταν αδύνατο να αναγνωρισθώ.

Ας ακούσουμε όμως την ίδια :

«Ανέβηκα στο μετρό, όπως όλος ο κόσμος, χωρίς να δώσω προσοχή στους άλλους ταξιδιώτες. Όταν ξεκινήσαμε, όλοι σχεδόν οι επιβάτες ήταν λευκοί : όσο ανεβαίναμε όμως προς το όριο, το χρώμα των επιβατών άλλαζε. Οι λευκοί αντικαθίσταντο από τους μαύρους, όπως συμβαίνει και μ' ένα φυτίζα-νι γάλα, όταν ρίχνεις λίγο - λίγο τον καφέ.

Στην 110η δόδο, όλοι οι επιβάτες ήταν μαύροι. Από έδω άρχιζε το Χάρλεμ. Στην 125η δόδο, θγήκα από το μετρό. Βρικόμουν στο κέντρο της μαύρης πόλεως. Έδω συναντά κανείς όλα τα χρώματα : μαύρους, κρεοίους...και όλους αυτούς...αμερικανοποιημένους. Καπνίζουν, τρών, διασκεδάζουν, μασούν τσουνγκάμ, όπως οι λευκοί. Σημειώστε, πώς είναι όλοι τους προτε-στάνται και μάλιστα πουριτανοί. Μπορεί να τους διαίρεση κανείς σε δυο κατηγορίες : σε όσους κατάγονται από τις Άντιλ-λες και είναι σωθαροί άνθρωποι της δουλειάς και σε κείνους που προέρχονται από την νότιο πλευρά της Αμερικής, που είναι πάντα χαρούμενοι, φροντίζουν για τις θαμθακοφυτείες και νομίζουν πως ή ζωή είναι τραγούδι, γέλια και χορός. Έτσι, σάν θρέθηκα και έγω μαζί μ' αυτούς, τραγουδούσα και χόρευα σάν μικρό παιδί.

Θυμήθηκα όμως ότι στο 1926 σ' εκείνη την πλατεία ύπλη-χε και το "Α γ ι ο Δ έ ν δ ρ ο", όπως το έλεγαν. Τώρα έλειπε. Ρώ-τησα ένα γέρο και μου άπήντησε :

— Γυρεύεις το "Αγιο Δένδρο ; το έκοψαν προς χάριν του μετρό. "Αχ, αυτοί οι λευκοί δεν ήξεραν πώς το δένδρο δεν ήταν ένα δένδρο κοινό, όπως τα άλλα.

Και ο γέρος αναστέναξε.

Μαζί με αυτόν έμελαγχόλησα και γώ. Θυμήθηκα τα παι-δικά μου χρόνια...Αρχίζα να νοσταλγώ τα παληά, αλλά ή νοσταλγία μου δεν άσταζε επί πολύ, γιατί γύρω ή φωνές, τα τραγούδια και οι χοροί, δεν μ' άφησαν σε ήσυχία.

Σ' αυτό λοιπόν το μέρος που κυριαρχεί ή χαρά, ή ευτυχία, θρήκα αυτό το δωμάτιο. Το νοίκιασα και καθόμαι ευχαριστη-μένη. Τώρα τραγουδω ό,τι έρω. Τραγουδω όλη την ημέρα. Από την πρώτη στιγμή που έφθασα έδω, ή σπιτονοικοκυρά μου μου είπε :

— Έχετε ένα πραγματικό ταλέντο. Γιατί δεν τραγουδάτε στον «Απόλλωνα». Και μου εξήγησεν ότι εκεί δεν ύπληρχε ανάγκη να προσληθώ. Αρκούσε να θγώ στη σκηνή στο «νούμερο των θεατών» όπως το έλεγαν, να τραγουδήσω κάτι στο κοινό, και το κοινό θα μ' έβρινε.

"Α, ναι, άξιζε να κάνω αυτή τη δοκιμή !

Η ΖΟΖΕΦΙΝ...ΥΠΟ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ !

Και πράγματι την άλλη μέρα παρουσιάσθηκα στον «Α-30 — Α. Ο. Δ. Ο.

Η Μπαϊκερ στον σταθμό του Πα-ρισιού, κατά την επιστροφή της από την Αμερική...

πόλλωνας. Ποτέ μου δεν είχα αισθανθώ τέτοιο τράκ. Καθόμουν σ' ένα σκαμνί και περίμενα την σειρά μου. Από μια τρύπα του ριντώ κύτταξα για μια στιγμή το ακροατήριο που φώναζε, τραγουδούσε, ούρλιαζε. Πολλοί κρατούσαν αγελαδίσιας καμπάνες στα χέρια τους... "Αχ, Θεέ μου. Έτοιμάζοντο από τώρα ν' αποδοκιμάσουν, όσους δεν τους έκαναν, δεν τους άρεσαν...

Μέσα στη σάλα ένας άνθρωπος πηγαίνειέρχεται μ' ένα κλε-φτοφάνερο στο χέρι. Μου εξήγουν πώς προσέχει να μην υπερ-βαίνουν ωρισμένα όρια, μέσα στο σκοτάδι τα έρωτευμένα ζευ-γαράκια. Καθώς είναι μαύρα, βλέπετε, κι' αυτά, πού να διακρί-νι κανένας χωρίς φως...

Οι προηγούμενοι συνάδελφοί μου στο «νούμερο των θεατών» οι «υπό κρίσιν» να πούμε, δεν είχαν τύχη. Και όταν αποτύχη-ς έδω είσαι χαμένος.

Το σύνθημα των αποδοκιμασιών το δίνει ένας γέρος. Κρα-τάει ένα πιστόλι και όταν ρίχνι μια ασφαιρη βολή, σημαίνει ότι το νούμερο απέτυχε, ότι ο υπό κρίσιν «ήθοποιος» πρέπει να «προγκαρισθώ». Και το κοινό, που άλλο δεν θέλει, ξεσπάει... Έγώ, έγω μια φοβερή ανησυχία. Θα πετύχω, Θεέ μου, ή όχι ; ...

Αίφνης ακούω κάποιον να φωνάζει :

— Η σειρά της Γκράσι Ουάλκερ !

Κανένας όμως δεν φαίνεται. Και έτοιμάζεται να φωνάξει την έπομένη «υποψήφια», όταν θυμάμαι ξαφνικά πώς...έγω ή-μουν ή Γκράσι Ουάλκερ. Είχα λησμονήσει πώς είχα αλλάξει όνομα ! Τι τράκ ήταν αυτό που αισθανθήκα εκείνη την στιγμή... Έτρεμα σύγκορμη...Και σάν τις άλλες, άγγιξα κι' έγω γρήγο-ρα - γρήγορα ένα...κομμάτι ξύλο από το "Αγιο Δένδρο και προ-χώρησα στην τύχη. Χωρίς να σκεφθώ τίποτε άλλο, θγήκα άμέ-σως στη σκηνή και στάθηκα ζαλισμένη μπρός εις το μικρόφωνο, αντικρύζοντας έναν άκαιρό από μαύρα κεφάλια.

Τι να τραγουδήσω στο κοινό ; Έπρεπε να τραγουδήσω κά-τι πού να το νοιώση, πού να μιλήση στην ψυχή του...Κι' όταν το ακροατήριο ήσυχασε λίγο, άρχισα να τραγουδω το «Ήτο ένας καιρός». Είναι ένα τραγούδι των μαύρων αυτό, λυπητερό και γε-μάτο νοσταλγία. Από μικρή μου άρεσε. Η φωνή μου έτρεμε, αλλά ή τύχη με θεήθηκε. Και το ακροατήριο ήσυχασε...

Οι παληοί αυτοί στίχοι έμάγευσαν τους ακροατές μου, έρ-ράγισαν τις καρδιές τους και σε λίγο σάν μουρμουρητό ακούω όλους να με άκομπανιάρουν στο ρεφραίν...

Και ενώ τραγουδούσα τώρα με θάρρος, με περισσότερη θέρ-μη, θυμήθηκα τον παλιό καιρό... Όταν είχα πρωτεύσει στο Χάρλεμ. Ήμουν τότε ένα κοριτσάκι 14 χρονών. Και ήθελα να γίνω χορεύτρια. Έγύρευα παντού δουλειά. Στα θέατρα του Μπρόντγουαι δεν μ' έπαιοναν, γιατί σύμφωνα με τον νόμο, ή-μουν πολύ μικρή. Αναγκάσθηκα τότε να κάνω την ραφτρούλα "Όλα αυτά περνούν μπρός από τα μάτια μου σάν κινηματογρα-φική ταινία.

Και δεν με έδιωχναν μόν από πουθενά. Όλοι μου μιλούσαν με συμπάθεια...Τι το όφελος όταν δεν έχι κανείς χρήματα...

ΤΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ...ΝΑ ΠΡΟΣΛΗΘΗ ΣΤΟ ΜΠΑΛΕΤΟ ΤΗΣ ΖΟΖΕΦΙΝ ΜΠΑΙΚΕΡ

"Ας έρθουμε πάλι όμως στην τωρινή μου περιπέτεια. Στην περιπέτεια μου στο Χάρλεμ, ύστερα από την «δοκιμασία» μου... Πού να φανταζόταν όλος αυτός ο κόσμος, ότι ή μικρή άση-μαντη «άραπινούλα», πού τραγουδούσε με δειλία μπροστά στο

μικρόφωνο, ήταν ή περίφημη Ζοζεφίν Μπαϊκερ...

Την άλλη μέρα, εκεί που καθόμουν στο καφενείο μαζί με μια μικρή συνάδελφό μου — «συνάδελφο» το «Απόλλωνος» φυ-σικά, πού δεν ήξερε και αυτή την πραγματική μου ταυτότητα — βλέπουμε να μās πλησιάζι ένας νέος.

— Θέλετε να κερδίσετε 100 δολάρια ; μās ρωτά ξαφνικά. — Μάλιστα ! του άπαντήσαμε και ή δυο μās, χωρίς να πο-λυσκεφθούμε.

Και τον άκολουθήσαμε. Έφθάσαμε σε μια μεγάλη πόρτα φωτοαγωγημένη. Κόσμος πολός περίμενε απ' έξω...Καταλάβαμε πώς ήταν δικαστήριο. Μās ήθελαν για μάρτυρες...Κατεδικάζαν δυο μεθυσμένους. Έπρεπε να πούμε...ελαφρυντικά γι' αυτούς. Το θρήκα διασκεδαστικό αυτό. Και ό,τι νομίσαμε καλά εκείνη την στιγμή το είπαμε και έφύγαμε. Ένα πράγμα όμως μου έκα-με μεγάλη έντύπωσι. Από το καφενείο ένας άνθρωπος λευκός μās παρακολούθησε. Τι να ήθελε άρα γε από μās ; Απέφευγα να του μιλήσω, γιατί φοβόμουν...Δεν ήξερα τί άνθρωπος ήταν... "Υστερ' από άρκετη ώρα, κατάρθωσε να μās πλησιάσι.

— Τι κάνετε έδω ; μās έρώτησε. Ξέρετε πώς σάς παρακο-λουθώ όλη την νύχτα ; — Το ξέρω, έψιθύρισα.

— Θέλω να σάς μιλήσω... — Δεν συνηθίζω να μιλω με ανθρώπους πού δεν γνωρίζω, είπα με περισσότερο θάρρος τώρα. Αφήστε μās ήσυχες...

— Τώρα είναι πλέον άργά, σάς κρατώ...Είθε ελευθέρα ά-πόψε το βράδυ ;

— Όχι, γιατί ο φίλος μου με περιμένει ! "Αν σάς δη μάλι-στα μαζί μου θα σάς σκοτώση ! Φύγετε...Α, είναι πολύ άγριος ο φίλος μου...

Τά είπα αυτά για να τον φοβίσω, να τον ξεφορτωθώ...Αυ-τός όμως χαμογελούσε.

— Ακούστε...μου είπε. Δεν με γνωρίζετε και γι' αυτό με παρεξηγήσατε...Η προθέσει μου είναι τίμιες. Δεν θέλω να σάς κακομεταχειρισθώ. Όχι...Είμαι απλούστατα ένας μανατζερ από ένα θέατρο του Μπρόντγουαι...Είχα πάει, λοιπόν, στον «Α-πόλλωνα» και σάς άκουσα να τραγουδάτε. Δεν λέω πώς έχετε κανένα μεγάλο ταλέντο. Δεν έχετε δυνατή φωνή, αλλά θα απο-κτήσετε... Όσο από χορό...δεν ξέρετε τίποτε ! Πρέπει ν' άρχί-σετε από την άρχή. Μά όλα αυτά θα σάς τα διδάξουμε. Λοιπόν, θέλετε να γίνετε μπαλερίνα στον θίασό μου ! Δεν άστειεύο-μαι...Θά χορέψετε μαζί με την Ζοζεφιν Μπαϊκερ ! Θά την έχετε άκουστά, θέβαια.

Έγώ δεν μίλησα. Δεν τολμούσα να πω τίποτε, μην τυχόν και καταστρέψω τα πάντα. Αλλά δεν μπόρεσα να θαστάξω για πο-λύ. Έπρεπε κάτι να πω.

— Ναι...την έχω άκουστά...Και με τί όρους θα με πάρετε ;

Η Μπαϊκερ, σε μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της, τη Ζουζού,

Η Ζοζεφίν μπρός στο μικρόφωνο για την λήψη δίσκων.

— Πόσα θέλετε ; Τι θα λέγατε για ένα άγκαζεμάν σταθερό και 15 δολάρια την εβδομάδα ; Γιατί γελάτε ; Τέλος πάντων τά κάνουμε 18 ! Αυτό έξαρτάται από σάς...Μά γιατί γελάτε ; Συλλογισθήτε πώς το κάτω - κάτω θα έχετε την τιμή να παί-ξετε με την Ζοζεφιν Μπαϊκερ.

— Αυτή πόσα θα παίρνι ; έρώτησα δήθεν από περιέργεια. — Άκόμα δεν τά κανονίσαμε...Δεν την προσελάθαμε καν...

Θά της προτείνουμε όμως όποιο ποσόν μās ζητήση κι' έλπίζουμε να δεχθώ...Αυτή, βλέπετε, είναι σπουδαία...

— Φαντάζομαι πώς θάνα ! είπα.

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ περισσότερο και έσκασα στα γέ-λια... Αυτός με κύτταζε κατάπληκτος. Τότε του έφανέρωσα ποιά ήμουν...

Η μαγευτική περιπέτεια στο Χάρλεμ είχε τελειώσει... Και άρχισαν ή πρόδες...

ΡΕΚΟΡ...ΡΕΚΟΡ...

Η Ζοζεφίνα μπορεί να πη πώς είναι κοσμογυρισμένη. Γνώ-ρισε το Παρίσι, το Βερολίνο, τη Βιέννη, το Λονδίνο, τη Ρώμη, τη Βουδαπέστη, την Αθήνα, το Κάιρο. Τώρα έγνώριζε την Νέα Υόρκη. Τι διαφορά όμως εύρισκε στη μια χώρα από την άλλη. Διαφορά στη ζωή, στην εργασία του θεατρώου... Όλα έδω γί-νονται με ταχύτητα. Στο Παρίσι, είναι μια ευχαρίστησις να παί-ζη κανείς, να κάνη πρόδεις. Στη Νέα Υόρκη είναι συναγωνι-σμός ! Πρέπει να σάσης ρεκόρ. Ρεκόρ στις εισπράξεις, ρεκόρ στις εμφανίσεις, ρεκόρ στα έξοδα, ρεκόρ στους κόπους. Νέα Υόρκη, ίσον εργασία, εργασία και πάλι εργασία. Στη Νέα Υόρκη σέβονται πολύ τους ήθοποιούς, τους έκτιμούν. Υπάρχει όμως, βλέπετε, μεγάλος συναγωνισμός, όπως είπαμε. Πρέπει στην ώριμένη ημέρα να γίνι εμφανίσις και κατάκτησις του κοινού μαζί. Κάθε τόσο, πρέπει να παρουσιάση ή επιχείρησις όλο και κάτι νέο. Στο Παρίσι, ένα έργο άσασά μήνες. Στη Νέα Υόρκη εβδομάδες. Στη Γαλλία εισπράττουν φράγκα, στην Α-μερική δολάρια. Στην Αμερική για να εισπράττουν, έδεουν : μια μόνο ή σκηνογραφία μπορεί να στοιχίση και 6.000 δολάρια, δηλαδή 600.000 δραχμές, και εάν δεν τους άρεση, την χαλάν και κάνουν άλλη. Ένα έργο μπορεί να τους στοιχίση και 50.000 δολάρια, αλλά και ή εισπράξις φθάνουν μέχρι 400.000 δολ-λάρια, πολλές φορές, με άλλα λόγια για να τά καταλάβουμε λάτριά, πολλές φορές, με άλλα λόγια για να τά καταλάβουμε καλύτερα, μέχρι 45.000.000 δραχμών. Είναι δηλαδή ή χώρα πού μόνο από...χιλιάδες άρχίζουν και μετρούν !

Όλοι είναι ίσοι : ήθοποιοί, αστέρες, κομπάρσοι, μπαλερί-νες, διευθυντάι, ηλεκτρολόγοι, κουρείς κ.τ.λ. Όλοι έχουν ένα σκοπό : να πετύχη το έργο. Στις πρόδες δεν ύπασχουν αστέ-ρες.

Όλοι είναι ίσοι : ήθοποιοί, αστέρες, κομπάρσοι, μπαλερί-νες, διευθυντάι, ηλεκτρολόγοι, κουρείς κ.τ.λ. Όλοι έχουν ένα σκοπό : να πετύχη το έργο. Στις πρόδες δεν ύπασχουν αστέ-ρες.

Μολονότι εργάζονται και κουράζονται περισσότερο από κά-θε άλλο μέρος, όλοι τους είναι ευχαριστημένοι και προσπαθούν με κάθε τρόπο να άναδείξουν την άξια του ό καθένος σύμφωνα με την δουλειά πού κάνει και πού του άναθέτει ο ρεζιζέρ. Σε αυτόν ύπακούουν όλοι. Η δοκιμές διαρκούν 12 και 14 ώρες καμ-μιά φορά. Ός επί το πλείστον άρχίζουν στις δέκα και τελειώ-

νουν στις 2 ή 2 1/2, για να ξαναρχίσουν ύστερα στις έξη και να τελειώσουν μεσάνυχτα. Και όλοι, αυτές τις ώρες, εργάζονται στη σκηνή, στις σκάλες, στα καμαρίνια και δι' ου άλλου εξ' ου καταλλήλο μέρος. Πρέπει σ' ένα ώριμο χρονικό διάστημα να άνεβάσουν το έργο. Κάθε σκηνή την προβάτουν πέντε, δέκα και δεκαπέντε φορές εάν είναι ανάγκη. Πρέπει ο ρεζιζέρ να μείνει τελείως εύχαριστημένος από το αποτέλεσμα. Και η Ζοζεφίνα, που ήταν αλλοιόκλητα συνηθισμένη, είναι τώρα αναγκασμένη και αυτή ακόμη να υποκύψει, να κουρασθή. Της ζητούν να κάνει πράγματα νέα, δεν θέλουν τα Παριζιάνικα. Πόσες φορές δεν άκουσε ή δυστυχισμένη την άπαθη φράση του ρεζιζέρ: «Τίποτε... Τίποτε! Ξανά! Ξανά! «Η δουλειά είναι δουλειά» σου λέει ο θεατρώνης — άς σέ λέν και Ζοζεφίνα Μπαίκερ — και όλοι, μικροί και μεγάλοι σωπαίνουν.

Ενώ εργαζόταν μέσα στα μυθώδη σε πλούτο σκηνικά του μεγάλου Νεοουορκέζικου θεάτρου, πόσες φορές η Μπαίκερ δεν έφερε στο μυαλό της την ζωή της, το παρελθόν της, τις ταλαιπωρίες της στο Χάρλεμ.

«Βλέποντας τις μικρές μπαλαρίνες, είπε στον 'Αμερικανό δημοσιογράφο, ο νους μου επέταξε άμεσως στο Χάρλεμ... στο Χάρλεμ, όπως το είχα πρωτογνωρίσει. Στο σπίτι όπου είχα νοικιάσει μία κάμαρα, έκοιμώμασταν μαζί έξη κορίτσια, ενώ δε έπειδή δεν είχα πεντάρα, ως μισθό, είχα πιάσει μία γωνιά ενώ μία άλλη είχε θάλει κάτι τσάδες επάνω σε τέσσερις καρέκλες και κοιμόταν εκεί. Τι ζωή θασανισμένη αλήθεια... Φθάνει που κουράζεσαι όλη τη μέρα, να μην μπορείς τουλάχιστον να κοιμηθής τις ώρες που σου μένουν για την ανάπαυσή σου...

Πολλές φορές όταν δεν έχω πρόβες, πηγαίνα σε κάτι νυκτερινά καμπαρέ, και εκεί όνειροπωλώ το Παρίσι, την Μονμάρτη, το Μουλέν Ρούζ, το Φολί - Μπερζέρ, το Καζινό ντε Παρί... Κλαίω καμιά φορά όταν άκούω κανένα παριζιάνικο τραγούδι ή συνονέττα...

Και ο ιούς μου πετάει μακριά... Συλλογίζομαι μία θροαυά στο Καζινό... Η σκηνή παρίστανε ένα άραπικο χωριουδάκι που μοιάζει τόσο με το πραγματικό, το δικό μου... Κι' εμφανίζομαι ξαφνικά, κι' αρχίζω ένα πονεμένο τραγούδι που θγαίνει από την ψυχή μου: «Έχω δυό πατρίδες, το Παρίσι και το χωριό μου...» Κι' όταν τελειώνω, ο κόσμος όρθιος χειροκροτεί, φωνάζει, έπευφημεί. Γιατί νοιώθει πως λέω την αλήθεια, πως τραγουδώ το μυστικό της ψυχής μου...

Τώρα που είμαι πλέον εύχαριστημένη, ρωτώ τον έαυτό μου από ποιο μέρος είμαι, από ποιά πόλη... Παρίσι. Νέα 'Υόρκη, Χάρλεμ; Και βρίσκομαι απάντησι μονάχα: Πώς είμαι από παντού. 'Από το Παρίσι, ή Νέα 'Υόρκη, το Χάρλεμ, δεν απέχουν παρά ένα βήμα ή μία πόλη από την άλλη... Κι' έτσι παρηγοριέμαι. 'Ανήκω σε όλες αυτές τις πόλεις και κρατώ από παντού έθιμα! »

Ι. ΣΤ.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΝΗΤΤΡΙΧ

Νέα πολλά και διάφορα από την Μέκκα του κινηματογράφου. 'Αλλά εκείνο που συγκινεί περισσότερο είναι το γεγονός ότι η περίφημη Γερμανίδα μοιραία γυναίκα, η Λόλα τού Γαλάζιου 'Αγγελου, ή Μάρλεν Νήττριχ, αυτή που κατέκτησε τον Νέον και Παλμό Κόσμο, εγκατέλειψε... όχι το στούντιο, όχι την 'Αμερική, αλλά τον έαυτό της. Δεν είναι πιά η Μάρλεν που ξέραμε, ο κινηματογραφικός άστηρ που ξέραμε, ο άστηρ που σκόρπιζε γύρω της την άκτινοβολία του συγκλονιστικού άνταρικήσματος που έφθανε μέχρι της ψυχής μας.

Η Μάρλεν Νήττριχ είναι άπλούστατα... κλέφτρα. Ναι, ναι, κλέφτρα. Η Μάρλεν πειθήνιο, τυφλό όργανο ενός κακοποιού, του Τζών Χόλντεν, κάμνει ό,τι αυτός της διατάζει: και γίνεται όχι μόνο κλέφτρα, αλλά και δολοφόνος: διαπράττει ένα έγκλημα μ' όλην της την ψυχραιμία και ύπολοισμένο ψυχρά σ' όλες του τις λεπτομέρειες.

Το έγκλημα γίνεται με τόση μαεστρία που η άστυνομία δεν μπορεί ν' ανακαλύψει τίποτε. Το θύμα είναι μία γρήα φιλάργυρη Ρωσίδα πριγκήπισσα που μένει στο Παρίσι και έχει άμύθητους θησαυρούς κρυμμένους.

Η Μάρλεν την παρακολουθεί, κατορθώνει και υπαίνει στο μέγαρό της. Σκοπός της είναι να κλέψει τα πολύτιμα κοσμήματα της νέας άριστοκράτιδος. Έχει βέβαια ύπ' όψην της ότι μπορεί να χρειασθή και να σκοτώσει, αυτό δεν την άνησυχεί καθόλου.

Ένα θράδυ ή πριγκήπισσα, όπως έκανε συχνά, κλείσθηκε στο ιδιαίτερό της δωμάτιο και το κλείδωσε καλά άμπαρώνοντας από μέσα την πόρτα. Έρριξε άκόμη μία ματιά γύρω της. 'Ηθελε να θεσβαιωθεί απόλυτως ότι ήταν μόνη εκεί μέσα και ότι οι θησαυροί της δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Έκλεισε τα παράθυρα με τα σιδερένια παντζούρια, έανακύτταξε. Φανόταν άνησυχη. 'Ισως να την θασάνιζε κανένα κακό προαίσθημα.

Στο τέλος όμως σαν να καθυσάρισε προχώρησε προς τον ταίχο του δωματίου και παραμέρισε ένα μεγάλο κάδρο που ήταν κρεμασμένο εκεί. Στον ταίχο φάνηκε μία σιδερένια θυρίδα. Την άνοιξε, άπλωσε το χέρι της και πήρε από μέσα ένα μεγάλο κουτί: το άνοιξε και άπλωσε πάνω στο τραπέζι δακτυλίδια, θραχιόλια, που ή πέτρες τους λαμποκοπούσαν κάτω από το φώς... Έάν εκείνη τη στιγμή ή πριγκήπισσα δεν ήταν τόσο πολύ άποροφημένη από τους θησαυρούς της, θάβλεπε πίσω της άκόμη δυό πράγματα να λαμποκοπούν: Τα δυό μάτια της Μάρλεν που στεκόταν έτοιμη να κτυπήσει την πριγκήπισσα μ' ένα σιλέτο. Και νά... Μία άστραπιαία κίνηση, ή Μάρλεν Νήττριχ θύθισε το σιλέτο της στην πλάτη της γρηάς, ή όποια σωριάσθηκε χάμω. Κατόπιν γέμισε την τσάντα της μ' όσα περισσότερο κοσμήματα μπορούσε, κι' έφυγε με τον Χόλντεν για την 'Ισπανία.

Κοντά στα σύνορα, ή σατανική Μάρλεν κατόρθωσε και έχωσε τα κοσμήματα μέσα στη θαλίτσα ενός άπλοϊκού 'Αμερικανού μηχανικού. 'Ετσι περνούν τα κοσμήματα από το τελωνείο, χωρίς να τ' αντιληφθή κανείς. Είναι όμως τώρα ύποχρεωμένη να παρακολουθή άπό κοντά τον 'Αμερικανό, όχι μόνο για την θαλίτσα, αλλά γιατί της άρέσει ν' άκούη και να αισθάνεται δίπλα της τον νέον έκείνον που άρχισε να τον συμπαθή.

'Αλλά και ο Τζών Χόλντεν την αγαπά. Αρχίζει κάτι να υποψιάζεται για τον 'Αμερικανό. Η Μάρλεν τον καταφέρνει και πάνε στο ίδιο ξενοδοχείο με τον 'Αμερικανό. Έκεί κατορθώνει και παίρνει πίσω τα κοσμήματα, τα παραδίδει στον Χόλντεν και του λέγει ότι θάπρεπε να χωρίσουν. Ο Χόλντεν μανιασμένος από τη ζήλεια, όρμείει επάνω της και την κτυπά. Η Μάρλεν τον πυροβολεί. Αυτός σωριάζεται χάμω βαρειά πλιγωμένος, έχει όμως την δύναμη και άρπάζει το περιστρόφο που αυτή είχε πετάξει και την πυροπολύ όρμω για να φύγη την πυροβολεί. Η Μάρλεν πίπτει νεκρή. Ο θόλος. Η Μάρλεν πείπει νεκρή. Όταν άνοιξαν την πόρτα θρήκαν τότε δυό πτώματα.

... Όπως θα ένοήσατε, αυτό είναι το σενάριο της νέας της ταινίας, στην όποιαν μ'ας παρουσιάζει η Μάρλεν υπό μίαν έντελώς νείαν μορφήν «μοιραίας γυναίκας».

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ

Το παιδί που έχει ξετρελλάνει όλο τον κόσμο

Πολλές φορές έως τώρα, είδαμε έργα κινηματογραφικά στα όποια πρωταγωνιστούν μικρά παιδιά. Αυτοί οι μικροί «στάρ», που μ'ας έκαναν να θαυμάζουμε την άφέλεια και την φυσικότητα του παιξίματός τους, δεν είναι συνηθώς παραπάνω από έξη, έπτά, το πολύ όκτώ χρονών. Τέτοια παιδιά - θαύματα, πριν από μερικά χρόνια, ήσαν ο Τζαίκυ Κούγκαν και ο Μπέμπυ Πέτζυ, όλους όμως τους συναδέλφους της «έν ήλικιας» τους έχει ήδη επισκιάσει ή Σίρλεϋ Τέμπλ.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι το να «θγαίνουν» στον κινηματογράφο τόσο μικρά παιδιά είναι εξαιρετικά επιβλαβές γι' αυτά, γιατί συνηθίζουν έτσι από την μικρή τους ήλικία να υποκρίνονται, να είναι αναγκασμένα να γελούν ή να κλαίνε όταν αυτό δεν θέλουν πράγματα τα όποια επιδρούν παρά πολύ ιστόν χαρακτήρα τους και τα κάνουν να παύουν να είναι παιδιά με την πραγματική σημασία της λέξεως.

Με την εμφάνισή της Σίρλεϋ Τέμπλ, μάλιστα, στον κινηματογράφο παρατηρήθη και το έξης: Πολλές μητέρες, που είδαν το παιδί αυτό να έχη τόση μεγάλη έπιτυχία και να προκαλή τον γενικό θαυμασμό, φαντάσθηκαν ότι και τα δικά τους παιδιά θά ήταν δυνατόν να γίνουν μεγάλοι ήθοποιοί! Κι' έτσι άρχισαν να συρρέουν στα γραφεία των διαφόρων κινηματογραφικών εταιρειών ένα σωρό μητέρες συνοδευόμενες από τα παιδιά τους.

Έννοείται ότι όλα αυτά τα παιδιά μόνο στην φαντασία της μητέρας τους ήσαν θαύματα...

Η Σίρλεϋ Τέμπλ γεννήθηκε στις 22 'Απριλίου του 1930, στη Σάντα Μόνικα, από γονείς που δεν είχαν καμιά σχέση με το θέατρο και τον κινηματογράφο.

Όταν ήταν άκόμη τριών ετών, παρέστη σ' ένα παιδικό χορό, όπου έθεωρείσε όλον τον κόσμο με το φυσικό της ταλέντο και την «σιπριτάδα» της. Οι διάφοροι διευθυνταί κινηματογράφων έπιχειρήσεων, οι όποιοι δεν άφήνουν ποτέ να τους φύγη καμιά εύκαιρία, δεν άργησαν να το μάθουν. Κι' έτσι, ή μικρούλα Σίρλεϋ δεν άργησε να προσληφθή στην Παραμάουντ και να παρουσιασθή σ' ένα μικρό φιλμ. Έπειτα οι γονείς της έκλεισαν συμβόλαιο με την Φόξ - Φιλμ, στην όποιαν εργάζεται άκόμη.

Όπως λένε οι «μάντζερς» της Φόξ - Φιλμ, ή μικρή Σίρλεϋ είναι μία παρά πολύ προσεκτική και εύχαριστη μαθήτρια. 'Απ' όλα τα μέρη του κόσμου λαμβάνει διάφορα παιχνίδια, με τα όποια έθουσιάζεται. Τα περιγράφεται με μεγάλο ένδιαφέρον, ρωτά να μάθη από ποιά τα έστειλαν και έπειτα από λίγον καιρό τα δίνει στα διάφορα 'Ορφανοτροφεία, για να διασκεδάσουν μ' αυτά και τα φτωχά όρφανά. Μεγάλες προόδους κάνει έπίσης στα γερμανικά, τα γαλλικά, τα Ισπανικά και τα Ιταλικά.

Όταν πρόκειται να γυρίση κανένα φιλμ, τότε μεταφέρει όλα της τα φορέματα και τα παιχνίδια στο στούντιο της Φόξ - Φιλμ.

Ανω: Η Σίρλεϋ με τη μητέρα της Δεξιά: Το δωμάτιο των παιδιών της Σίρλεϋ, το όποιον μεταφέρεται στο στούντιο, όταν πρόκειται να γυρίση κανένα φιλμ.

Ιδιαίτερα άγάπη έχει στα σκυλιά της, καθώς και στα κουνέλια της, τα όποια περιποιείται μόνη της: Μόνη της θά τρέξη στους άγρους και στους κήπους, να τους θρή την τροφή τους, να τα τσίση και να τους καθάρισή τον σταύλο τους. Έχει ά-

Η Σίρλεϋ Τέμπλ με τον αγαπημένο της σκύλο.

κόμη να φροντίση για άλλα ζώα — γιατί λατρεύει τα ζώα και το σπίτι της είναι σωστός ζωολογικός κήπος — κόττες, καγκουρώ, ένα μωσαράκι και διάφορα άλλα πουλερικά.

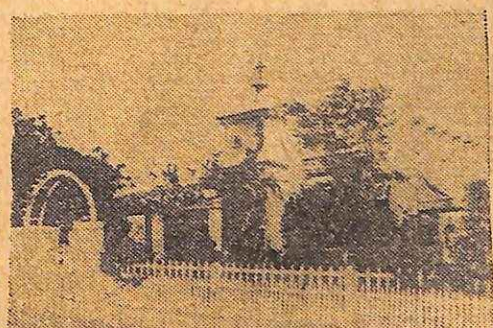
Έξη έβδομάδες το χρόνο έχει διακοπές. Όταν τελειώσει το γύρισμα κάθε φιλμ, στο όποιον πρωταγωνιστεί, άναπαύεται έπί δεκαπέντε ήμέρες.

Ένα έρώτημα που γεννιέται σ' όλους όσους άντικρύσουν έστω και μία φορά στην όθονη την Σίρλεϋ Τέμπλ είναι το πως κατορθώνει να δημιουργήσι στους θεατές ένα αίσθημα τόσο διάφορο από τα αισθήματα που έδημιουργούσαν στο κινηματογραφικό κοινόν τα παιδιά - θαύματα, τα όποια είχαν εμφανισθή πριν απ' αυτήν. Σε τί άκρίβως όφείλεται ή τόσον εξαιρετική γοητεία που έξασκει στους θεατές της, μικρούς και μεγάλους...

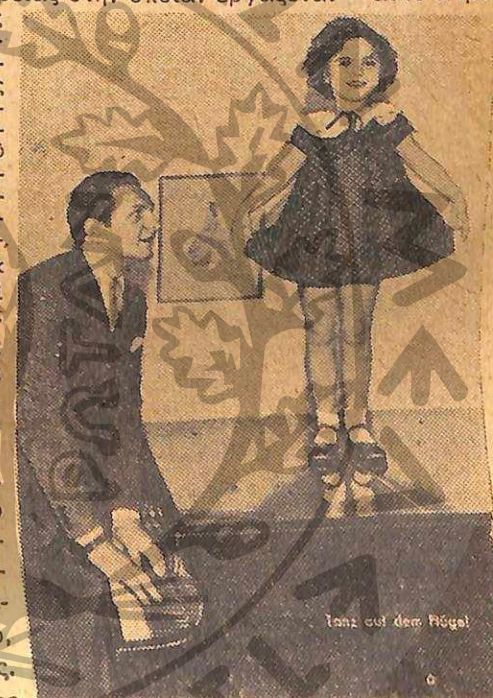
Πολλοί έπιχειρήσαν να λύσουν το καλλιτεχνικό αυτό πρόβλημα. Γιατί είναι άναμφισβήτητο πως το παίξιμο της μικρής Σίρλεϋ, ενώ είναι τόσο άφέλές, τόσο άθωο, τόσο «παιδικό», είναι εν τούτοις συγχρόνως και όμοιο με παίξιμο μιάς μεγάλης στην ήλικία καλλιτέχνιδος... Και οι έχθροί της — οι άντανανισταί, δηλαδή, της εταιρείας στην όποιαν εργάζεται — αυτό άκριβ-

ώς θρήκαν να της «χτυπήσουν». Για να έξουδετερώσουν το τεράστιον όπερ αυτής ρεύμα του κοινού, έθγαλαν την διάδοσι ό,τι ή μικρούλα Σίρλεϋ είναι άπλουστατα... νά... 'Εννοείται ότι έσκόλα άπεδείχθη ότι έπρόκειται περί καθαράς σοκοφαντίας. Τι τα θέλετε όμως... Πολλοί έπessαν θύματα της διαδόσεως αυτής, προς στιγμήν, καί... ίσως να υπάρχουν άκόμη άφελείς που πιστεύουν ένα τέτοιο πράγμα.

Η έξήγησις, εν τούτοις, της γοητείας, που έξασκει ή μικρή Σίρλεϋ Τέμπλ, είναι άπλουστατή... 'Οφείλεται, μόνο και μόνο, στην μεγαλοφυία της. Στην πραγματική της μεγαλοφυία.

Το σπίτι όπου μένει ή Σίρλεϋ Τέμπλ.

Επάνω στα πιάνο, ενώ είναι έτοιμη ν' άρχισή τον χορό.

Μπώρ (Χάρρυ)

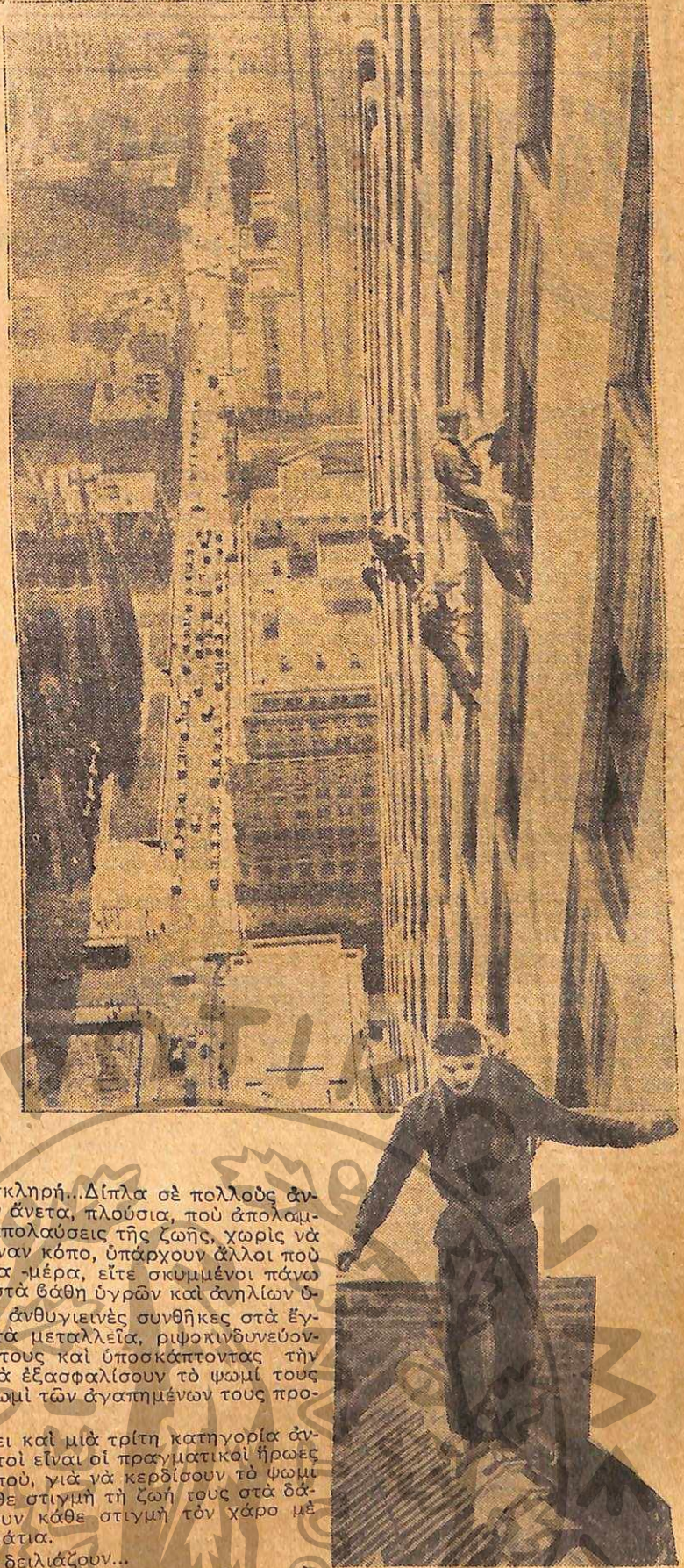
★

✱

★

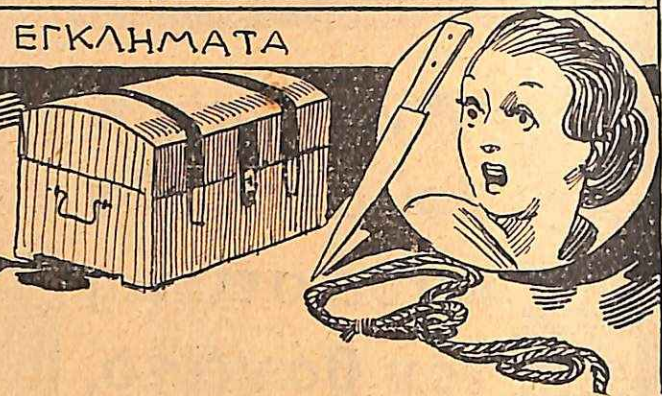
✱

Ο Χάρρυ Μπώρ πρωτόπαυσε στον κινηματογράφο το 1930 στο «Χαμένο Άκρωτήριο», ύστερα στον «Δαυίδ Κόλντερ». Μ' αυτό το φιλμ ο Χάρρυ Μπώρ αναγνωρίσθηκε από την παγκόσμια κριτική ως ένας από τους κορυφαίους ήθοποιους του κινηματογράφου.

Οι καπνοδοχοκαθαριστές, επίσης, με τους καθυμένας μύδια των σπιτιών, ξέρουν ότι από μία τρέχα δειλιάζουν, καθώς και οι ξυλοκόποι που, σκαδρών, ξέρουν ότι από στιγμή σε στιγμή μπορδιά που κόβουν σε ένα βέβαιο θάνατο.

Τὸ ματω-
μένο μπαούρι

παρὰ τὴν ἐποχὴν
A. Q. Δ. Q. = 37

σών - ντέ - Γκουντρόλ. Από το άλλο πρωί οι γείτονες την βλέπουν καθισμένη στο παράθυρο και σιγοτραγουδώντας με τη γλυκειά της φωνή παθητικά τραγούδια, να ράβει ένα τεραστίο λινό σάκκο από εκείνους που μεταχειρίζονται για τις ταξιδιωτικές άποσκευές.

Συγχρόνως ο Έυρώ, κλεισμένος στο δωμάτιο του υπνου, τοποθετεί στο ταβάνι την τροχαλία και περιγνάζει το μεταξωτό σχοινί, του οποίου κρύβει την άκρη πίσω από τις διπλές κουρτίνες του παραθύρου. Όλα αυτά με την ήρεμία και την ακρίβεια σκηνοθέτου που δοκιμάζει κάποιο νέο θεατρικό «κόλπο».

Όλα είναι έτοιμα. Το μόνο που απομένει είναι να βρεθεί το θύμα. Ο Έυρώ και η Γαβριέλλα καταμετρούν τις γνωριμίες τους. «Α, ναι, είναι πάντα αποφασισμένοι να φθάσουν και στο εγκληματικό άκρο για να μη χωρισθούν. Ο Έρωσ τους, ο άρρωστος τους Έρωσ, ολόενος, αδέλφει. Εκείνος έχει υπ' όψιν του ένα άδυσαντοπώλη, τον όποιον σκέπτεται προς στιγμήν να παρασύρει έως εκεί με 30.000 φράγκων κοσμήματα. Μά αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. Κατά πάσαν πιθανότητα ο θλάκας θα άφηνε στο κατάστημα του την διεύθυνση του άνωστου πελάτου! Και γιατί όχι ο Γκουφρέ; Ο Γκουφρέ είναι δικαστικός κλητήρ που κερδίζει πολλά λεπτά. Κάποτε μάλιστα είχε γλεντήσει μαζί με τον Έυρώ. Επί πλέον νοστιμεύεται πολύ την Γαβριέλλα.

Η έκλογή γίνεται τελειωτικά. Το θύμα που θα εξασφάλιση την άνετη ζωή των δύο έρωτευμένων εγκληματιών είναι ο Γκουφρέ. Στις 26 Ιουλίου, ο Έυρώ που ήξερε ότι ο δικαστικός κλητήρ επήγαινε κάθε μέρα στο γραφείο του περίπου στις δύο, βρίσκεται, έτσι κατά σύμπτωση, στη γωνία της οδού Ρουγκομέν και του μπουλεθάρ Πουασσονιέρ. Η Γαβριέλλα περιμένει στην στροφή της οδού Μονμάρτρ.

Την ώραμένη ώρα οι δύο άνδρες συναντώνται.

— Καλέ τί τύχη!

— Και για μένα, απαντά ο άνυποπτος Γκουφρέ. Πως τα πά-

με; Πάντα καλά; Και η Γαβριέλλα; Πάντοτε έρωτευμένη ε;

— Ο Έυρώ άνασηκώνει τους ώμους.

— Έγώ είπα... Σεις ξέρετε από τέτοια... Δεν κρατούν επ'

άπειρον... Κάποιον άλλον θα βρήκε!...

Λίγα δήματα παρακάτω, να η Γαβριέλλα. Νέα έπιφωνή-

ματα χαράς.

— Όστε τα χαλάσατε με τον Έυρώ;

— Ποιός σας τό είπε;

— Ο ίδιος τον συνήντησα πρό όλίγου και τό είπαμε...

— Ναι, αλήθεια είναι. Τώρα είμαι έλεύθερη. Όταν σας

έβλεπε ή δρεξίς, να μου ήπτε μία καλημέρα, αριθμός 3, οδός Τρον-

σών - ντέ - Γκουτρόλ, θα είσατε πολύ εύπρόδοκτος. Άκόμη και

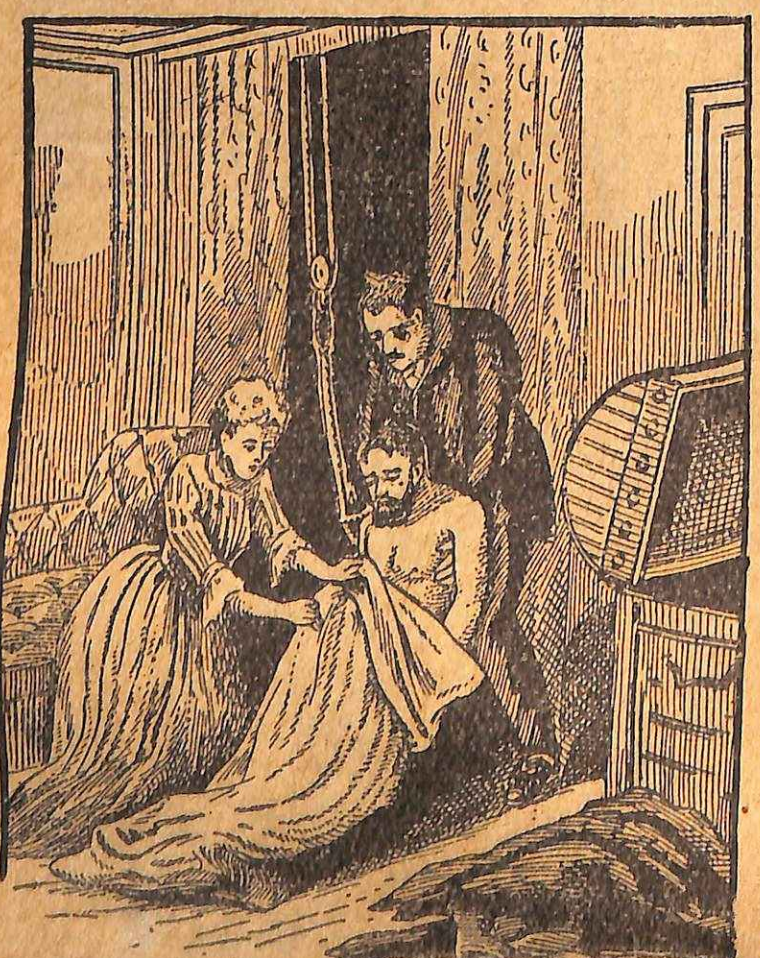
άποψε...

Και τό ραντεβού κλείνεται. Στις όκτώ και τέταρτο ο Γκου-

φρέ βρίσκεται μέσα στο δωμάτιο της Γαβριέλλας. Ένα μονά-

χα κάθισμα είναι έλεύθερο. Ο καναπές. Του τον δείχνει. Κάθε-

ται με κάποιο δισταγμό. Πίσω του μισανόιγουν τά διπλά πα-

Έβδυσαν τον νεκρό που ήταν ακόμη ζωντανός... (Ευλογημένη της εποχής)

ροπέιτ'σμάτα. Ο Έυρώ του ρίχνει γύρω από τον λαιμό, σαν «λάσσο» το μεταξωτό σχοινί που τελειώνει σε θηλειά και τραβή το πολύσπαστο. Και ο κομψός δικαστικός κλητήρ άνεβαίνει προς το ταβάνι σαν να ήτανε τότε!

Ο Έυρώ άφήνει το σχοινί και το σώμα σωριάζεται κάτω σαν άδαιο σακί. Άνάπαυλα. Ο δολοφόνος πίνει μισή μπουκάλια κονιάκ. Κατόπιν οι δύο έρσασται γδύνουν τον νεκρό, που είναι ακόμη ζεστός, ψάχνουν νευρικά τις τσέπες του, τον θάζουν μέσα στο σακί που είχε ράψει τραγουδώντας η Γαβριέλλα και τέλος τον κλειδώνουν μέσα στο μπαούλο, αφού με κόπο τον διπλώνουν στα δύο.

Η «επιχείρησις» αυτή έφερε όρεξι εις τό ζευγάρι. Ένα τέταρτο άργότερα δειπνούν και πίνουν σαμπάνια εις τό ρεστωράν της οδού Μαντελέν, αριθμός 20. Και σηκώνοντας με τό δεξί χέρι ή Γαβριέλλα τό ποτήρι της, χαϊδεύει με τό άριστερό τό μεταξωτό σχοινί του εγκλήματος, που με άρκετη χάριν έχει τυλίξει γύρω από την μέση της! Κατόπιν σκύβει και φιλεί τον έρσαστήν της:

— Δεν θα χωρισθούμε ποτέ πιά... ποτέ πιά... του ψιθυρίζει.

Την έπομένην φεύγουν σιδηροδρομικώς για την Μασσαλία. Στην σκευφόρο τους συνοδεύει τό μπαούλο. Και την στιγμήν που ξεκινά τό τραίνο, ο Έυρώ κατεβάζει τό τζάμι του παραθύρου και περνώντας τό αλλοιωμένο από τό κολασμένο έρωτικό του πάθος, αλλά πάντα θεληματικό πρόσωπό του, ρίχνει μία τελευταία ματιά στο Παρίσι που άπομακρύνεται, στο Παρίσι της χλιδής και της άτιμίας.

— Και τώρα, φωνάζει, γυρίζοντας προς την ώραία Γαβριέλλα, άς έρθη ή άστυνομία. Δεν θ' άνακαλώη τίποτα... Έξασφαλίσουμε μερικούς μήνες εύτυχίας για να χαρούμε τον έρωτά μας. Έπειτα, έχει ο Θεός!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Αν και τό εγκλημα έχη γίνει στις 26 Ιουλίου του 1889, μόνον στις άρχές του έπομένου έτους άρχισε να ένδιαφέρεται τό κοινόν για την υπόθεσιν Γκουφρέ. Και μάλιστα σε καταλλήλστα στιγμή, αφού κανένα άλλο θέμα δεν ύπήρχε τότε που να ένδιαφέρει και να συγκινήση την κοινή γνώμη.

Είχε ήδη άνακαλυφθή, όπως είπαμε, ένα πτώμα εις τό Μιλερ, πλησίον της Λυών και εις όλίγην από τό Μιλερ άπόστασιν εις τό Σαιν - Ζενί - Λαβάλ, τα συντρίμματα του μπαούλου. Άμέσως άρχισαν ή συνθησιμένες διαφωνίες μεταξύ άνακριτικών και άστυνομικών άρχων. Ο Άρχηγός της Άσφαλείας κ. Γκορόν, ισχυρίζετο ότι ύπήρχε σχέσις μεταξύ των δύο αυτών ευρημάτων και της δολοφονίας του Γκουφρέ. Αντιθέτως ο άνακριτής και ο εισαγγελεύς της Λυών, έπίστευαν ότι τό θύμα ήταν κάποιος άνθρωπος της περιοχής τών.

Αυτή ή έκάτερωθεν έπιμονή είχε εύρυτάτη άπήχησιν στον Τύπο που και αυτός διαιρέθηκε σε δύο φανατικά στρατόπεδα. Συγχρόνως ή οίκογένεια Γκουφρέ, ή ύποδείξει του κ. Γκορόν, έδημοσίευσε στις έφημερίδες, ότι θα επλήρωνε δέκα χιλιάδες φράγκα, σ' όποιον θα έδινε χρήσιμες πληροφορίες για την σκοτεινή αυτή υπόθεσι.

Και ίδού πως τον Ιανουάριον του 1890, κάποιος Σερόν, μάγειρας στο Λοιδίνο, έγραψε στην Άσφαλεία ότι δύο Γάλλοι, ο Μισέλ Έυρώ και ή Γαβριέλλα Μπομπάρ, είχαν κατοικήσει σπίτι του στις άρχές του Ιουλίου 1889 και έφυγαν κατόπιν για τό Παρίσι, με ένα μπαούλο άσυνήθους μεγέθους και σχεδόν άδειο, που είχαν αγοράσει την παραμονή της άναχωρήσεώς τους. Ο πωλητής του μπαούλου θρέθηκε εύκολα και δεν δυσκολεύθηκε να δώση τά χαρακτηριστικά του ζεύγους που είχαν έπιστρέψει στο Παρίσι, για να εξαφανισθή μαζί με τον Γκουφρέ την ίδια μέρα, όταν άπεκαλύφθη από τό δελτίον φορτώσεως του μπαούλου.

Συγχρόνως ξεθάφτηκε τό πτώμα του κλητήρος και άνεκαλύφθη ότι αν τά μαλλιά του είχαν φανή μαύρα και σγουρά, ενώ ήταν ξανθά, αυτό όφειλετο στο αίμα που είχε πηξει επάνω τους.

Σ' αυτό τό σημείον θρискόταν ή υπόθεσις, όταν ένα άπόγευμα, μία κομψοντυμένη και άρωματισμένη κυρία παρουσιάσθηκε στον προθάλαμον του διευθυντού της Άστυνομίας και είπε στον κλητήρα:

— Είμαι ή δεσποινίς Γαβριέλλα Μπομπάρ.

— Έχετε πρόσκλησιν; απαντά ο γρηαλέος κλητήρας, χωρίς να όποφισαθή ποιά ήταν ή άγνωστή του έπισκεπτριά.

— Όχι. Μά είμαι ή δεσποινίς Γαβριέλλα Μπομπάρ.

— Να υποβάλετε αίτησιν άκροάσεως. Και κατόπιν να περιμένετε την άπάντησιν που θα σας στείλουν σπίτι σας, έπιμένει ο κλητήρ άρνούμενος να άναγγέλη στον προϊστάμενόν του μίαν άγνωστη, που, κατά την γνώμη του, ήθελε κάποιο...ρουσφέτι!...

Η συντάξιμος όμως του Έυρώ δεν άπελιπίσθηκε. Έπέστρεψε την έπομένην και κατώρθωσε να γίνη δεκτή από τον διευθυντήν της Άστυνομίας κ. Λωζέ.

Με άπάθεια και άφέλεια — άφέλεια μέχρι του σημείου να καθήση επάνω στο γραφείο του διευθυντού — διηγήθηκε την ιστορία της... με τον ίδιό της φυσικό τρόπο. Δεν ήξερε τίποτε από τό εγκλημα του Έυρώ, που της τό είχε έξομολογήσθ πολύ άργότερα. Είχε μάλιστα έγκαταλείψει στον Άγιον Φραγκίσκον άργότερα. Είχε μάλιστα αυτόν σόντροφο, τον όποιον και ή ίδια άπορούσε τον άπαίσιο αυτόν σόντροφο, για ν' άκολουθήσθ έναν άλλον, πως τον είχε αγαπήσει κάποτε, για ν' άκολουθήσθ έναν άλλον,

τον κ. Κρσρονζέρ, που την είχε φέρει μαζί του στο Παρίσι.

Ο τελευταίος αυτός πλάσιος έμπορος, πενήνταρης και άνεγνωρισμένης έντιμότητος, παρουσιάσθηκε με την σειρά του και έπεθεράωσε — καλή τη πίστει θέβαια — τά λεγόμενα της φίλης του.

Αφού άκουσε με έξαιρετικήν ευγένεια την άφήγησιν της Γαβριέλλας, ο κ. Λωζέ έκάλεσε τον έπιθεωρητήν της Άσφαλείας Ζάμ.

— Το πράγμα έρχεται στην κατάλληλη στιγμή, είπεν αυτός, γιατί ακριβώς έχω κάτι για την δεσποινίδα.

Αυτό τό «κάτι» ήταν ένταλμα συλλήψεως.

Τό ίδιο θρόδου ή συντάξιμος του Έυρώ θρискόταν στις φυλακές. Έζητησεν άπλως την χάριν να της επιτρέψουν να φέρη από τό ξενοδοχείον Τερμινύς όπου είχε καταλύσει με τον κ. Γκολανζέρ, τό μεγάλο της καπέλλο που της επήγαινε θαυμάσια διά να φανή ώραία την άλλη ημέρα στους φωτορεπόρτερς...

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Και ο Έυρώ; Αυτός εξακολουθούσε να περιφέρη ανά τον κόσμο τό κατάστημά του και τό μίσος του έναντίον της γυναικός που είχαν αγαπήσει έως τό εγκλημα και ή όποία εν τούτοις τον είχε προδώσει. Από τό Παρίσι είχε φύγει στις 27 Ιουλίου, είχε σταματήσει στη Λυών τό ίδιο θρόδου, μαζί με την Γαβριέλλαν και τό μπαούλο. Είχαν περάσει και οι δύο τους μία φρικτή θραυά στο δωμάτιον υπ' αριθμ. 6 του ξενοδοχείου Τουλούζ. Τό πτώμα είχε άρχίσει να άναδίδη φρικτή μυρωδιά. Ο Έυρώ είχε σηκώσει για μία στιγμή τό σκέπασμα και τό είχε έξασκλείσει άμέσως. Παρ' όλίγον να λιποθυμήσθ από την δυσοσμία.

— Κάπου πρέπει να τον πετάξουμε... είχε πη.

Τό άλλο πρωί ένοκίσε ένα άμάξι και τό θρόδου άρχισε τό τελευταίο ταξίδι του Παρισινού δικαστικού κλητήρος.

— Ήταν μία ώραία θραυά, κατέθεσεν εις την άνάκρισιν ή Γαβριέλλα. Ο δρόμος του Μιλερ ήταν γεμάτος από άρώματα και από κελαϊδίσματα πουλιών και ήμεις οι δύο είχαμε ξεχάσει έντελώς τί πηγάναμε να κάνουμε. Σφιχτοσκαλιασμένοι και χαμένοι σε δνεира γλυκά, άπολαυθόναμε τον...ρωμαντίκόν αυτόν περίπατο.

»Έξαφνα άκούσθηκε ένα γλού - γλού μέσα στο μπαούλο.

— Πολύ μάς ένοχλεί αυτός, είπε ο Έυρώ. Καιρός είναι να τελειώνουμε.

»Έκείνη την στιγμή περνούσαμε δίπλα από ένα γκρεμό.

Ο φίλος μου ξεφόρτωσε τό μπαούλο, τό άνοιξε και με την βοήθειά μου, έπέταξε τό περιεχόμενό του. Όσον άφορτά τό μπαούλο, τό κομμάτιασε λίγο πιο πέρα.»

Από την Λυών, οι δύο δολοφόνοι πήγαν στην Μασσαλία.

»Εκεί ο Έυρώ άνεκάλυψε εξαφνικά ότι είχε ξεχάσει. Τι;

Τό καπέλλο του! Και για να έξαναβρή τό καπέλλο του, είχε την άπίστευτη τόλμη να έξαναγύριση εις τό Παρίσι.

Πράγματι, τις πρώτες ημέρες του Αυγούστου, ένα άμάξι σταμάτα έμπρός στο σπίτι του εγκλήματος. Ο Έυρώ μπαίνει μέσα. Η Γαβριέλλα σφίγγει χαμογελώντας τό χέρι της θυρωρού.

— Λοιπόν, αγαπητή μου κυρία Ντεμάνζ, μάς θυμάσθε και;

— Μία φορά; Ο κύριος έχασε ένα καπέλλο και ήλθα να τό πάρω!

»Ηταν τό καπέλλο του Γκουφρέ που είχε φορέσει ο Έυρώ για να κατέβη από τό γραφείο του δικαστικού κλητήρος χωρίς να κινήση την προσοχήν!

Χωρίς να ένοχληθούν από κανέναν, οι δύο εγκληματίαι εξαναφεύγουν από τό Παρίσι, πηγαίνουν στο Λίερπουλ, όπου και μαρκάρονται διά την Νέαν Υόρκην. Με τί λεπτά; Άγνωστον και...άπίστευτον. Ποτέ ή άνάκρισις δεν κατώρθωσε να έξασκρίσει...άπίστευτον. Ποτέ ή άνάκρισις δεν κατώρθωσε να έξασκρίσει...άπίστευτον. Ποτέ ή άνάκρισις δεν κατώρθωσε να έξασκρίσει...άπίστευτον.

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

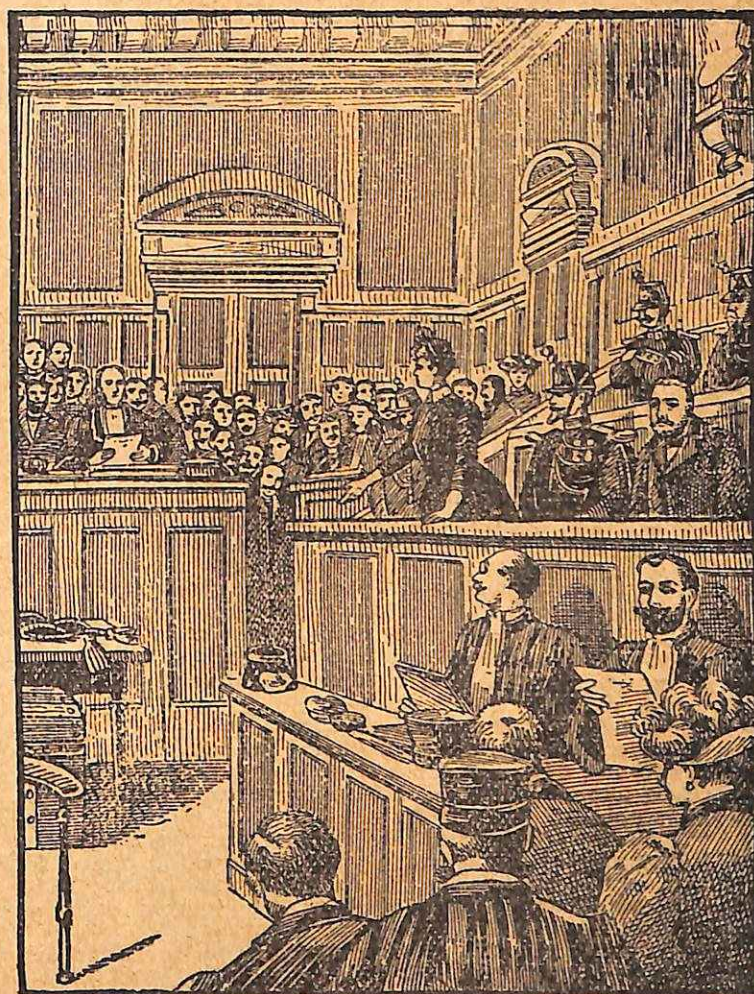
»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

»Όπως ήθελε τό κεφάλι αν έσκότωση, αλλά δεν είμαι κλέφτης!

Η πολύκροτη δίκη της Γαβριέλλας Μπομπάρ

χτησαν στα πεζοδρόμια του δικαστηρίου για να γιουχαλίσουν τον Έυρώ και να...ζητωκραυγάζουν την Γαβριέλλα, στην όποιαν προσεφέρθησαν και άνη!

Από μία άνεξήγητη διαστροφή της λαϊκής ψυχής, η Γαβριέλλα είχε μεταβληθή σε ήρωίδα! Εκείνη που δεν είχεν αίσθησιν ούτε όίκτο για κανέναν, έβλεπε τώρα να την λυπάται όλος ο κόσμος, που όταν την ματέρεαν στο Μιλερ για την άναπαράστασι του εγκλήματος, έγέμιζε παντού τους σιδηροδρομικούς σταθμούς για να την έπειτημη, όπως θα έκαμνε αν ήταν κάποια βασίλισσα!

Είναι πραγματικά παράδοξη, καταπληκτική ή ψυχολογία του όχλου σε τέτοιες περιπτώσεις.

Η Γαβριέλλα, στην άρχή, έμεινε έκπληκτη μπρός στις ένθουσιάζεις αυτές έκδηλώσεις. Δεν μπορούσε να εξηγήσθ ούτε ή ίδια για ποιά λόγο όλος αυτός ο κόσμος την έπαινούσε. Σιγά - σιγά όμως συνήθισε και εύρισκε φυσικώτατες τις ζητωκραυγές του κοινού. Μέσα στο δικαστήριο έκύτασε τό άκροατήριον, σκορπίζοντας όλόγυρά της «θλιμμένα χαμόγελα» και συγκινητικές ματιές, μ' ένα έσος σαν να άγανακτούσε κι' ή ίδια γιατί θρискόταν στο έξάλιο του κατηγορουμένου.

Όσο για τον Έυρώ...ό, αυτός δεν είχε καμιά διάθεσι να «θεατρινίζη». Έρριχνε βλέμματα γεμάτα μίσος στο κοινόν, που, άλλως τε, με τις λαχές του, του άνταπεδίσε με τό παραπάνω τά αίσθημά του αυτά.

Καμιά φορά τό βλέμμα του Έυρώ σταματούσε στην Γαβριέλλα. Άμέσως τότε έλλάζε έκφρασι. Θάλεγε κανείς ότι ο δολοφόνος έχνούσε τά πάντα εκείνης τις στιγμές... Και τί δίκη, και τό δικαστήριο και την τύχη που τον άνέμενε.

Η πολύκροτος δίκη έσημείωσε τον πρώτον θάνατον ενός νεαρού δικηγέρου, που κατόπιν έγινε πασίγνωστος. Του Άννυ Ρομπέρ. Με άπαράμιλλη τέχνη προσεπάθησε να άποδείξη ότι ή Γαβριέλλα ήταν μία γυναίκα άδύνατη, που ύπνωτισμένη από τον Έυρώ, είχε μεταβληθή στα δυνατά του χέρια ένα άδικο παιγνίδι!...

Οι ένορκοι όμως δεν έπέισθησαν και την κατεδίκασαν σε έίκοσι χρόνια καταναγκαστικά έργα. Τρεις μήνες άργότερα ο Έυρώ επλήρωνε με τό κεφάλι του τό άπαίσιο του κακούργημα. Τον έκαρτάμνησαν εις την Ροκέτ.

Και λένε ότι την ίδια στιγμή που ο δήμος έζηνη να πέσθ τό μαχαίρι της λαϊμνόμευ, ή Γαβριέλλα έξόπνησε τραυμαγμένη εις τό κελλί της φυλακής της και με τά μάτια χαμένα από φόβο, έφερε τά χέρια εις τόν λαιμόν της, βγάζοντας μία άνατριχιαστική φωνή πληγωμένου ζώου.

Το Ραντεβού του Θανάτου

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ

Τὴν ἡμέρα πού ὁ Μαρῖνος Φαινερὸς, γιὸς ἐνὸς μικροῦ βοτανολόγου, πού εἶχε τὸ κατάστημά του στὴν Μπελβίλ, πέ-
ρασε τὸ κατῶφλι τοῦ φαρμακοποιοῦ Ζιμπὸν τῆς ὁδοῦ Σζὲ στὸ
Παρίσι, δὲν ἦταν γιὰ ν' ἀγοράσῃ μερικά θότανα ἢ καταπότια,
ἀλλὰ γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐργασία.

Εἶχε βαρεθῇ πιά νὰ δουλεύῃ στὸ μικρομάγαζο τοῦ πατέρα
του, ὅπου σπάνια ἄλλως τε πληρωνόταν γιὰ τοὺς κόπους του
καὶ καθὼς ἦταν κι' ἀρκετὰ μορφωμένος, ἀποφάσισε νὰ ζητή-
σῃ ἄλλου δουλεία. Ἐμαθε λοιπὸν πὼς ὁ κ. Ζιμπὸν εἶχε πε-
θάνει καὶ πὼς ἡ χήρα του ζητοῦσεν ἕνα βοηθὸ γιὰ τὸ φαρμα-
κεῖο της καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἤρθε νὰ ζητήσῃ γιὰ τὸν ἑαυ-
τὸ του αὐτὴ τὴ θέση.

Ἡ χήρα τὸν δέχθηκεν ἀμέσως. Οἱ καλοὶ τοῦ τρόποι, ἡ
προσπάθεια πού κατέβαλλε νὰ κρύβῃ ὅσο μπορούσε καλύτερα
τὸν κάπως ἀπότομο χαρακτήρα του, ἡ ἐργατικότης του, τὸ ἐμ-
πορικό του πνεῦμα, δὲν ἄρνησαν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐκ-
τίμησι τῆς κυρίας Ζιμπὸν, ἡ ὁποία μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ λί-
γον καιρὸ, τὸν ῥώτησε :

— Μαρῖνο, θέλεσαι νὰ παντρευθῇς ;
— Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, κυρία, δὲν σκέφθηκα ἀκόμα
τέτοιο πράγμα. Δὲν εἶμαι παρὰ εἰκοσιδύο χρονῶν καὶ μοῦ φαί-
νεται πὼς μπορῶ νὰ περιμένω... Ἄν ὅμως παρουσιαζόταν μιά
καλὴ εὐκαιρία...

— Μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ θρῆκα ἐγὼ ὅτι χρειάζεται...
Ἡ κυρία Φαινερὸς ἰσχυρίσθη πὼς ἡ χήρα εἶχε στὸ νοῦ της νὰ τοῦ
προτείνῃ νὰ τὴν παντρευθῇ. Καὶ ἡ κυρία Ζιμπὸν ἦταν θέβαια
ἀρκετὰ καλὰ διατηρημένη, ὅπως δὲν ἔδειξε ὅμως τὸν περνούσε
τούλάχιστον εἰκοσι χρόνια.

Ἡ χήρα πού ἐμάντευσε τὴν ἀνησυχία του, τοῦ εἶπεν ἀμέ-
σως χαμογελῶντας :

— Ἡσυχάσε. Δὲν πρόκειται γιὰ μένα. Τί θὰ ἔλεγες ὅμως ἂν
σοῦ ἔδιναν γιὰ γυναῖκα τὴν μικρὴ μου κόρη ;
— Βρίσκω πὼς ἡ δὲνς Γαβριέλλα εἶναι ἕνα χαριτωμένο κο-
ρίτσι. Ὅπως δὲν ἔχει ὅμως πρέπει νὰ τὴν ρωτήσετε κι' αὐτήν,
ἂν με θέλῃ.

— Καθόλου ! Καθόλου ! Ἐγὼ ἀποφάσισα αὐτὸ τὸν γάμο
κι' ἀφοῦ ἐγὼ τὴν θέλω — δὲν εἶναι ἔτσι ; — ἡ Γαβριέλλα θὰ
γίνῃ γυναῖκα σου. Γιὰ προκὰ δίνω στὴν κόρη μου τὸ φαρμα-
κεῖο.

Ἡ νέος νόμιζε πὼς ὠνευρεῖτο. Εἴκοσι τριῶν χρόνων μό-
λις, ἰδιοκτήτης ἐνὸς φαρμακείου μὲ καλὴ πελατεία καὶ χωρὶς
νὰ δώσῃ μιά πεντάρα γι' αὐτὸ, τοῦ φαινόταν σὰν κάτι ἀπίστευτο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἄρχισε νὰ κἀνῃ κόντε στὴν Γα-
βριέλλα, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν φαινόταν καὶ τόσο ἐνθουσια-
σμένη γι' αὐτὸ. Τὸ σκληρὸ θέλημα, τὸ κάπως θαρρὸ καὶ ἀχαρο-
σῶμα τοῦ νέου, πού τῆς προῦριζεν ἡ μητέρα της γιὰ ἄνδρα, κα-
θὼς καὶ ἡ ἐπαρρησιώτικη προφορά του — ὁ Μαρῖνος εἶχε γεννη-
θῇ στὸ Μιλῶ — δὲν μπορούσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ ἐξαχάρῃ τὸν
νεαρό Παριζιάνο, τὸν σθέλο καὶ κομψό, μὲ τοὺς χαριτωμένους
τρόπους, πού ἦταν ἐξ ὧς τώρα τὸ «αἰσθημὰ» της.

Καὶ ὅμως στὶς 21 Ἰανουαρίου τοῦ 1870, ὁ Μαρῖνος ὡδη-
γοῦσε στὸ θωμὸ τὴν γυναῖκα του, τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ προσκαλε-
σμένοι καὶ ἄρκετοί περὶ ὧς πού εἶχαν μαζευθῇ μπροστὰ στὴν
ἐκκλησία, ἐθαύμαζαν γιὰ τὸ ὠραῖο τῆς καστανά μαλλιά, γιὰ
τὸ πλοῦσιο νυφικό της φόρεμα, γιὰ τὸ ψηλὸ της κορμί καὶ τὸ
λεπτὸ της πρόσωπο.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Δυὸ χρόνια πέρασαν χωρὶς τίποτα νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχία
τοῦ ἀνδρόγυνου πού ἀπέκτησε καὶ δυὸ παιδάκια. Μὰ κατὰ τὸν
Νοέμβριο τοῦ 1872 ὁ Μαρῖνος, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία
τῶν ἐργασιῶν του (τὸ φαρμακεῖο κέρδιζε τώρα 35 — 40 χιλιά-
δες φράγκα τὸ χρόνο), πῆρε κι' ἕνα μαθητευόμενο στὸ μαγα-
ζί του, τὸν Λουδοβίκο Ὠμπέρ, πού εἶχαν ἐρθοῖ ἀπὸ τὸ Σαιντ -
Ὠμπέν - σὺρ - Μέρ, γιὰ νὰ σπουδᾷ στὸ Παρίσι.

Τώρα πού εἶχαν ἄνθρωπο στὸ φαρμακεῖο ὁ Μαρῖνος ἄρχι-
σε νὰ συγχάζῃ στὶς κοῦρες καὶ νὰ παραμελῇ τὴ δουλεία του.
Καὶ καθὼς δὲν κατεῖχε ἄλλως τε καὶ μεγάλη θέσι στὴν καρ-
διά της γυναίκας του, δὲν ἄργησε ν' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν
νεαρό βοηθὸ του. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὸ ἀνδρόγυνον, ὁ νέος
Ὠμπέρ ἐπῆγε νὰ ὑποστηρίξῃ στὸ στρατὸ κατ' ἐξέλιξιν, ὅτι
ἐπῆγε γιὰ λίγον καιρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸν ἐπόμενον χρόνον ὥστόσο,
ἐξαναρτήσας, γιὰτὶ κατάφερε ν' ἀποσπασθῇ ὡς νοσοκόμος στὸ
νοσοκομεῖο τοῦ Βάιλ - ντε - Γκράς.

Κι' ἐστὶ ἐξαναρτήσας πάλι ἡ σέβεισ του μὲ τὸ ἀνδρόγυνον
Φαινερὸς, μὲ τὴν διαφορά πὼς δὲν ἦταν πιά τώρα ὁ ὑπάλλη-
λος, ἀλλ' ὁ φίλος. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα τὸν προσκαλοῦσαν
40 — Α. Ο. Δ. Ο.

νὰ φάῃ μαζί τους στὸ σπῆτι καὶ ὅταν τελείωσε τὴν θητεία του,
ἐξαναρτήσας πάλι στὸ φαρμακεῖο ὡς βοηθός. Πενεργὸς ὅρη-
θος, ὅμως... Μὲ τὴν πρόφασιν ν' αὐξήσῃ τὴν πελατεία ἐκατέβη-
σε τίς τιμὲς τῶν διαφόρων φαρμάκων, σὲ τρόπο πού δὲν ἀφῆ-
ναν πιά στὸ Μαρῖνο παρὰ ἕνα κέρδος 30 %. Ἀνέπτυσσε καὶ
μέρα καὶ μεγαλύτερη πρωτοβουλία καὶ σιγά - σιγά ἐγκατεστά-
θη στὸ φαρμακεῖο σὰν ἀπόλυτος κύριος.

Ἡ Μαρῖνος, πού δὲν μπορούσε νὰ ἀνεχθῇ μιά τέτοια τα-
κτική, τσακώθηκε μαζί του ἕνα καλὸ πρωὶ καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ
τὸ μαγαζί του. Αὐτὰ συνέβησαν κατὰ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1879.

Ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται ἡ ἐρωτικὴ σχέσις τοῦ Λου-
δοβίκου μὲ τὴν Γαβριέλλα ; Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γύρισε στὸ
Παρίσι, θεβαιώνουν οἱ μάρτυρες. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔφυγε ἰ-
σχυρίζεται ἡ Γαβριέλλα στὴν υπεράσπισί της. Τὸ θέβαιον εἶναι
πὼς μόνο κατὰ τὸ 1882 ὁ ἀπατημένος σύζυγος ἀνεκάλυψε τὴν
ἀπιστίαν τῆς γυναίκας του, δηλαδὴ ὅταν οἱ ἔραστοι εἶχαν ἕνα
ὀλόκληρον χρόνον πού ἔπαυσαν νὰ θλέπνται.

— Ἐξέρει τὴν ὁδὸν Πιγκάλ ; ῥώτησε αἰφνιδιαστικὰ ἕνα
θράδυ ὁ φαρμακοποιὸς τὴν γυναῖκα του.

— Καὶ θέβαια τὴν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Γαβριέλλα ἔντονα.
— Ἐξέρει καὶ τὸν ἀριθμὸ 24 τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ;

— Ἡ Γαβριέλλα ἔγινε κατακόκκινη.
— Μὰ τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτὸ ;

— Ὅτι σὲ εἶδαν πολλὰς φορές νὰ μπαίνεις ἐκεῖ μέσα.
— Πράγματι. Ἐπῆγα δυὸ - τρεῖς φορές νὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφὴν
τοῦ Ὠμπέρ, τὴν Βέρθα Μπαρμπέ. Ἐξέρει πολὺ καλὰ πὼς εἶναι
φίλη μου καὶ μένει σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι.

— Σοῦ εἶχα ὅμως ἀπαγορεύσει νὰ ἔχῃς σχέσεις μὲ τὴν οἰ-
κογένειαν Ὠμπέρ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ξεφορτώθηκε τὸν Λου-
δοβίκο ἀπὸ τὸ μαγαζί.

— Μὰ ἡ Βέρθα ἦταν πάντα τόσο καλὴ φίλη γιὰ μένα !
— Ψέματα ! Πηγαίνεις γιὰ νὰ συναντήσῃς τὸν ἀδελφὸ της.

Εἶσαι μιά ἔλεεινὴ. Γκεμίσου σ' ἐμπρός μου, γιὰτὶ ἐτοίμοι μούρ-
χεται νὰ σὲ σκοτώσω !

Ἡ Γαβριέλλα δὲν ἀντιμίλησε γιὰτὶ φοβόταν τὸν ἄνδρα της.
Ἦξερε πὼς στὴν παραφορά του, μπορούσε νὰ κάμῃ κι' ἐγκλη-
μα. Καὶ πέρασε ὅλη ἐκείνη τὴν νύκτα ἐπάνω σὲ μιά καρέκλα
στὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν της. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὰ χαράμα-
τα, ἔτρεξε στὸ σπῆτι τῆς μητέρας της γιὰ νὰ τῆς πῇ τοὺς φόβους
της. Ὁ Μαρῖνος ὅταν ζήτησε καὶ δὲν τὴν θρῆκε στὸ σπῆτι, μαν-
τελόντας πὼς ἔρισκόταν, πῆγε κι' αὐτὸς στῆς πεθερᾶς του καὶ
τῆς εἶπε χωρὶς περιστροφές :

— Ἡ κόρη σου εἶναι μιά ἀτιμὴ. Μ' ἀπατᾷ. Κι' ἔχω ἀποδεί-
ξεις γι' αὐτὸ.

Ἡ κυρία Ζιμπὸν προσεπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ μὲ κάθε
τρόπο. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἤξερε καλύτερα ἀπὸ τὸν καλὴνὰ πόσο
θάσιμη ἦταν ἡ κατηγορία αὐτὴ γιὰ τὴν κόρη της, ἀφοῦ πολλὰς
φορὲς τὴν εἶχε βοηθήσῃ ἡ ἴδια γιὰ νὰ συναντήσῃ κορυφὰ τὸν ἑ-
ραστή της, καθὼς ἀπέδειξεν ἀργότερα ἡ κατηγορία. Συνεδο-
λευσεν ὁστόσο τὴν κόρη της νὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι της, κοντὰ
στὸν ἄνδρα της καὶ στὰ παιδιά της. Ἡ Γαβριέλλα ἀκολούθησε
τὴν συμβουλὴ τῆς μητέρας της μὰ μόλις τὸ ἀνδρόγυνον γύρισε
στὸ σπῆτι του, ἄρχισαν νέες σκηνές.

— Ἀκούσε, Γαβριέλλα, τῆς εἶπεν ἀγριεμένος πάντα ὁ Μα-
ρῖνος ἔννοῶ αὐτὴ ἡ ἱστορία νὰ τελειώσῃ μιά γιὰ πάντα. Πρέ-
πει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασι ! ἢ αὐτὸν ἢ ἐμένα !

— Ἐπῆρα τὴν ἀπόφασίν μου, Μαρῖνο. Θὰ μείνω μὲ τὸν πατέ-
ρα τῶν παιδιῶν μου.

— Τότε θ' ἀκολουθήσῃς κατὰ γράμμα αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ.
Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς πῆσα κι' ἐγὼ τὴν ἀπόφασίν μου : Ἡ
αὐτὸν θὰ σκοτώσω ἢ ἐμένα. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαλέξῃς καὶ νὰ
μοῦ τὸ πῇς !

— Μὰ ἡσυχάσε, Μαρῖνο. Σκέψου πὼς εἶναι ἕνας ὀλόκληρος
χρόνος πού δὲν τὸν εἶδα πιά. Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς μετανοῶνῶ
γιὰ τὴν ἀδυναμία μου καὶ πὼς κατακρίνω ἡ ἴδια τὸν ἑαυτὸ
μου γιὰ τὸ σφάλμα μου.

— Αὐτὰ εἶναι λόγια. Ἡ θὰ με βοηθήσῃς νὰ τὸν ξεπαστρέψω
τὸν προκομένο σου, ἢ θὰ σὲ δέσω στὰ σίδερα τοῦ κρεββατιοῦ
καὶ θὰ στραγγαλίσω μπροστὰ στὰ μάτια σου τὰ παιδιά μας.

Ἡ Γαβριέλλα ἔρριξε μιά σπαρακτική κραυγὴ.
— Ὠ ! Ὠ ! Ὠ ! Μὴν κάνεις κακὸ στὰ παιδιά μας !

— Λοιπὸν, δέχεσαι ; Μὴν !
— Ἀπὸ σήμερα κι' ἐμπρός εἶμαι σκλάβος σου. Κάνε με ὅ,τι
θέλεις.

— Ἀκούσε λοιπὸν τί ἀποφάσισα. Θὰ με βοηθήσῃς νὰ σκο-
τώσω τὸν Ὠμπέρ. Μὰ θέλω νὰ τὸν βασανίσω προτοῦ νὰ πε-
θάνῃ, ὅπως κι' αὐτὸς με βασάνισε, κλέβοντάς μου τὴν ἀγάπην
πεθάνῃ, ὅπως κι' ἐγὼ τὸν βασάνισα. Ἐγὼ δὲ ἔ-
σου. Σκέφθηκα τὸ ἐξῆς : Πρόσεξε... Θὰ κατασκευάσω, ἐγὼ ὁ ἑ-
αυτός, ἕνα ζευγάρει γυαλῖα. Ἐνα πρωτότυπο ζευγάρει μύδρα γυα-
λῖα ὅμως, χά...χά... Ἐσὺ θὰ τὸν καλέσῃς νὰ τὰ δοκιμάσῃ καὶ τῆ

στιγμὴ πού θὰ τὰ φορέσῃ, θὰ ὑπάρχῃ ἕνα ἐλατήριο πού θὰ ξε-
πεταχθῇ ξαφνικὰ, θὰ θυβισθῇ στὴ σάρκα του καὶ θὰ τοῦ θγά-
λῃ τὰ μάτια !...

— Μὰ εἶναι φρικτὸ, Θεέ μου !...
— Καὶ ὅμως αὐτὸ τοῦ χρειάζεται.

Ἡ Μαρῖνος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός.
— Ὑπάρχει ὅμως κίνδυνος γιὰ μὰς συλλάβῃ ἀμέσως ἡ ἀ-
στυνομία. Ἐὰν πῇς νὰ θροῖς κάποιον ἄλλο τρόπο. Τί θάλεγες
γιὰ ἕνα δόκανο, σὰν αὐτὸ πού στήνουν γιὰ νὰ πιάσουν τὰ ἀ-
γριογούρουνα ;

— Μ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα. Μοῦ φαίνεται, Μαρῖνο, πὼς ἡ ζή-
λεια σὲ τυφλώνει καὶ δὲν μπορεῖς νὰ...

— Ναι, ναι, ἕνα δόκανο ! Τ' ἀποφάσισα. Θάνατι περίφημη
σκηνή. Θὰ προσκαλέσωμε ἕνα θράδυ τὸν Λουδοβίκο νὰ φάῃ
στὸ σπῆτι μαζί μας. Ἐσὺ θὰ κάνῃς πὼς θέλεις νὰ παίξῃς μαζί του
καὶ παίζοντας τάχα θὰ τοῦ πῇς νὰ θάλῃ τὰ χέρια του ἀνέμεσα
στὰ σίδερα νά δένται. Ἐνα χαλὶ θὰ κρύβῃ τὰ δυὸ ἔζλα πού στη-
ρίζουν τὸ δόκανο. Ἐτοί θάνατι αἰχμαλωτὸς μας καὶ θὰ μπορέ-
σουμε νὰ τὸν βασανίσουμε ὅσο θέλουμε.

— Μαρῖνο... Θεέ μου... Ἐλα στὰ λογικά σου... Αὐτὸ πού μοῦ
ζητᾷς νὰ κάμω εἶναι ἀπάνθρωπο.

Ἡ Μαρῖνος τὴν ἐκύτταξε μ' ἕνα ὕφος τρομερό.
— Ὡστε λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα ;

— Ὁχι. Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς ὅλα τελείωσαν. Μὰ σκέψου...
Κινδυνεύουμε κι' ἐμεῖς νὰ καταδικασθοῦμε σὲ θάνατο, ν' ἀφή-
σουμε τὰ παιδιά μας στὸ δρόμο ἀπροστάτευτα.

Ἡ Μαρῖνος χαμογελῶντας σατανικὰ, τῆς εἶπε :
— Μὴ φοβάσαι τίποτα. Τὰ ἔχω ὅλα προβλέπει.

Τὴν ἐπομένη, στίς 14 Μαΐου
1882, ἡ Γαβριέλλα Φαινερὸς
ἔγραψε στὸν Λουδοβίκο Ὠ-
μπέρ, πού πρὸ ὀλίγου καιροῦ
εἶχεν ἀνοίξῃ ἕνα φαρμακεῖο
κι' αὐτὸς, στὴν λεωφόρον Μα-
λεζερμπ, ἀριθ. 36 :

« Ἀγαπητὴ μου Λουδοβίκε,
Σ' ἐξορκίζω στὴν παλαιά
μας ἀγάπην καὶ σ' ὅλες τίς
γλυκὲς ἀναμνήσεις της, νὰ
θερμῇς τὴν Πέμπτη 18 Μαΐου
στὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Χάθρης,
στίς 8 ¼ τὸ θράδυ. Θάμαι μο-
νάχη. Φλέγομαι ἀπὸ τὸν πόθο
νὰ σὲ ξαναδῶ. »

— Ἐτοί ! Ὡραία ! εἶπεν ὁ
Φαινερὸς πού ὑπαγόρευε τὸ
γράμμα. Τώρα δάλε καὶ τὴν
υπογραφή σου, νὰ τελειώ-
νουμε.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ἐτοί ὁ Μαρῖνος Φαινερὸς
εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐ-
παστρέψῃ τὸν Λουδοβίκο Ὠμ-
πέρ, τὸν ἐρωμένο τῆς γυναίκας του. Σκέφθηκεν ὅμως ν' ἀλλά-
ξῃ τὸν τρόπο τῆς δολοφονίας. Βρῆκε πὼς καὶ ἡ διὰ ἰδέας πού
εἶχε συλλάβῃ στὴν ἀρχὴ, μπορούσαν νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν ἀ-
σφαλέστατα καὶ νὰ τὸν παραδώσουν στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.
Κι' ἔπειτα ἀν' ὁ Ὠμπέρ δυσπιστοῦσε καὶ ἀπέφυγε νὰ πῇ στὴν
Καθὼς πού τὸν ἐπρότεινε ἡ Γαβριέλλα ; Ὁχι, ὄχι... Ἐπρεπε
νὰ θρῇ κατὶ ἄλλο.

Πρῶτα - πρῶτα, ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ τὸ κατάλληλον μέρος
πού θὰ παρέμενε τὸ θῶμα του. Ὁ Μαρῖνος εἶχε νοικιάσει τὸν
περασμένο μῆνα, στὸ Σατοῦ, δίνοντας ἕνα ψευδὸς ὄνομα στὸν
ἰδιοκτήτη, ἕνα ἡσυχὸ μικρὸν σπιτάκι, ἀπόμερο, μακριὰ ἀπὸ τὰ
περιεργὰ θλέμματα ἀνεπιθυμητῶν γειτόνων, στὴν γωνιά τῆς ὀ-
δοῦ Κρουασὸ καὶ τῆς λεωφόρου ντ' Ἐπριμενίλ. Τὸ σπιτάκι αὐτό,
δοῦ Κρουασὸ καὶ τῆς λεωφόρου ντ' Ἐπριμενίλ, μὲ ψηλὰ καὶ πυκνὰ
καθὼς ἦταν κρυμμένο μέσα σ' ἕνα περιβόλι μὲ ψιλὰ καὶ πυκνὰ
δένδρα, ἦταν ὅ,τι χρειάζοταν γιὰ ἕνα ζευγάρει πού θάθελε νὰ
κρύψῃ ἐκεῖ τὸν ἐρωτὰ του ἢ κανένα... ἐγκλημα. Στὸ ἰσόγειο ἡ
κουζίνα εἶχε στὸ πάτωμα μαρμαρινὲς πλάκες. Θὰ μπορούσαν,
λοιπὸν, θαυμάσια νὰ θάψουν κάτω ἀπ' αὐτὲς τίς πλάκες τὸ πτω-
μα τοῦ θύματος, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς μυρωδιά. Ὁ Μαρῖνος
γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἔβγαλε μερικὲς πλάκες κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ
τὴν γῆ. Ἦταν ὅμως πολὺ σκληρὸ τὸ ἔδαφος γιὰ νὰ μπορέσῃ
νὰ ἀνοίξῃ ἕνα μεγάλο λάκκο. Ἐψάξε τότε νὰ θρῇ κανένα ἀμά-
ξι. Καὶ διάλεξε ἕνα καρροτσάκι σὰν ἐκεῖνα πού χρησιμεύουν γιὰ
τὸν περίπατο τῶν μικρῶν παιδιῶν.

— Θέλω, εἶπε στὸν ἑμπορὸν γερῶν παιδιῶν σὰν τὰ δικά μου.
μπορεῖ ν' ἀνθεῖ στὸ βάρος ὧς γερῶν παιδιῶν σὰν τὰ δικά μου.

Ἡ Μαρῖνος πῆρε τὸ καρροτσάκι στὸ σπῆτι του, εἶπε τὴν γυναι-
κα του, πού τὸ κῦτταξε μελαγχολικὰ :

— Βλέπεις πὼς δὲν πέταξα τὰ λεφτά μου στὸν ἀέρα, γιὰτὶ
ἐπῆλθε ὅ,τι θὰ μπορούμε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὰ παι-
διά μας.

Ἡ Μαρῖνος ἐπῆλθε στὸ Σατοῦ ἀπὸ τὸ κατάστημά τοῦ κ. Συ-
ζαν εἰκοσιπέντε μέτρα γερὸ σκουινὶ κι' ἀκόμα ἀπὸ τὸν κ. Μυσέ
ζαν εἰκοσιπέντε μέτρα γερὸ γκαζιό. Ὅλα αὐτὰ κόστισαν ἀρκετὰ
λέφτα. Ἦσαν ὅμως ἀπαραίτητα γι' αὐτὸ πού ἐσχεδιάζε νὰ κάμῃ
— Ἀρκετὰ μοῦ κόστισαν ὁ ἔραστής σου... εἶπε τὴν γυναῖκα

του, ὅταν τελείωσε ὅλες του τίς ἀγορές.

Τώρα ἔπρεπε νὰ καταστρώσῃ λεπτομερῶς τὸ σχέδιον τῆς
ἐπιθέσεως καὶ πρῶτα σκέφθηκε πὼς ἴσως οἱ δύο τους
νὰ μὴν ἦσαν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τὰ θάλουν ἀποτελεσματικὰ μὲ τὸν
Ὠμπέρ. Γιατὶ, ἐκτός πού ὁ νέος ἦταν χειροδύναμος, μπορού-
σε καὶ ἡ Γαβριέλλα νὰ δειλιάσῃ ἢ νὰ πάθῃ καμμιὰ νευρική κρί-
σιν ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ὁ Μαρῖνος νὰ μείνῃ ὀλομόναχος μὲ τὸ θῶ-
μα του, ὅποτε ἦταν ζήτημα ἂν τὰ κατάφεραν. Χρειάζοταν λοι-
πὸν κι' ἕνας τρίτος βοηθὸς καὶ συνένοχος μὰ ποῖος ; « Ποῖος ἄλ-
λος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ μου ; » σκέφθηκεν ὁ Μαρῖνος. Ὁ Λουκιανὸς
Φαινερὸς ὁ νεώτερος ἀδελφὸς του, ἡλικίας 33 χρόνων, ἐργαζό-
ταν σὲ κάποιο ἐργοστάσιον στὸ Παρίσι μ' ἕνα μεροκάματο μό-
λις 9 φράγκων. Ἐργάτης ἦν' αὐτὸς καὶ παιδικὰ του χρόνια, ἔτρεφε
πάντα κάποιο αἰσθημα θαυμασμοῦ γιὰ τὸν ἀδελφὸν του, πού τό-
σο γρήγορα εἶχε καταφέρει ἀπὸ ὑπάλληλος νὰ γίνῃ ἰδιοκτή-
της φαρμακείου.

Ἐτοί, ἂν καὶ παντρεμένος μὲ μιά χαριτωμένη ραφτρού-
λα καὶ πατέρας δυὸ παιδιῶν, δὲν θὰ μπορούσε σίγουρα σὲ μιά
τόσο δύσκολη περίστασι, ν' ἀρνηθῇ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀδελφὸν του.

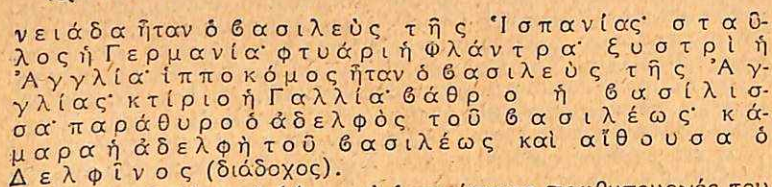
Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο θράδυ κατὰ σύμπτωσιν ἡ Κα Ζιμπὸν εἶχε κα-
λέσει σπῆτι της νὰ φάνε καὶ τὰ δυὸ ἀνδρόγυνα Φαινερὸς, γιὰτὶ
ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε τὰ γενεθλιά του τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ
Μαρῖνου.

— Λουκιανέ, εἶπε σὲ μιά στιγμὴ ὁ φαρμακοποιὸς στὸν ἀδελ-
φὸν του, τραβώντας τον πρὸς τὸ μαζάκι, ὅπου δὲν ὤπηγε κα-
νεὶς νὰ τοῦς ἀκούσῃ, δὲν σοῦ ζήτησα ποτὲ καμμιὰ χάρι ἔως
σήμερα, ἂν κι' ἐγὼ σοῦ φάνηκα πάντα χρήσιμος ὅσο μπορούσα. Τώρα
γιὰ πρώτη φορὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἀνάγκη σου. Θέλω νὰ
με βοηθήσῃς γιὰ νὰ ἐκδικήσω
τὴν τιμὴν μου, καθὼς καὶ τὴν
τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου.

Ἡ Λουκιανὸς, μὴ ξέροντας
ἀκριβῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο,
ὑποσέθηκε, ἀφοῦ τὸν ἐπέσει
ἐπὶ μιά ὀλόκληρη ὥρα ὁ ἀ-
δελφὸς του, νὰ τοῦ ἀπειρώσῃ
τὴν βραδυὰ τῆς 18ης Μαΐου.

« Ὡστερ' ἀπ' αὐτὸ ἦταν εὐ-
κολο στὸν Μαρῖνο νὰ κανονί-
σῃ τὴν πορείαν του. »

— Ἰδοὺ ποῖο εἶναι τὸ σχέδιόν
μου, εἶπε στὴν γυναῖκα του,
ὅταν ἐγύρισεν ἀργὰ στὸ σπῆ-
τι τους. Ὁ δειπνήσουμε ἐκεῖ-
νο τὸ θράδυ κι' οἱ τρεῖς μας
στὸ Παρίσι. Ὡστερ' ἐγὼ εἶπα
θὰ πᾶς στὸ ραντεβού τοῦ Λου-
δοβίκου, ὁ Λουκιανὸς κι' ἐγὼ
θὰ τραβήξουμε γιὰ τὸ Σα-
τοῦ. Θὰ μὰς φέρῃς ἐκεῖ τὸν
Ὠμπέρ κατὰ τίς 10. Ἄν θγά-
λῃς ἐσὺ τὰ εἰσιτήρια στὸ στα-
θμό, εἶναι περιττὸν ἀλλ' - ρετούρ,
ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ ἐξα-
γυρίσῃ. Ἀρκετὰ μὰς στοιχι-
ζει ἕως τώρα. Ὅταν φθάσῃς μπρὸς στὴν

Κατά τα τέλη του 19ου αιώνας παρατηρήθη μία νέα άκμή της κρυπτογραφίας. Ίδιας οί Ρώσσοι άναρχικοί καί μηδενισταί πην χρσταιοποιούσαν πολύ καί ή έφημερίδες έδημοσιεύσαν έπανευλημμένως τα συμβολικά τους λεξιλόγια, πράγμα που έκίνησε καί τό ένδιαφέρον του μεγάλου κοινού γιά την κρυπτογραφία. Τέλος, κατά τον τελευταίο ευρωπαϊκό πόλεμο, όπου έτέθησαν καί πάντα σ' ένέργεια από τα άντιμαχόμενα μέρη, ή κρυπτογραφία έδωσε καί πήρε.

“Ενα παράδειγμα του ρόλου που μπορεί να παίξει η κρυπτογραφία στις Ιστορικές Έρευνες μας δίνουν ἡ ἀνακαλύψεις των Ιστοριογράφων, σχετικῶς με τὸν Σαΐκισμην. Ἀνάγκη περὶ τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ οὗλου δὲν ὑπάρχει καμία θετική πληροφορία, ἐξέφρασθη ἡ γνώμη ὅτι ἕνας συγγραφεὺς τοῦ οὗλου τὰ ἔργα δείχνουν τόσο μάθησι, τέτοιον πλάτος παντὸς εἶδους γνώσεων καὶ κυρίως τέτοια θαθεὰ ἐξοικέλῳι μὲ τὴν ζωὴ τῶν ἀριστοκρατῶν, δὲν εἶναι δυνατόν να ᾖ-αν, ὥπως κοινῶς πιστεύεται, ἕνας ἠθοποιός. Ἀλλὰ τὸν ἀκριβῶς ἦταν λοιπὸν ὁ Σαΐκισμης ; Κανείς δὲν ξέρει. Ἐνα πυκνὸ μυτήριον εἶναι χυμένο στὴ ζωὴ τοῦ ποιητοῦ. Κανένας φίλος τοῦ Σαΐκισμην δὲν εἶναι γνωστός. Κανένας διάσημος ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του δὲ φαίνεται νὰ εἶχε σχέσεις μαζί του. Δὲν σώζονται ὅτε τρεῖς ἀρέδες γραμμένες ἀπὸ τὸ χέρι του, οὔτε ἕνα σημείωμα αὐτοῦ. Τὸ μόνο γράμμα ὅχι τοῦ Σαΐκισμην, ἀλλὰ ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν Σαΐκισμην ποὺ σώζεται εἶναι ἕνα σημείωμα, μὲ ὃ οὗπου κάποιος τὸν ρωτᾷ ἂν μπορῇ νὰ τοῦ δανεῖται — ὁ Σαΐκισμης ἔκανε καὶ τὸν ἐνεχυρόδαναιότη — χρήματα ἐπὶ ἐνεχύρωμα. Ὅταν πέθανε, κανένας σύγχρονος ποιητῆς ἡ συγγραφεύς δὲν ἐθρήνησε τὸν θάνατό του, ἐνῶ ὅταν πέθανε ἕνας ἄλλος δραματικός ποιητῆς ἐκεῖνης τῆς ἐποχῆς, πολὺ λιγώτερος διάσημος ἀπὸ τὸν Σαΐκισμην, ὁ Μπέν Τζόνσον, ἐγράφσαν γι’ αὐτὸν τρεῖς ἢ τετρά νεκρικά ἐκκλήματα ἀπὸ συγχρόνους του ποιητάς.

Ἦταν, λοιπόν, πολὺ φυσικὸ, μιά τόσο συμπτηριώδης ζωὴ καὶ κινήση γρηγόρα τὴν περιέργεια καὶ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ ἐξιγνώσις τοῦ μυτηρίου της. Ἦδη, τὸν 18ον αἰῶνα, ὁ Ὀράτιος Γουλιέλμω εξέφρασε τὴν ἀπορία σ’ ἕνα ἔργο του, στὰ κ’ Ιερογλυ-

44 - Α. Ο. Δ. Ο.

Ο Φραγκίσκος Βάκαν ήταν ένας πολύ ενδιαφέρων και ιδιόρρυθμος άνθρωπος. Γεννήθηκε στο Λονδίνο, στο 1561. Όταν έγινε 16 χρόνων έφυγε από την Αγγλία, έπεσε κέφη την Γαλλία και στο 1580 έπρεπε στην πατρίδα του όπου έπορεύθηκε νομικά. Στο 1593 εξελέγη μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων και προσεκολλήθη στον πανίσχυρο κόμητα "Εσσεξ, ευνοούμενο της βασιλίσσης Έλισάβετ. Αυτό δέν τόν εμπόδιζε άργότερα, όταν ο "Εσσεξ έπεσε σέ δυσμένεια και κατηγορήθηκε επί εσχάτη προδοσία, να ζητήσει, ως έκτακτος σύμβουλος της βασιλίσσης, τόν έκάντο του. Σάν να μ'ήν έφθανε μάλιστα αυτό, μετά τήν θανάτωση του "Εσσεξ, ο Βάκαν έδημοσίευσε μιά απολογία τής έκτελέσεως σέ ιδιαίτερο τόμο τιτλοφορούμενο : «Έργα και προδοσία διαπραχθείσα από τόν Ροβέρτο, κόμητα του "Εσσεξ». Έπακολούθησαν διάφορα άλλα γεγονότα, έως πού τέλος, ο Βάκαν άναγκάσθηκε νά εγκαταλείψη τήν πολιτική και νά επιδοθή στήν φιλοσοφία.

Καί πρώτα - πρώτη ή αποκρυπτογράφοις τῆς ἐπιγραφῆς -
 ποῦ ὑπῆρχε πάνω στήν ἀρχή (γιατί ὕστερα ἀντικειμεσιόστη-
 του) ἐπιτάχισι πλάκα τοῦ Σαϊκόσπη, τήν εὐρισκομένη στήν ἐκ-
 κλησία τοῦ Στράντφορντ, ἔδειξε σέ μία φράσι τό ὄνομα Βάκαν
 Ἐξ ἄλλου, τά κυπιογραφημένα μέρη, πού καθὼς εἴπαμε πα-
 ραπάνω, συναντῶνται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σέ διάφορα ἔργα τοῦ Βάκα-
 νος, ἀποκρυπτογραφήθηκαν καί ἔχουν φῶς στό μυστήριό Σαϊκό-
 σπη. Ἰδοῦ μερικά ἀπό τά ἀποκρυπτογραφημένα αὐτά κείμενα:
 κ...Εἴμαι πραγματικά, γυιός, μολοντί θυσιασμένος, τῆς ἐνδο-
 ξασίας, ἀλλά καί πολὺ ἐνάχης βασιλίσσας Ἐλισσάβετ. Τὸ ἀλη-
 θινὸ οἰκογενειακὸ μου ὄνομα εἶναι Τυντόρ. Ὁ σέρ Νικόλας Βά-
 κανος δὲς, ἀπὸς ἡμῖν πατέρας.

...Γιά όλα μου τα θεατρικά έργα μεταχειρίσθηκα ξένα ονόματα, Γκρήν, Σπένσερ, Μπάρτον, Σαίκσπир, πράγμα που δεν εξέπληξε παρά πολύ γιατί τα ονόματα αυτά ανήκουν σε ανθρώπους πραγματικούς που ζούν ή που έζησαν.

“Όλ’ αὐτὰ ποὺ ἔφερε εἰς φῶς ἡ κρυπτογραφία εἶναι τρομερὰ ἐνδιαφέροντα καὶ πολὺ πειστικά. Ὅριστικά ὅμως δὲν μποροῦν νὰ καταπέσουν κανένα.

Μεγάλο Ιστορικό πρόβλημα που απασχόλησε τους έρευνη-
τάς είναι και το σχετικά με την εξακρίβωση του ποιος ή το πρα-
γματικό ή πασίγνωστος στά Ιστορικά χρονικά και στην μυθ-
στοριογραφία ως «άνθρωπος με το αιδηρόν προσωπίον». Νά
ήταν άρα γε Ένας άδελφός, δίδυμος ή νόθος του Λουδοβίκου
14ου, όπως ισχυρίζονταν πολλοί; νά ήταν Ένας Άρμένιος πατρι-
άρχης που τόν άπήγαγαν οί 'Ιησοῦται, όπως έίπαν άλλοι; Νά
ήταν ο περίφημος ύπουργός των Οικονομικών του Λουδοβίκου
13ου, Φουκέ; Ποιός ήτος; Καί στό ζήτημα αυτό έχωσε τό μου-
τρακί της ή κρυπτογραφία. Ό ταγματάρχης Μπαζερέ θώκε
στά 1891, πολλά κρυπτογραφικά τηλεγραφήματα του πρώτου
πουργου Λουβουά, έκ των οποίων ίδου τό σπουδαιότερο :
«Βερσαλλίαι, 8 'Ιουλίου 1691. Προς τόν κ. ντέ Κατινά, άρ-
χηγόν της στρατιάς του Πεδεμοντιού.

» Ἡ Α. Μεγαλειότης ἐπιστρέφει στὸν Κ. ντὲ Μπί-
 ροντ καὶ τὸν ἀδυνατίζει στὸ φρούριό τοῦ Πιντερόλ. Ἐκεῖ ὁ
 γκαβιέρκος θὰ μείνῃ κλεισμένος τὴν νύκτα μὲν μόνος τοῦ μασά
 ἔξω δωματίου, τὴν ἡμέρα δὲ θὰ εἶναι ἐλευθερὸς νὰ
 ἐπιφέρει αἰσὶς ἐπάλξεις φορῶντας προ-
 ωπεῖα.»

Τὸ «προφύριον» «αἰθροῦν προσωπεῖον» λοιπὸν ποὺ ἐκίχων
 τὴν ἀνταρσία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν

Ἀλλά καί ἡ γνώμη αὐτῆ ὑπέρα ἀπὸ λίγα χρόνια καταπο-
λεμήθηκε. Στὰ 1898 ὁ ἱστοριοδίφης Φούνα - Μπρεντάνο, ἔγραψε
ὅτι ὁ γνωστός ὡς ἄνθρωπος μὲ τὸ σιδηροῦν προσωπεῖον» ἦ-
ταν κάποιος Μαρτίολο.

Πολύ υπερήφανα λόγια ! Δέν πέρασε ένας χρόνος και ένας άλλος ιστοριοδίφης ο 'Ανατόλ Λοκέν, βγήκε και έπολέμησε με πολύ ισχυρά επιχειρήματα την γνώμη του Μπρεντάνο. Φυσικά δέ, αφού άρνήθηκε ότι το «αιθρούν προσωπίον» ήταν ο Ματτιέλι, παρουσίασε κάποιον άλλον....

★

Η Φιλική Έταιρεία χρησιμοποιούσα ένα μικτό σύστημα υποκαταστάσεως του μισού αλαφρίτου με γράμματα και του άλλου μισού με αριθμούς. Το κρυπτογραφικό αυτό σύστημα ήταν άγνωστο στις τάξεις των «βλαμμένων» (άδελφοι των) και των «συστημένων», γνωστών δὲ μόνον στις ανώτερες τάξεις. Είχε δὲ ὡς ἐξῆς :

$\alpha = \eta$	$\theta = 2$	$0 = 8$	$\phi = \gamma$
$\beta = \xi$	$\iota = 3$	$\pi = 9$	$\chi = \delta$
$\gamma = \upsilon$	$\kappa = 4$	$\rho = 0$	
$\delta = \phi$	$\lambda = 5$	$\sigma = \alpha$	$\omicron\upsilon = \varepsilon$
$\varepsilon = \omega$	$\mu = 6$	$\tau = \beta$	
$\zeta = 1$	$\nu = 7$		

Από τα κρυπτογραφικά συστήματα τα επινοηθέντα κατά τους νεωτέρους χρόνους, γνωστότερα και σπουδαιότερα είναι τα εξής :

2ον) Τὸ διὰ μουσικῶν χαρακτήρων σύστημα, τὸ ὁποῖον συ-
γίστατο στὴν παράστασι ἐπὶ τῶν πενταγράφων τοῦ κρυπτο-
γράφου, ἐξέφραζε μουσικὰ σημεῖα. Π. χ. Τ

3ον) Τὸ σύστημα τοῦ Βιζενέρ, πολύπλοκο μὲν, ἀλλὰ πο-
θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότερο ὄλων. Ἀπὸ αὐτὸ πηγάζουν καὶ τὰ
σημεριον ὑπάρχοντα.

ΖΑΚ ΠΑΣΚΑΛ

Σὲ ἓνα πανάρχαιο σύγγραμμα τοῦ Κινέζου φιλοσόφου Τσου-ανγκάο, γίνεται λόγος γιὰ τοὺς πρώτους κήρυκες τῆς ἐιρηνοφιλίας, οἱ ὁποῖοι 5 αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ περιώρυσαν ὅλην τὴν ἀρχαὴν Ἀσίαν καὶ εὐηγγελίζοντο τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐιρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν. «Προσταθοῦσαν, γράφει ὁ Τσουανγκάο, τὰ ἐμπειροῦσιν σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἓνα σφοδρότατο πάθος ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς διεθνούς ἀγάπης καὶ νὰ ἐνώσουν ὅλα τὰ ἔθνη σὲ μιὰ παγκόσμιον ἀδελφότητα».

Ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀνεγνωρισμένους τότε σοφοὺς τῆς ἀρχαίας
Κίνας τοὺς εἶπε :

— Ποτέ δεν θά μπορούσατε να διώξετε τον πόλεμο από τον κόσμο. Διότι οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν από τὰ τσακώμα-
τα και από τους πολέμους ή πιστεύουν ότι δεν θά ήταν δυνατόν
να ζήσουν διαφορετικά.»

Ἡ κινεζικὴ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι στὰ χρόνια τῆς Δυναστείας τῶν Τσάο (1122 – 255 π.Χ.), οἱ Κινεζοὶ εἶχαν πέσει πολὺ στὰ πτωχὰ καὶ ὅλες ἡ κοινωνικὲς τάξεις ἐκινδύνευαν σιγὰ – σιγὰ νὰ καταληθθοῦν ἀλκοολικῶς. Τὸ κρασί ἦταν τὸ ἀγαπημένο τοῦς πτωχοὶ καὶ τὰ ἀμπέλια ἐκαλλιεργούντο σ' εὐρύτατη κλίμακα. Γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ κακό, ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Δυναστείας ἐκέλευε ἀπηγόρευσε ἐπὶ ποινὴ θανάτου τὴν κρασοποσία. Τότε μεγάλῃ θλίψει καὶ μελαγχολίᾳ κατέλαβε ὅλο τὸν πληθυσμό. Ἡ ταβέρνη ἐλείψαν, τὰ ἀμπέλια ξεριζώθηκαν καὶ ὅποιοι συλλαμβάνονταν σὲ κατὰστασι μέθης, ἀποκεφαλίζονταν ἀμέσως. Ἡ κατὰστασις ἦταν ἀκόμη χειρότερη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ «Ξηροῦ καθεστώτος» στὴν Ἀμερικὴ (ὅταν ἴσχυε ὁ νόμος περὶ ἀπαγορεύσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν). Ὅσα ἀμπέλια ἐκαλλιεργούντο ἀκόμη ἔβριναν μόνον σταφύλια, τὰ ὁποῖα ἀπορροῦνταν ὁλοσπῶς γὰ νὰ γίνουν μούστος.

— Ἡ Κυβέρνησις, καθάρῃως νὰ ἀπαγορεύσῃ τὸ κρασί, ἔλεγε· ὁ Κινεζὸς σοφός, ἀλλὰ τὸ μεθύσι κανέναν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σταματήσῃ !»

Πολλά διδακτικά έπεισόδια διηγούνται για την ούτοπισ-
κή ιδέα των άναρχικών που ζητούσε «να τα μοιράσουν όλα στο
λαός». Μία μέρα συζητούσε ο περίφημος μεγαλύτερος απελευθε-
σέλης Ρότσιλντ, που έζησε στον 19ο αιώνα, με κάποιον ά-
ναρχικό.

— «Αν μοιρασθῇ ἡ περιουσία μου σὲ ὄλους, εἶπεν ὁ γερο-
 Ρότσιλντ, τότε στὸν καθένα κατοικοῦ τοῦς Γαλλίας ἀναλογεῖ ἓνα
 χρυσὸ φράγκο. Πάρε λοιπὸν τὴν ἀναλογία σου καὶ ἀφῆσέ με
 ἡσυχᾷ. Καὶ ἔδωκε στὸν ἀναρχικὸ ἓνα φράγκο.

*Ιδού, τώρα, και μία άλλη απάντηση :

Στην αρχαιότητα, μετά την μάχη της Σαλαμίνος, συνέλαβαν στην «ἐκκλησία του δήμου» τὸν Ἀθηνῶνα, τὸ εἰρηναῖο θά κάκουν τὰ μεγάλα περισσεύματα ποῦ εἶχαν συσσωρευθεῖ ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσί τὸν μεταλλεύων τὸν Λαυρίου. Τὸ κοῦμο ποῦ ἀντιπολιτευόταν τὸν Περικλῆ, ὑπεστήριξε τότε ὅτι οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ διανεμηθοῦν στοὺς πολίτας. Ὁ Περικλῆς, βίως, μὲ πείσμα ἀντέδρασε σ' αὐτὴ τὴ λύσι. Καὶ εἶπε στὸ Ἄθω :

— “Όλοι οι θησαυροί του Λαυρίου πρέπει να διακτεθῶν γὰρ τὴν κατασκευὴ καὶ τὴν θελήσειν μεγάλων ἔργων κοινῆς χρήσεως. Ἄν μοιρασθῶν, ὁ κάθε πολίτης θὰ ἔπαιρνε 10 δραχμὰς τοῦ πολυ. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ μεγάλα μόνιμα ἔργα θὰ ἐκέρδιζαν διὰ τὴν πόλιν, ὡς καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ τέχνης καὶ οἱ ἐργάτες, δηλαδὴ τὸ σύνολο τῶν πολιτῶν.

Στις 11 Μαΐου του 1837, στο Μπράινγκτον της Κονεκτικούυ, γεννήθηκε ένα παιδί από τον γάμο του κ. Σέρ-γουντ Στράττον και της συζύγου του Παυέλας Στράττον. Το παιδάκι αυτό, μέχρι ηλικίας 5 μηνών, μεγάλωνε κανονικά, ύστερα όμως έπαυσε ν' αναπτύσσεται σωματικά. Πέρασαν ένα, δύο, τρία χρόνια και το άναστητα του μικρού Καρόλου Στράττον δεν ένεσε να ξεπεράσει τα 63 εκατ. του μέτρου.

Ο πατέρας του, άνθρωπος θεοσεβούμενος, μα και προληπτικός, έθεωρησε κατάρτα βεική το δυστύχημα αυτό του παιδιού του, του όποιου και η θέα μόνον είχε αρχίσει να τον έκνευρίζη. Η παρατεινόμενη αυτή κατάσταση του μικρού κατήντησε να φαίνεται εξευτελιστική στην οικογένειά του. Κάθε θράδυ ο Σέργουντ Στράττον γυρίζοντας από την δουλειά του, καταμετρούσε το παιδί του με μία ματιά, πού φονέρισε περισσότερο άηδία παρά στοργή.

— Να μην είσαι έτσι ανυπόμονος, καυμένη, τούλεγε πότε-πότε η καλή κυρία Στράττον. Είμαι βέβαιη πως πολύ γρήγορα ο Τσάρλυ θά ξαναρχίσει πάλι να μεγαλώνει.

— "Όχι, μη γελιέσαι, απαντούσε απελπισμένος ο άνδρας της. Βλέπω πολύ καλά πως ο μικρός αυτός δεν έχει σκοπό να ψηλώσει πιά εγώ ένα πόντο. Ούτε καν λογαριάζει τα δακα κάνου-γι' αυτόν. Πάρτο απόφασι γυναίκα, πως ο Θεός μάς καταράσθηκε και μάς έξεασε για παιδί ένα νάνο.

"Ετσι περνούσαν ο καιρός για το ζεύγος Στράττον, όταν μετά παρέλθει πέντε χρονών ήρθε να περάσει λίγες μέρες στη μικρούτσικη πόλι ο γνωστός διευθυντής ενός θιάσου περιέργων φαινομένων, κ. Φινέας Μπάρνουμ. Κατέλυσε στο ξενοδοχείο «Φραγκλίνος», πού το διηύθυνε ο έδελφός του.

— "Αδελφέ μου, είπα μία μέρα πού καθόταν και κουβέντιαζε με τον διευθυντή του ξενοδοχείου, δεν υπάρχει κανένα αξιοπερίεργο φαινόμενο στην πόλι σας για να μου δείξετε, κανένα θώδι με έξη πεδάρια, π.χ., καμιά χίνα πού να μιλά, καμιά γυναίκα πιστή στον άνδρα της, ή έστω καμιά σειρήνα της θάλασσας εξημερωμένη; Για σκέψου, ρώτησε και τους γνωστούς σου, γιατί έχω ανάγκη από μερικά νούμερα για τον θιάσο μου.

— Μά την πίστι μου, αποκρίθηκε ο νεώτερος Μπάρνουμ, δεν βλέπω να υπάρχει τίποτα τέτοιο στην πόλι μας, εκτός αν σε ενδιαφέρει ένα μικρό παιδάκι πού έμεινε νάνος και πού οι γονείς του είναι φίλοι μου...

— Πού μπορούμε να το δούμε; ρώτησε ο μεγαλύτερος Μπάρνουμ, παίνοντας άμέσως το μπαστούνι και το καπέλλο του. Πάμε γρήγορα να μου το δείξετε.

ΕΝΑΣ ΕΥΓΝΩΜΩΝ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο κ. Στράττον δέχθηκε ψυχρά και με κάποια ντροπή στην αρχή τον άνθρωπο αυτόν, πού είχαν ως επάγγελμά του να δείχνει στον κόσμο τα περίεργα φαινόμενα της φύσεως.

— Θέλετε είπατε να δώτε τον γιού μου; "Ορίστε, κύριε, καμαρώστε τον! Είναι μία σωστή κατάρτα του Θεού στο σπιτι μας!

Το παιδάκι κύτταζε με τα περίεργα μάτια του τον παράξενο έπισκέπτη. "Εταν ένα μικρό πλασματάκι με κανονικό ανάλογο σώμα, με άρμονικές κινήσεις και πού μιλούσε με τρόπο εκπληκτικό για την ηλικία του. Ο Μπάρνουμ τον ανέβασε στα γόνατά του, του τσίμπησε λίγο τ' αυτί και τούθλασε στην τσέπη της πεδίτσας του ένα δολλάριο.

"Υστερα από δυο ώρες ο μικρός Στράττον δεν ύπηρχε πιά. Μέσα στο πέτσι του είχε μπη τώρα ο στρατηγός Τόμ Πους, πού έπενδυσε ο Μπάρνουμ. Ο έπιχειρηματίας αυτός υπέγραψαν ένα συμβόλαιο με τον πατέρα του μικρού νάνου, για ένα μήνα κατ' έγγες δεκιμισστικές, προς 3 δολλάρια την εβδομάδα, πού υπερχρεώτο να του πληρώνη κάθε Σάββατο, καθώς και τα έξοδα τού τσιζιδιού για το «σιούμερ» και τη μητέρα του.

Μόλις ο άπεσταλιένος της Θείας Προνοίας έφωγεν, ο κ. Στράττον πήρε το παιδί στην άγκαλιά του και χαϊδεύοντας για πρώτη φορά, ύστερ' από τόσον καιρό, τις ξανθές μπούκλες των μαλλιών του, είπα:

— Τώξερα καλά εγώ, πως ο γιούκας μου κάτι θά γινόταν μία μέρα στη ζωή του. "Όπως και νάναι τρέχει το δικό μου αίμα στις φλέβες του!

Και για πρώτη φορά ο πατέρας κύτταζε συμπαθητικά και σχεδόν με καμάρι τον γιού του.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΙΑΣΗΜΟΣ

Η τουρνέ των «φαινομένων» του κ. Φινέα Μπάρνουμ έσημείωσε παντού μεγάλη έπιτυχία. Ο καπάτος αυτός λιμπρεσάριος, με την ποιηρία και το θράσος πού τον έχαρακτήριζε, έπρόσθεσε καμιά δεκαριά χρόνια στην ηλικία του μικρού νάνου και στις διάφορες ρεκλάμες του τον διαφήμιζε ως "Άγγλον ύπηκοο. Γιατί και οι "Αμερικανοί, παρ' όλο τον πατριωτισμό τους, είναι αρκετά ξενομανείς: ο Μέγας Ναπολέων, έξωφανα, είναι ή Ισπανική προσωπικότης πού συνκινεί κατ' έξοχην τους "Αμερικανούς. "Όλοι οι έκατομμυριοχιοι του Νέου Κόσμου, πού έ-

χουν την μανία να κάνουν συλλογές, αγοράζουν με κλειστά υάτια ένα δώθεν σπαθί του "Αούστερλίτς ή ένα τρίκωχο καπέλλο πού τούς φουρνίζουν με τη διαθεσίμωσι πως άνήκει στον τάδε ή στον τέον στρατηγό της Ναπολεοντείου έποποιίας. «Ζήτω ο αυτοκράτωρ» φανάζει λοιπόν κ' ο Μπάρνουμ και σκαρώνει μία στολή από έκεινες πού φορούσαν οι άνδρες του μεγάλου Κορσικανού και μία γκριζα ρετιγκότα για τόν μικρό νάνο του θιάσου του. Κι' έτσι με το χέρι περασμένο στο γυλέκο, με μία τούφα μαλλιών πεσμένη έως το μάτι, ο στρατηγός Τόμ Πους δεχόταν κάθε θράδυ με αυτοκρατορική άδιοπρέπεια την έκφρασι της άφρασίως του κοινού. Και τα δολλάρια έπεφταν θροχληδόν στο ταμείο του κ. Φινέας Μπάρνουμ.

"Όταν το πρώτο συμβόλαιο τελείωσε, υπέγραψε άμέσως δεύτερο. Αυτή τη φορά ο Τόμ Πους πληρώνεται έπτά δολλάρια την εβδομάδα. Ο πατέρας άκολουθεί τώρα κι' αυτός τον θιάσο μαζί με την γυναίκα του και όλα τα έξοδά τους εις θάρος του έπιχειρηματίου.

«Ο μικρότερος στρατηγός του κόσμου» δεν είναι πιά ένα απλό νούμερο ενός πλανόδιου θιάσου περιέργων φαινομένων. Η φήμη του έχει κατακτήσει την "Αμερική. Οι έπίσημοι και οι μεγάλοι του κόσμου έπιθυμούν να τον γνωρίσουν και του δείχνουν εξαιρετική ύπόληψι. Ο μεγαλύτερος Ιδιοκτήτης έφημερίδων της έποχής έκεινης, ο κ. Τζάιμς Γκρόντον - Μπένετ, γράφει στον «Κήρυκα» του:

«Έδεχθήκαμε χθές την έπίσκεψι του πιό κωμικού μικρού τζέντλεμαν πού είδα ποτέ στη ζωή μου. Δίδει αυτές τις μέρες παραστάσεις στο «Αμερικανικό Μουσείο». Λέγεται στρατηγός Τόμ Πους. Έπιδεσεν επάνω στο τραπέζι μου την ώρα πού έγυμνάτιζα κι' έχόρεψε άνόμμεσα στα πιάτα και στα ποτήρια, χωρίς να σπάση κανένα και στο τέλος με τα πόδια ένωμένα πήδησε επάνω άπ' την πιστέλλα του ψήτου».

Για χρόνια εξακολουθεί αυτή ή προσοδοφόρος περιπλάνησις. Ο Τόμ Πους κατάλαβε τί άρεσε στον κοσμάκη και έπαίξε θαυμάσια τόν ρόλο του κατακτώντας διαρκώς την συμπάθεια του κοινού. Γι' αυτό και ο μισθός του έγινε ζηλευτός και όχι μόνον αυτό, αλλά άρχισε να γίνεται μέτοχος και στα κέρδη της έπιχειρήσεως. Σιγά-σιγά έγινε πολυέξοδος, σχεδόν σπάταλος... Στον πατέρα του μιλούσε μ' ένα ύφος έλαφρά ειρωνικό και από το ύψους της μικρότητός του έκρινε βλους τους ανθρώπους γελοίους.

— Είμαι ένας άνθρωπος έντελώς φυσιολογικός, έλεγε. "Εμεινα μόνο έτσι κιντός στην αρχή για να κάνω τόν πατέρα μου να φουρκίζεται. "Όταν άπεφάσισα ύστερα να μεγαλώσω, είδα πως ήταν άργά. Κι' έτσι έχωσα την ευκαιρία να γίνω κι' εγώ σαν τόν άλλο κόσμο!...

Ο ΤΟΜ ΠΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΝΟ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

Ο Τόμ Πους έδειξε πράγματι πολύ γρήγορα πως ήταν ένας άνθρωπος φυσιολογικός και άρτιος. "Όταν κόνιτάς τον να χάσει το μυαλό του, του έδωσε συγχρόνως ένα δίπλωμα της ανθρωπίνης του τελειότητος.

— "Αφού ο Τόμ Πους έχει τόσο μεγάλη έπιτυχία στον κόσμο, σκέφθηκε μία μέρα ο Μπάρνουμ, καλό θά ήταν να μάξευα στον θιάσο μου όλους τους νάνους πού θά μπορούσα να προμηθευθώ.

Κι' έτσι πολύ γρήγορα, ή μίς Μέρσυ Λαβίνια Βάρρεν από το Μίντλεμπορο της Μασσαχουσέτης και ο Γεώργιος-Ουάισγκτον Μόρισον Νούττ, ο έπανομασθείς από τόν μάναντρε Μπάρνουμ «Καπετάνιος», πρσελήφθησαν στο θιάσο των φαινομένων κι' έγιναν ταίριαστοί σύντροφοι του Τόμ Πους. Ο «Καπετάνιος» ήταν τότε 17 χρόνων. Γεμάτος ζωή και άμέτρητη ματαιοδοξία. Καταγόταν από μία καλή άστική οικογένεια και είχε μάθει ξιφασκία πριν να μάθη άνάγνωσι, γι' αυτό κρατούσε διαρκώς ένα σπαθάκι όχι μεγαλύτερο από μία θελόνα του πλεξίματος. Καθώς θλέπετε, ήταν ένας μικρός τζέντλεμαν πολύ έπιτυχημένος στο είδος του.

Αλλά γιατί να χάνουμε την ώρα μας με την περιγραφή του Γεωργίου Ουάισγκτον Μόρισον Νούττ, όταν μάς παρουσιάζεται ή ευκαιρία να ζωγραφίσουμε ένα μοντέλο τόσο υπέροχο, όπως ή Λαβίνια Βάρρεν; "Εταν ένα τρισαριθμημένο μικροσκοπικό πλασματάκι, όχι ψηλότερο από 70 εκατοστά του μέτρου, με κορμί τελείως ανάλογο, μ' ένα στρογγυλό μουτράκι, φωτισμένο από δύο ωραία μπλε μάτια, μ' ένα μέτωπο άκεπικό, στεφανωμένο με τις καταστανές μπούκλες των μαλλιών πικρό, στεφανωμένο με τις καταστανές μπούκλες των μαλλιών πικρό, πού είχε τους άραιότερους ώμους του κόσμου. "Ενας άέκαί πού είχε πού συμπαθητικό το θελκτικό ρας μελαγχολικός έκανε ακόμα πιό συμπαθητικό το θελκτικό αυτό πλασματάκι. Μερικοί Ιστοριογράφοι διατείνονται πως ή αυτό πλασματάκι, πού ήταν χυμένη στ' όρατο προσωπική της μελαγχολία αυτή, πού ήταν άτυχη έρωτά της για έναν Λαβίνιας, άφειλετο σε κάποιον άτυχο. Μά δεν μπορούμε να μαστε θέβαιιο χαγού του στρατηγού Γκράν. Μά δεν μπορούμε να μαστε θέβαιιο γι' αυτό. "Όπως κι' αν έχη το πράγμα, ή μικροσκοπική αυτή Λαβίνια έμοιαζε περισσότερο με μία μινιατούρα, παρά με μία γυναίκα του τρέξου μας κόσμου.

"Ανω: Ο Τόμ Πους το 1936
Ο περιφημότερος σύγχρονος νάνος πού έχει ύψος 92 εκατοστών.

Μά ή Λαβίνια είχε κι' άλλους ακόμα τίτλους στον θαυμασμό του κοινού. Το θελκτικό αυτό πλασματάκι, άνήκε σε μιάν από τις πιό ένδοξες οικογένειες πού μπορεί κανείς να συναντήσει στην «Χρυσή Βίβλο» της ευρωπαϊκής άριστοκρατίας. Ο παππούς της, ο κόμης Ουίλλιαμ ντε Βάρρεν, ήταν ένας "Άγγλος μετανάστης, πού μπορούσε χωρίς καμιά άμφιβολία να καυχθή ότι κατήγετο από την Γκρουνίντα, την κόρη του Γουλιέλμου του Κατακτητού.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Καταλαβαίνει κανείς πως τόσο όμορφα και τόσο χαρι άναφαν γρήγορα φωτιά στην καρδιά του στρατηγού Τόμ Πους. Και όλα θά τελείωναν θαυμάσια γι' αυτόν, αν δεν έρχόταν να μπη στη μέση ο «Καπετάνιος» Νούττ με την θελόνα του πλεξίματος πού έσερνε πάντα άπειλητικά μαζί του, με την ματαιοδοξία του και τις παράξενες ιδέες του για την τιμή.

Τά άλλα πρόσωπα του θιάσου Μπάρνουμ άγνοούσαν για πολλόν καιρό τόν έρωτα και τή πάθη πού συνεκλόνηζαν τους νάνους συνοδέλους τους, γιατί τά κεφάλια του τριό αυτού μόλις

"Η Κόρη Πιερλ.

"Ο Μπάρνουμ και οι τέσσαρις περίφημοι νάνοι του
"Ο Καπετάνιος, ο Τόμ Πους, ή μίς Λαβίνια και ή άδελφή της.

Έφθαναν έως τα δικά τους γόνατα, κι' έτσι δεν μπορούσαν να παρακολουθήσουν τις ματιές τις φλογερές, ή και τις ώργισμένες πού διασταυρώνοντο τόσο πιό κάτω από τα δικά τους μάτια.

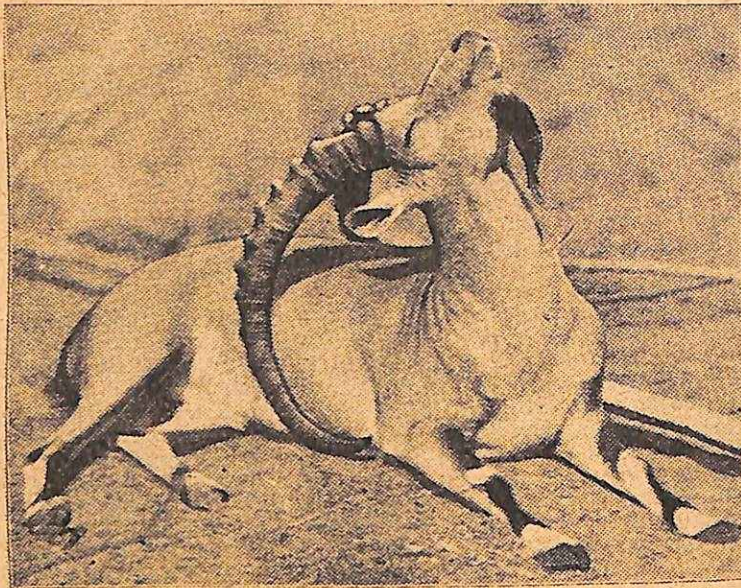
Κάποτε όμως έσκασαν ή μπόμπα. "Ενα θράδυ, μετά το τέλος της παραστάσεως, ο Φινέας Μπάρνουμ καθώς περνούσε από τή παρασκήνια, άκουσε τόν Καπετάνιο να λήη στον στρατηγό με τόνο άπειλητικό:

— "Απόψε στις 3 μετά τα μεσάνυχτα θά σάς περιμένο στην σάλα του υπιλιάρδου.

— Συμφωνώ, κύριε! άπήντησε με άδιοπρέπεια ο Τόμ Πους. Και ή Λαβίνια λίγο πιό πέρα τους κύτταζε μ' ένα μοιραίο χαμόγελο στα χείλη της.

Ο κ. Μπάρνουμ χωρίς να πη τίποτα σε κανένα, πήγε στην

στοὺς τέσσερις προηγουμένους μάρτυρας τῆς Σαχάρας.

Ο ΑΙΓΑΓΡΟΣ ΗΣΥΧΑΖΕΙ. — Ο αἰγάγρος, όταν κοιμάται, στηρίζεται στα μεγάλα του κέρατα και του αρέσει πολύ ν' αφήνη ολόκαιρο το κορμί του — και πρώτ' από όλα το μπουσούδι του — να λούζεται από τις ακτίνες του κοσμοτικού ήλιου.

Οι άνθρωποι αντικρύζουν την ανάγκη του ύπνου με δύο κυρίως σκοπούς : είτε τους αρέσει πολύ ο ύπνος, είτε τους στενοχωρεί. Φρειδερίκος ο Μέγας, λέγουν, ότι κάποτε ξάλασε νά...ξεσηκωθεί νά κοιμάται ! Τόσο πολύ μισούσε τον ύπνο. Μά δεν κατάφερε και πολλά πράγματα. Γιατί ο ύπνος είναι μία φυσική ανάγκη του ανθρώπινου σώματος. Είναι όμως γεγονός ότι με μεγάλη θλίψη συλλογίζομαστε πάντοτε ότι το 3ο τρίτον από το χρόνο μας σε όλη τη ζωή, είμαστε αναγκασμένοι να τον διαβέβαιμε για να κοιμάμαστε.

Ας έλθουμε τώρα και στα ζώα. «Αν έπισκεφθούμε το θράδυ ένα σταύλο, θα ιδούμε όλα τα ζώα να κοιμούνται. Δεν περνάει ποτέ από το νου μας πως θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά. Οι ζωολόγοι, εν τούτοις, και στο ζήτημα αυτό...έχουν αντιρρήσεις. Δεν παραδέχονται απόλυτως, δηλαδή, ότι ο ύπνος των ζώων είναι όμοιος με τον ύπνο των ανθρώπων. Για να λύσουμε το πρόβλημα αυτό, πρέπει πρώτα να έρευνήσουμε τί ακριβώς είναι ο ύπνος.

Αν εξετάσουμε έναν άνθρωπο που κοιμάται, θα παρατηρήσουμε ότι οι σφίγμοι του λιγοστεύουν, ή είσπνοές του γίνονται πιο μεγάλες και ή έκπνοές του πιο μικρές, ενώ συγχρόνως το σώμα του χάνει μεγάλο μέρος από την ευαισθησία του.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να νομίζουμε ότι το μυαλό του κοιμωμένου ανθρώπου ήσυχάζει ολωσδιόλου. Όρισμένα τμήματα του εγκεφαλικού φλοιού γίνονται ίσα - ίσα κατά τον ύπνο πιο ευερέθιστα ή μάλλον, μόλις τα τμήματα αυτά του εγκεφάλου ερεθισθούν, τότε ακριβώς μας έρχεται ύπνος.

Τίγρεις αναπαύμενες.

ΠΩΣ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ

Έξ άλλου ο νωτιαίος μυελός δεν κοιμάται ποτέ. Γι' αυτόν τον λόγο ώρισμένες αντανάκλαστικές κινήσεις, που ήταν είμαστε ζώπνιοι, δεν προέρχονται από τον νωτιαίο μυελό, γίνονται ακριβώς όταν κοιμάμαστε. Απεναντίας στον έγκέφαλο παρατηρείται συρροή αίματος, ή ούσιες που δημιουργεί ή πνευματική κούρασις απομακρύνονται και γίνεται μία ανανέωσις με καινούργιο αίμα.

Κοιμόμαστε συνήθως την νύκτα. Γιατί το σκοτάδι είναι ένας πολύ ευεργετικός βοηθός για τον ύπνο μας. Οι όπτικοι έρεθισμοί που συσσωρεύονται διαρκώς στο φως της ημέρας εξαφανίζονται αυτόματα. Τέτοις περίπου είναι ο ύπνος στους ανθρώπους.

Τα άνωτερα ζώα έχουν κάτι το πολύ όμοιο με τους ανθρώπους στον ύπνο τους. Κατά πάσαν πιθανότητα και σ' αυτά θα κυριαρχούν ή ίδιες καταστάσεις που κυριαρχούν στον άνθρωπο όταν κοιμάται.

Πρέπει όμως να χωρίσουμε τα ζώα σε δύο κατηγορίες : Σ' εκείνα που κοιμούνται την ημέρα και σ' εκείνα που κοιμούνται την νύκτα.

Κάτι άπάνθρωπα, πράγματι, πειράματα που έγιναν από ειδικούς ζωολόγους στις αρχές του αιώνα μας έπάνω σε σκυλιά απέδειξαν ότι και τα ζώα είναι αδύνατον να ζήσουν δίχως ύπνο. Έκράτησαν σκυλιά με τεχνητά μέσα άυπνα για κάμποσες ημέρες. Έ, λοιπόν, από τα δέκα σκυλιά έψοφσαν τα τέσσερα μέσα σε 96 — 120 ώρες. Τα άλλα έξη τα άφησαν κατόπιν να κοιμηθούν και έζησαν μεν άκόμη, αλλά επί 96 — 120 ώρες περίπου μόνον. Υστερα έψοφσαν και αυτά.

Το φαινόμενο αυτό αντιστοιχεί σε ό,τι παθαίνουν και οι άνθρωποι αν μείνουν άυπνοι. Είναι γνωστόν ότι στα χρόνια της βαρβαρότητας (και στον Μεσαίωνα άκόμη), οι κακούργοι που καταδικάζοντο σε θάνατο, έξετελούντο με το θασανιστήριο της καταναγκαστικής άπνειας. Η θανατική αυτή έκτέλεσις θεωρείται σήμερα από τους ειδικούς ποινικολόγους ως μία από τις πιο άπάνθρωπες που έσκέφθηκε το ανθρώπινο μυαλό.

Οι ζωολόγοι, όμως, και σ' αυτό το σημείο εστάθηκαν σκεπτικοί και έρευνσαν μήπως στο βασίλειο των ζώων υπάρχουν τύποι που άντέχουν στην άπνεια περισσότερο από τον άνθρωπο.

Και πραγματικά, ανέκαλυσαν ένα περίεργο πλάσμα, που ζή στη θάλασσα, το δελφίνι, το όποιον δεν κοιμάται ποτέ. Και όχι μόνον αυτό. Έξακριβώσαν ότι το ζώο αυτό δεν αναπαύεται καν ποιά μένον κατά τα 11 % της ημέρας του και ότι ή μεγαλύτερες αναπαύσεις του βαστούν μόνο 10 λεπτά της ώρας ! Το έ είναι άδιόλερο αν αναπαύει ήμέρα ή νύκτα.

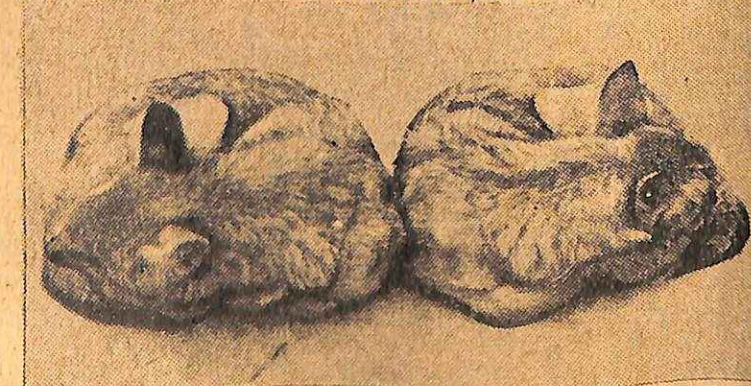
Ο άνθρωπος σπανίως κοιμάται όρθιος. Έτσι και κάθε ζώο έχει τις ιδιαίτερες στάσεις που προτιμά όταν θέλει να κοιμηθί. Τα περισσότερα θηλαστικά ξαπλώνονται, όπως και ο άνθρωπος, για να κοιμηθούν. Η άντιλόπες και τα άλλα κοιμούνται και όρθια.

Ο άνθρωποποίηκος όμως κατασκευάζει κάθε νύκτα κι' από ένα ιδιαίτερο «ύπνωτήριο», μία φωλιά δηλαδή για τον ύπνο του, κάθε θράδυ και καινούργιο... Την παράξενη αυτή συνήθεια του άνθρωποποίηκου την παρατήρησε και την έμελέτησε ειδικώς ο γνωστός ζωολόγος Δρ Β. Κάιλερ, στους χιμπατζήδες.

Τα μεγάλα θαλάσσια θηλαστικά επίσης. Η φάλαινες λ. χ., κοιμούνται στην έπιφάνεια της θαλάσσης, λικνιζόμενες στα κύματα της.

Όσο κατεβαίνουμε την ζωική κλίμακα, τόσο ή στάσεις των κοιμωμένων ζώων γίνονται πιο άκαθόριστες. Φιδιά, σαύρες, χελώνες, θάτραχοι έχουν θέσια στιγμές αναπαύσεως, αλλά σκόρπιες στις ώρες της ημέρας. Δεν είναι, όμως, θέβαιοι, αν πρόκειται για κατάστασι ύπνου ή για τον χαρακτηριστικό υπνωτικό έρεθισμό του ειδικού εκείνου τμήματος, από τον φλοιό του έγκεφάλου τους.

Στα έρπετα όμως ο έγκέφαλος είναι πολύ λίγο ανεπτυγμένος. Πολλά ψάρια κατεβαίνουν για λίγες ώρες στο θυθό της θαλάσσης, όπου αναπαύονται : γιατί δεν πρόκειται κα-

ΔΥΟ ΛΥΚΟΙ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΚΟΥΛΟΥΡΙΑΣΜΕΝΟΙ. — Γιατί οι λύκοι κοιμούνται πιο εύχαραστα όταν είναι κουλουριασμένοι : Απλούστατα : Μ' αυτό τον τρόπο ελαττώνουν όσο το δυνατόν περισσότερο την έπιφάνειά τους που γά χάνουν όσον το δυνατόν περισσότερη θερμότητα.

ΤΑ ΖΩΑ

θουτό περί ύπνου, αλλά περί μιάς καταστάσεως μεταξύ ύπνου και έγρηγόρσεως. Πάντως, ένόςω θρίσκονται σ' αυτήν την κατάσταση, τα ψάρια είναι έπολύτως άναίσθητα σε όποιοδήποτε έρεθισμό, καθώς λένε οι ειδικοί ιχθυολόγοι.

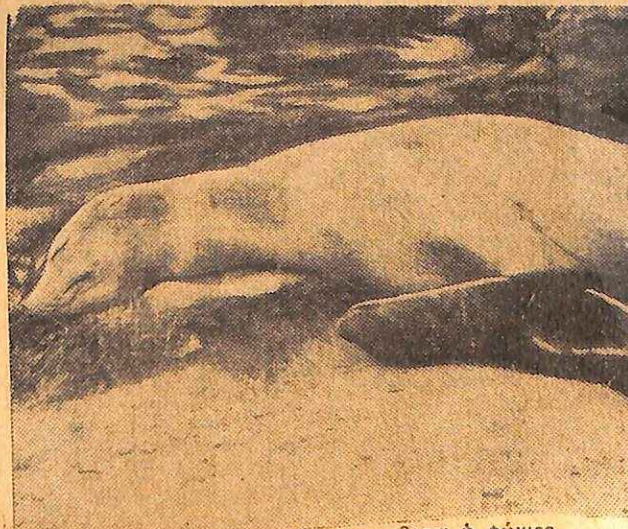
Και τα έντομα επίσης έχουν τις ώρες της αναπαύσεώς τους, αλλά κι' έδω είναι άγνωστον αν πρόκειται περί ύπνου. Στην κυψέλη των μελισσών από τις 2 έως τις 4 μ.μ. θασιλεύει άπόλυτος ήσυχια. Η σφήκις αναπαύεται από τις 5 έως τις 9 π.μ. «κοιμούνται» δηλαδή άρκετή ώρα.

Όλοι έξέρουμε ότι ο καλός ύπνος προαναγγέλλεται από ένα γερό χασμουρητό. Όσοι έχουν σκυλιά και όσοι παρηκολούθησαν τη ζωή των λεόντων στους ζωολογικούς Κήπους, έχουν παρατηρήσει πόσο μεγαλοσπεπώς χασμουριέται ο σκύλος και το λεοντάρι. Τα περισσότερα ζώα τεντώνουν ταυτοχρόνως όλο το κορμί τους. Το τέντωμα βοηθεί στο να κυκλοφορή καλύτερα το αίμα. Το χασμουρητό, όταν υπάρχει έλλειψις οξυγόνου, γίνεται με βιαστικότερες αντανάκλαστικές κινήσεις, με ένα είδος σπασμώδους, που έσπερυν καλύτερα την άναπνοή.

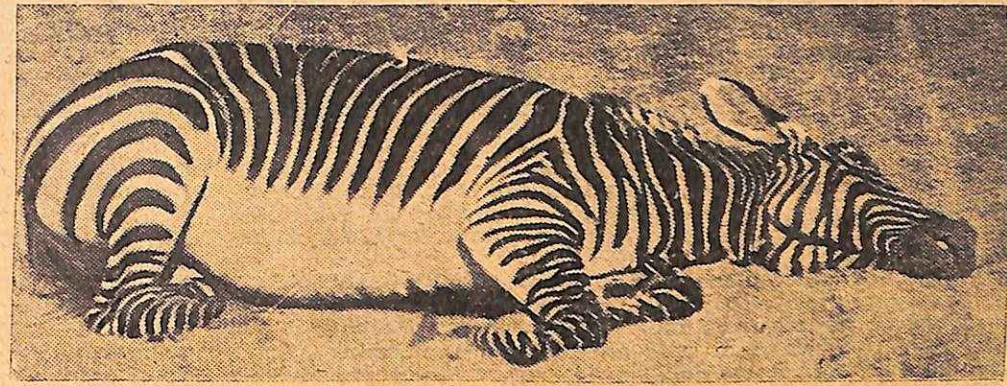
Οι κροκέδελιαι χασμουριούνται με άστείότατο τρόπο : πολλοί μόλις άπισκίπτει Ζωολογικών Κήπων έτυχε να την πάθουν όταν βρεθήκαν ξαφνικά μπροστά στο δάλονοιχο στόμα ένός χαριτωμένου κροκοδείλου, δύσκολα κρατήθηκαν από το να μη χασμουρηθούν και αυτοί οι ίδιοι !...Αν τώρα το χασμουρητό αυτό φέρη και στον κροκόδειλο, όπως και στον άνθρωπο, ύπνο, αυτό κανείς δεν το έμαθε άκόμη.

Αξιοθαύμαστη είναι ή τάξις και ή...πειθαρχία, με την όποια κοιμούνται τα ζώα τα λεγόμενα «κοινωνικά». Είναι γνωστή ή κατά κοινωνίας όργάνωσις των μελισσών και των μυρμηκίων. Η μέλισσες σχηματίζουν ολόκληρα κράτη, με άνωτάτη αρχή τη βασίλισσα, με λαόν έργατικό, αλλά και... με τεμπέληδες παρασίτους, τις σφήκες. Το σμήνος των μελισσών κοιμάται συγκεντρωμένο μέσα στην κυψέλη ή κρέμασμένο σαν σταφύλι από το κλαδί κάποιου δένδρου. Και κοιμούνται ή μία δίπλα στην άλλη, συμπιέζονται γύρω από τη βασίλισσά τους, ιδίως τη νύκτα, μα και πολύ εύχαραστα στις ήλιόλουστες ήμέρες του καλοκαιριού. Υπάρχει όμως μία περίοδος, κατά την όποιαν ή μέλισσες κοιμούνται εξακολουθητικώς νύκτα και ήμέρα : τον χειμώνα. Δεν μπορούν να άνθέξουν, βλέπετε, στο κρύο, και γι' αυτό άμπαρώνονται έρμητικώς μέσα στις κυψέλες τους που τις φράζουν με διάφορες ρητινώδεις ούσιες και εκεί μέσα τρώνε και κοιμούνται, έως ότου να ζεσάνη ο καιρός. Κι' όταν το κρύο είναι πολύ δριμύ, τότε συμμαζεύονται όλες μαζί σφιχτά για να έπαυξήσουν τη ζέστη τους. Και εκεί κοιμούνται όμαδικά σαν ένα μονάχα ολόσωμο ζώο.

Στα μυρμηκία, το κοινωνικό ένστικτο και ή «κρατική όργάνωσις» είναι άσύγκριτα πιο πολύ ανεπτυγμένη, παρά στις μέλισσες. Ο ύπνος και αυτών είναι όμαδικός. Ποτέ το μυρμηκί δεν κοιμάται μόνο του. Είναι αξιοθαύμαστη ή παράταξις των μυρμηκίων σε σχήματα άμφιθεατρικά, όταν κάνουν τις συνελεύσεις τους και ύστερα κατακουρασμένα από τις «συμπολιτικές» τους συζητήσεις, το ρίχνουν στον ύπνο όλα μαζί. Αν όμως ένα άνησυχία και κινηθί, τότε όλοι εκείνοι οι «συμπολιταί» του από τους όποιους θα περάση, σηκώνονται κι αυτοί μαζί του στο πόδι. Ο ύπνος είναι όργανωμένος κυριολεκτικά. Στις πύλες των «πόλεων των μυρμηκίων» είναι τεταγμένοι φύλακες άγρυπνοι, που να προειδοποιούν όταν πλησιάσ ή έχθρός. Η φωλής των μυρμηκίων είναι άνοικτες την ήμέρα μόνο, όποτε και φρουρούνται. Άλλά την νύκτα κλείνονται έρμητικώς. Ο-

Πώς κοιμούνται ή φώκιες.

Τα άλλα, τα γαϊδούρια και όλα τα μεγάλα «ζώα με όπλη», συνήθως κοιμούνται όρθια. Άλλά ο άφρικανικός όναγρος (ζέμπρα) κοιμάται ξαπλωμένος με όλο το σώμα του έπάνω στην άμμο.

ταν επίσης ο καιρός είναι θροχερός και ψυχρός, ή πόρτες είναι κλεισμένες, για να μη πλημμυρήσ ή φωλιά με νερό την ώρα που ο λαός κοιμάται άνώποτος. Οι φυσιοδίφαι για να μελετήσουν καλύτερα τον τρόπο, με τον όποιον ζούν, εργάζονται και αναπαύονται τα μυρμηκία στο έσωτερικό της φωλής τους, κατασκευάζουν τεχνητές φωλές από ξύλινα κιώτια με τοιχώματα ύελόφρακτα και με ειδικά διαμερίσματα για «κοιτώνες» - ύπνωτήρια των μυρμηκίων. Είναι πολύ ενδιαφέρουσες ή στάσεις που παίρνει το μυρμηκί όταν ύστερα από κοπιαστική πολύωρη εργασία πέφτει με άπόλυτη μακαριότητα και κοιμάται σαν μικρό παιδί. Όταν ξυπνά από τον ύπνο το μυρμηκί κάνει την... τεταλέτια του ! Συσφίγγει και κάμπτει καταλλήλως τα διάφορα μέλη του σώματός του, τεντώνεται δηλαδή όπως ο άγουρο-ξυπνημένος άνθρωπος στο κρεβάτι του, τρίζει τα πόδια του και ύστερα με τα σαγόνια, το κεφάλι του, το στόμα του γλύφει και άμπακρύνει έπιμελώς κάθε κομμάτι σκόνης και κάθε άλλη άκοθυσία από έπάνω του. Και τότε πιά «άνοίγει τα μάτια» του και ξυπνάει πραγματικώς από τον ύπνο.

Πολλοί ρατούν αν τα ζώα θέλουν όνειρα στον ύπνο τους. Δίχως άλλο θα θέλουν όνειρα. Μά κανένας δεν κατώρθωσε άκόμη, ούτε, φαίνεται, έά κατορθώση ποτέ να παρακολουθήσ η τα όνειρα των ζώων. Και ο λόγος είναι άπλούστατος : ως και για των ανθρώπων άκόμη τα όνειρα, ό,τι έξέρουμε δεν το έμάθαμε από δικές μας παρατηρήσεις, αλλά από τις άνακοινώσεις που μας έκαναν οι ίδιοι. Τα ζώα όμως δεν θα μπορούσαν ποτέ να μας κάνουν τέτοιες άνακοινώσεις...

ΕΝΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΔΕΝΔΡΟ. — Το μικρό αυτό ζαρκάδι έφαγε να θρή μία προφυλαγμένη γωνία για να κοιμηθί. Κοιμάται πολύ λίγο και, όπως όλα τα ζώα άλλως τε, ελαφρότατα. Με τον παραμικρότερο θόρυβο είναι στο πόδι.

ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΡΟΧΑΛΙΖΗ... — Σαν ένας γεροντάκος που γέρνει στο ποφί για να «τον πάρη», έτσι και ή καγκουρά «σταυρώνει ήσυχά - ήσυχά τα χέρια της» και γέρνει για να πάρη ένα γλυκό μεσημεριατικό ύπνο, ύστερα από κάποιο γερό φαγοποτί.

ONION

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ ΑΠ'
 ΟΛΑ ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ =

Ὁ περισσότερος κόσμος ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ ὅπιοι πρωτοφάνηκε στὴν Κίνα. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Οἱ Ἀγγλοι τὸ εἰσηγάσαν ἐκεῖ μετὰ τοῦ 1830 καὶ τοῦ 1840, διὸ ἀναγκάσθηκαν ν' ἀναζητήσουν ξένες ἀγορὲς καταναλώσεως γιὰ τὸ εὐπόρευμα αὐτὸ, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὑπερπαραγωγή στὶς Βρετανικὲς κτήσεις.

Γρήγορα όμως οι πιστοί του μαυρού αυτού δηλητηρίου επιπληθύνθηκαν τόσο πολύ στην Κίνα, ώστε ο αυτοκράτωρ αναγκάστηκε να παρακαλέσει τους Άγγλους να μεταφέρουν άλλοι στο ξέξθι το εμπόρευμα τους αυτό. Οι όπιοκοι όμως της Α. Βρετανικής Μεγαλειότητας, έβρισαν καλόν να...κάνουν τόν κουφό. Γι' αυτό μιά μέρα ο «υιός του Ουρανού» διάταξε να ρίξουν 20 κιβώτια γεμάτα όπιο στη θάλασσα. Στη διαταγή αυτή απήντησαν τα κανόνια του βρετανικού στόλου. "Ο πόλεμος άναψε και κράτησε δυό χρόνια (1841 – 1842). Και μετά την υπογραφή της συνθήκης του 1842, οι Κινέζοι εξακολούθησαν περισσότερο από πριν να κάνουν χρῆσι του όπιου. "Αρχισαν μάλιστα να τὸ καλλιεργούν οι ίδιοι με καταπληκτικά αποτελέσματα. "Η Κυβέρνησις του Νανκιν άπηγόρευσε πρό πολλού επί ποινη θανάτου την καλλιέργεια, τὸ εμπόριο καὶ τὸ λαθρεμπόριο αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου, μά οι κυβερνήται τὴν άπαρχιών τοῦ Νότου κλείουν πρόβημα τα μάτια τους. Οι φόροι τῆς καλλιερνείας τοῦ όπιου, τῆς μεταφορᾶς καὶ τῆς καταναλώσεώς του τοὺς βοηθοὺν περίφημα σὸν να γεμίζουν τα ταμεῖα τους. Φθάνουν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου να ἐπιβάλλουν τὴν καλλιέργεια τοῦ όπιου καὶ πράγμα ἀπίστευτο να τιμωροῦν τοὺς Κινέζους άγρότες, ποὺ άρνοῦνται να ὑπακούσουν, μὲ τὸ λεγόμενον πρόστιμον «τῆς όκνηρίας» ! Μά κι' ἡ "Ιαπωνία συνέτεινε πολὺ στὴν διύδοσι τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ναρκωτικοῦ. Στῆς ζώνες τῆς άφωπλισμένης ἀπὸ τῆς συνθήκης ἔδωσε τὴν ποὺ μεγάλη ἐλευθερία αὐτὸν ἐμπόριο τῶν ναρκωτικῶν.

Στο Λάο - Τσέγκ, πόλη με τριάντα χιλιάδες κατοίκους, οι **Ήσωνες** άνοιξαν διακόσια καπνιστήρια όπου και στο Ταγκ-Σιάγκ πεντακάπη. "Ένα ειδικό μάλιστα κομμάτι που ιδρύθηκε από **Νανκίν** για να πολεμήσει το εμπόριο των ναρκωτικών, διελύθηκε από τους νέους κυρίους του τόπου.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ ὁπίου καταλαμβάνει στὴν ἰσοτιμία να ἀπεριορίστες ἐκτάσεις. Παντοῦ θάλπει κανεὶς ἀνθὴ κίτρινα, πορτοκαλλιά, κόκκινα καὶ ἄσπρα. Κυρίως γυναῖκες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν καλλιέργεια αὕτη: Ὡς ἀνέλεες ζῶντι τὶς οδηγοῦν στὶς φυτεῖες ὅπου συχνὰ χρειάζονται ὁλόκληρα μερόνυχτα γιὰ νὰ θάσσουν περπατώντας. "Ὅσο γόνιμο κι' ἂν εἶναι τὸ ἔδαφος τῆς Κίνας (δίνει καμιά φορά δύο ἐσοδοὺς τὸ χρόνο), χρειάζεται ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ τὸ λιπάνουν. Δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ἢ φυτεῖς ραντίζονται μὲ ἀνθράκωπα λιπάσματα. Κι' αὐτὸ τὸ δυσῶδες ἐμπόρευμα, πάλι γυναῖκες τὸ κουβαλοῦν ἀπὸ χωριά ποὺ ἀπέχουν συχνὰ 60 καὶ 70 χιλιόμετρα ἀπὸ τὶς φυτεῖες. Καὶ γιὰ τὸν κόπο τοὺς αὐτὸν πληρώνονται μὲ...30 λεπτὰ τὴν ἡμέρα!

Ἀπὸ τῆς φτεῖρας πρέπει ὕστερα νὰ μεταφέρουν τὸ ὅπιον στὶς πόλεις καὶ στὰ λιμάνια. Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ κοῦλι. Μὲ ἕνα ψάβινο κοινὸν κατέλλοι στὸ κεφάλι, ντυμένος μὲ μιά βαμβακερὴ φορεσιά, ὁ κοῦλι παρουσιάζει ἕνα θλιβερὸ θέαμα σωματικῆς καταπτώσεως. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπον αὐτοῖ, ὁ χωρὶς τάρκα καὶ χωρὶς μῦς, ἀναγκάζεται νὰ φέρνουν ἐπάνω στὴν πλάτη τους φορτίο 80 καὶ 100 κάποτε κιλῶν καὶ νὰ διασχίσουν ἐκτάσεις 50 — 60 χιλιόμετρον τὴν ἡμέρα ἀπὸ δρόμους ἐλλεινούς, ἀπὸ βουνήσια μονοπάτια ὅπου τὸ παραμικρὸ στραδοπάτημα μπορεῖ νὰ τοὺς στοιχίσῃ τὴ ζῆη. Ἐνα στοιχωτικὸ ἀπόσπασμα συνοδεύει πάντα τοὺς ἀποκλιθεὺς αὐτοὺς τῆς ζωῆς γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸ πολύτιμο φορτίο τους ἀπὸ τὶς τυχόν ἐπιθέσεις τῶν

ληστών που ἐνεορεύουν στο δρόμο τους. Ὅπως δεσμοφύλακας ἀπλισμένος μ' ἕνα καταισκι κ' ἕνα μπαστούνι τοὺς ἐπιβάλλει καὶ μόνον ὅποτε τοὺς ἀρέσει δίνει τὴν διαταγήν αὐτὰματα ἵνα σταματήσουν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν. Ὅταν περνεῖ τοὺς ὅποιον ἄλλους τοὺς μακρυνούς δρόμους τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας, γιὰ νὰ φθάσῃ εἴτε στὶς ὄχθες τῶν μεγάλων ποταμῶν, εἴτε στὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰσπηνικού καὶ σὰν μεγάλᾳ λιμάνιαν τοῦ, ἀπ' οὗπου θὰ φορτωθῇ γιὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν κόσμο δόλοκληρο.

Κι' ἔδω είναι που ἀρχίζει τὸ ἔργο τῶν λαθρεμπόρων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται γιὰ λογαριασμό τῶν μεγάλων εἰσαγωγέων τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Ἀμβούργου.

Οι τρόποι της λαθραίας εισαγωγής του ναρκωτικού αυτού είναι άπειροι. Στο επάγγελμα αυτό, όπως και σε όλα τα άλλα επαγγέλματα υπάρχουν και τα μικρά και τα μεγάλα κεφάλαια. Έκείνοι δηλαδή που εργάζονται σε μία μικρή κλίμακα κι εκείνοι πάλι που έχουν δεκάδες υπαλλήλων στην υπηρεσία τους.

Δέν είναι πολύς καιρός, πού στο Πόρτ - Σαΐτ ένας επιβάτης θαπορίου, έρχόμενος από την Άνω Άνατολή, προσπαθούσε να ξεγελάσει την άστυνομία του λιμένος πού ζητούσε να τον ψάξει. Δέν έβριταν φυσικά τίποτε επάνω του. Κάποιος όμως πρόσεξε πώς ή μετεξέλες του ανθρώπου αυτού ήσαν εξαιρετικά παχειές. Του της άνοιξαν και βρήκαν μέσα σ' αυτές κρυμμένα 350 γραμμαρία όπιοι ! "Ένας άλλος είχε κρυμμένο τό όπιοι μέσα σε σοκολατένια μοιροπόνια. Σέ κάποιον άλλον πάλι βρήκαν 450 γραμμαρία κρυμμένα μέσα σε 40 πέρλι πέτσιονι ζώνη. "Ένας υποδιματοκαθαρτής στο θαπόρι «Πιέρ Λοτί» είχε κρυμμένο τό «έμπόρευμά» του μέσα στις θούρτσες των παντουσιών, των όποιων τό ξύλο ήταν σκαμμένο βαθειά. Μα τό πιά άστέιο έπέσιδου συνέδθηκε πρό όλίγου καιρού στην Άλεξάνδρεια, τί στιγμή πού έπρόκειτο να πλεύριση τό θαπόρι «Βανδά». 'Η άστυνομία είχε πληροφορίες πώς κάποιος επιβάτης θα έπιχειρούσε να θγάλη λαθραία μία μεγάλη ποσότητα όπιοι. Γιατί περισσάθη άσφάλεια άξησαν τον αριθμό των άκταιωρών, πού θα παρακολουθούσαν τό πλοιο κατά την είσοδό του στόν λιμένα. "Έ, λοιπόν, μέσα σε μίαν ώπ' αυτές άκρίβως τίς άκταιω- ρούς βρήκαν έντελώς τυχαία 45 όκάδες όπιοι !

Μά και πού δεν σοφίζεται να κρύψει ο μικρός λαθρέμπορος το εμπόριά του ! Μέσα απ' φωτογραφικές μηχανές, κάτω απ' τις μεταλλένες πλάκες των θαλιτσών, ή στους διπλούς πάτους των μπαούλων. "Άλλοι λαθρέμποροι το στέλλουν απ' εύθειας από την Κίνα στους αγοραστές του εξωτερικού, κρύβοντας τα μέσα σε δεμάτια σιδερίων, σε κουτιά από κονοβέρβες ή από ξηρούς καρπούς. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν τον κρυπτογραφικό τους κώδικα, όπως και η Τράπεζα όλου του κόσμου, κώδικα που μ' αυτόν παρακολουθούν τις τιμές και δίνουν τις σχετικές εντολές αγοράς. "Έτσι τροφοδοτούνται τα απόκρυφα καπνιστήρια της Τουλών, του "Αμβούργου και της Νέας Υόρκης, δ' που οι τοξικομανείς πληρώνουν με χρυσάφι την μικρή καστανή μπάλα, που τους κάνει νά δνερειώνονται ύπνιοι.

Μεταξύ τῶν μεγάλων λαθρεμπόρων τοῦ ὅπου, ἀξίζει νὰ σημειώσουμε τὸ ὄνομα τοῦ Μαχάμετ Μουσταφὰ Ναφὲ τοῦ σ' 8 λη τὴν ἀνατολὴ τὸν ξέρουν μὲ τὴν ἐπωνυμία «ὁ βασιλιῆς τῶν λαθρεμπόρων», πρὸς θίση καὶ τὴν ἀνατολὴν τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους καθεστρεψμένης, σὲ 5 χρόνια φυλακὴ μαζί μὲ 4 ἄλλους.

Γεννημένος στην Αιγυπτο το 1881, αλλά καταγωγής Ισπανικής, ανήκει σε μία πολύ καλή οικογένεια. Είναι εξαιρετικά μορφωμένος και κάτοχος 5 γλωσσών. "Αρχισε το στάδιό του ως υπάλληλος των σιδηροδρόμων, μά γρήγορα θαρέθηκε αυτή την μονότονη υπαλληλική ζωή και έφυγε μία μέρα στη Συρία μαζί με μερικούς άλλους κακοποιούς διεθνούς φήμης. Εκεί άρχισε την καριέρα του λαθρεμπόρου. Ο Ιταλο - τουρκικός πόλεμος του 1912 τον βρίσκει πάλι στην Αιγυπτο λαθρεμπόρον δολών και πολεμοφοδίων. "Εκέρβισε μ' αυτό τον τρόπο τεράστια ποσά. Ή φήμη του και η δράσις του ήταν τέτοια, ώστε η αγγλική Κυβέρνησις μόλις άρχισαν ο ευρωπαϊκός πόλεμος τόν περιώρισε στην Μάλτα. "Όταν τελείωσαν ο πόλεμος ο Μουσταφά Νασίρ, ο Σάτορ και οι άλλοι τών ναζιφασιστικών, άνοιξε συγχρόνως

φει ἐπέδουσαν στασιμότητα των ναυαρχῶν Ἀνατολῆς καὶ ἀπασχό-
χαρτοπαλινγία σὲ διάφορες πόλεις τῆς ὁδοῦ· αὐτὰς, ἀφίερωσαν δὴ
λίντας τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας, ἵδρυσεν καὶ τὴν αἰγυπτιακὴν
του τὴν δράσιν στὸ ἐμπόριον τοῦ οὐπίου. διενεργούσε τὸ λαθρεμπο-
ρικὴ ἀτιμοποίηση καὶ μετὰ θαλαπύρου της δώδεκος περίμενε τὴν ἐπι-
ριο τῶν ναρκωτικῶν. Ἡ ἀστυνομία, ὡστόσο, περιέμενε τὴν πα-
καιρία γιὰ νὰ ἐπέμβη. Καὶ ἡ ευκαιρία αὕτη δὲν ἄργησεν νὰ προ-
ρουσιασθῇ. Γυρίζοντας ἀπὸ ἓνα ταξίδι του πλοίου ἀποσκευές. Ἐπειδὴ ἔ-
φε εἰσήλωσε στὸ τελωνεῖο πῶς δὲν εἶχαν ἐκεῖνοι μὲ δυὸ μικροὺς θά-
μιως τὸν εἶχαν δὴ νὰ καταβαίνει ἀπὸ τὸ πλοῖο μὲ δυὸ μακαρόλους
λίτζες, ἡ πρώτη φροντίδα τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ τὸν παρακολο-
θοῦσαν ἦταν νὰ τίς ἀναζητήσουν. Ἔτσι, ἀνεκάλυψαν πῶς ὁ Να-
πὲ τίς εἶχαν ἐμπιστευθεῖ σὲ κάποιο φίλο του γιὰ νὰ τίς μεταφέρ-
στὸ Κάρρο, χωρὶς νὰ τίς περάσῃ διὰ τὸ τελωνεῖο ὅπου, κρυμ-
βραίες. Ὑπῆρχαν μέσα σ' αὐτὲς διάφορα στοίχητα ποὺ συνι-
νόμα ἀνάμεσα σὲ ἀπόρροχα. Μιά ἔβρευνα ἀπὸ ἀδιάρθρω-
ἀγοστού ἔφερε σὲ φῶς διάφορα μικρὰ φακελλάκια ἀπὸ ἀδιάδροχο
χαρτί, τὰ ὁποῖα ἐπέτρεπαν στὸν λαθρεμπόρειο κινδύνου καὶ νὰ τὰ πι-
νωτικά σὲ θάλασσα, ἐν περιπτώσει κινδύνου καὶ νὰ τὰ πι-
ρισυλλέξη ἀργότερα.]

(((P P M)))

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ —
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σε απόστασι ὀλίγων ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, μιά ἀπὸ τὶς τρομερώτερες ὀργανώσεις δολοφόνων ποὺ ὑπῆρξαν ποτέ, συνεχίζει ἀπὸ ἐτῶν τὴν ἐξοντωτικὴν δρᾶσιν της, ἐξολοθρεύοντα ἀμελίκτα καὶ σχεδὸν ἀνεγνώχλητα τοὺς ἐχθροὺς της.

Η Διεθνής Μακεδονική Έπαναστατική Οργάνωση, η πε-
ρίφηλη ΟΡΙΜ έχει εξαπολύσει την φοβερότερη τρομοκρατία
σπίθα Βαλκάνια. Αποτελείται από άνδρες και γυναίκες, που δεν
διατάσσονται ποτέ να εκτελέσουν πιστά τις διαταγές των αρχηγών
τους. Γι' αυτός, η ανθρώπινη ζωή, εμπροστά στο σκοπό που επι-
διώκουν δεν έχει την παραμικρότερη αξία. Άλλως τε με ένα
καταπληκτικό και άκατανόητο για κάθε Ισορροπημένο άνθρω-
πο στωϊκισμό, έχουν ξεγραφεί και την δική τους ζωή, την οποία
θυσιάζουν στο πρώτο νεύμα των ανωτέρων τους.

Κατά τα τελευταία δέκα χρόνια, ο αριθμός των θυμάτων τους έχει ξεπεράσει τις δυο χιλιάδες. Όποιοσδήποτε και αν είναι εκείνος που έχει τό θράσος ν' αντιπαρήγεί στα σχέδια τους, πρέπει ν' απεινάται. Μοιραίως μιά μέρα ή σφαίρες των δολοφόνων της ΟΡΙΜ θα τον σωριάσουν νεκρό !...

Χρόνια τώρα, ο Πρέλιτς εξασκούσε τὰ καθήκοντα του προέδρου τοῦ Κακουργιοδικείου μιᾶς βουλγαρικῆς πόλεως. Κατὰ κα-

Η δολοφονία του βασιλέως Γεωργίου.

— Με συγχωρείτε μία στιγμή, κύριε Πρέλιτς, την άκουσε να λέει κάποιος διαβάτης, που περνούσε εκείνη την στιγμή. "Έχω να σ'ας δώσω ένα λογαριασμό της γυναίκας σας..."

Ο Δικαστής αναγκάστηκε, φυσικά, να σταματήσει. Η Μαρία Μπουνέθα άνοιξε το τσαντάκι της και έβγαλε από μέσα ένα πιστόλι. Τέσσερις πυροβολισμοί αντήχησαν. Ο δικαστής άνοιξε το στόμα του και σωριάστηκε νεκρός στο πεζοδρόμιο.

Με μιάν άσπρατιαία κίνησι η Μαρία άκούμπησε την κανήν του πιστολιού στον κρόταφο της. Για μιάν στιγμής έβλεπασε, ένω άρκετοι διαβάται, ξεφωνίζοντας με αγανάκτησι, ώρμηδσαν προς το μέρος της. Κατόπιν το δάκτυλο της έπίσπε για πέμπτη φορά την σκανδιάλ και έπessε πλάι στο θύμα της, με το κρανίο τρυπνημένο πάρα νιά πέρα.

Σήμερα, στους επαναστατικούς κύκλους, το όνομα της Παι-
ρία Μπουνέβα προφέρεται με σεβασμό.

Τὰ μέλη της ΟΡΙΜ οἰονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἐπάγγελμα
 τους, ὀφείλουν νὰ δύνουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ μισθοῦ τους
 στὸ ταμεῖο τῆς Ὑπηρεσίας. Δὲν ἔχουν, ὅμως, νὰ σκεφθοῦν οὐ-

Ἄλλοίμονο στὸν ιδιοκτήτη πού ἔχει τὴν «τιμὴ» νὰ στεγάσει

στο σπίτι του ένα μέλος της δολοφονικής οργάνωσης και πού θα τολμήσει να του ζητήσει το νοίκι. Την άλλη μέρα στη θέσι του σπιτιού δεν θα υπάρχουν παρά μερικά μαυρισμένα έρείπια. Έκτος αυτού, τα μέλη της ΟΡΙΜ έχουν το καταληκτικό πρόνιο να μπαίνουν σε οποιοδήποτε έστιατόριο, να τρώνε ό,τι θέλουν και να φεύγουν άνευ όχλητος, χωρίς να πληρώσουν δικάρα.

«Αν μένετε στην Βουλγαρία, όπου βρίσκεται η Κεντρική Διοίκηση της 'Οργανώσεως, καί τυχόν θα έχετε αυτόκίνητο, πολύ πιθανόν ότι την τάδε ώρα το αυτόκίνητό σας πρέπει να βρίσκεται στην διάθεση της ΟΡΙΜ. Και τότε, αν είσθε πρόθυμος άνθρωπος, δεν θα φέρετε καμμιάν αντίρρηση, ούτε θ' απευθυνόσθε στην αστυνομία. Απλούστατα θα δώσετε το αυτόκίνητό σας με ένα ευγενικό χαμόγελο, στον άπειστα μένο της ΟΡΙΜ και θα περιμένετε μοιρολατρικά να σας το επιστρέψουν.

«Υστερα από ένα ακαθόριστο χρονικό διάστημα, θα λάβετε ένα δεύτερο σημείωμα, που θα σας πληροφόρησει ότι το αυτοκίνητό σας βρίσκεται στο τάδε μέρος και ότι είστε ελεύθεροι να το ξαναπάρτε. Παράdoξως, θα θρήνη πάντοτε το νεποσίμιο της θεοζίνης γεμάτο. Η ΟΡΙΜ σας εκφράζει μ' αυτό τον τρόπο την ελπίσκειά της.

Πρό καιροῦ, ἕνας γνωστός Βούλγαρος δημοσιογράφος ἔγραψε ἕνα σφοδρότατο ἄρθρο ἐναντίον τῶν φεβερῶ Κομιτάτου. Τὴν ἐπομένη, κάποιος ἀγνωστος τὸν ἐιδοποίησε τηλεφωνικῶς, ὅτι ἡ ΟΡΙΜ κάποιος καταδικάσει σὲ θάνατο.

Ο δημοσιογράφος, ξέροντας ότι οι τρομοκράται δεν απει-
λουν ποτέ στ' άδεια, κλείσθηκε στο σπίτι του και έπι τρεις ο-
λόκληρες έβδομάδες δεν ήγνηκε ούτε μία φορά έξω. Ένα από-
γευμα δέχθηκε την επίσκεψη του πατέρα του και ήγνηκαν
μαζί στον κήπο για να φυτέψουν μία τριανταφυλλιά. Α-
μέσως μία όμορφοτατή αντήχησε και ο δημοσιογρά-
φος έσπευσε να πάει προς το μέρος της, αλλά εκεί που ή-
ταν έτοιμος να περπάτησει προς το μέρος της, η αντήχηση
ήταν έσβησεν.

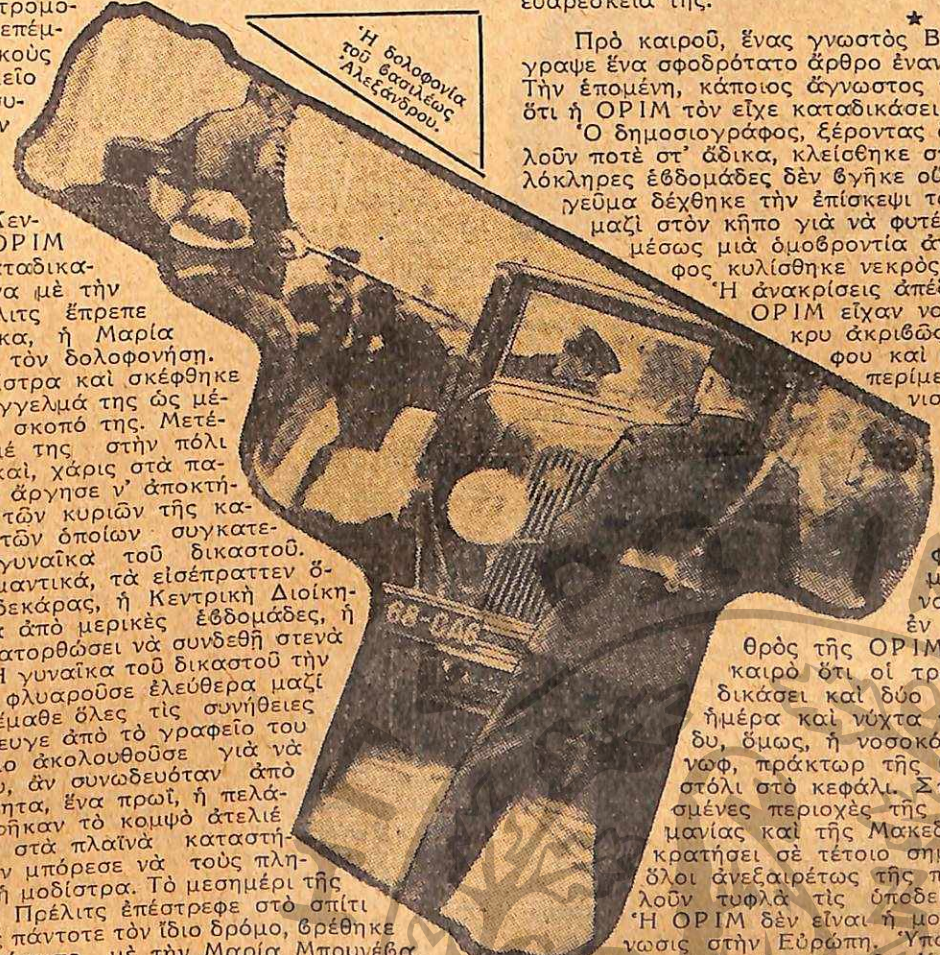
φος κυλιόσθηκε νεκρός στα ποδια του πατέρα του.
 Ή ανακρίσεις απέδειξαν ότι οι πράκτορες της
 ΟΡΙΜ είχαν νοικιάσει ένα δωμάτιο, αντί-
 κρου ακριβώς στο σπίτι του δημοσιογρά-
 φου και εκεί επί τρεις εβδομάδες έ-
 περιμεναν υπομονητικά να έμφα-
 νισθί το θέμα τους. Μόλις εί-
 δαν τον δημοσιογράφο να
 θγαίνει στον κήπο, έπυρο-
 βόλησαν από το παράθυρο
 και τον έσκότωσαν. Μερι-
 κούς μήνες μετά τον φόνο
 του δημοσιογράφου, δολο-
 φονήθηκε μέσα στο νοσοκο-
 μείο, όπου ένοσηλεύετο, έ-
 ναν ανώτερος αξιωματικός
 εν αποστολή.

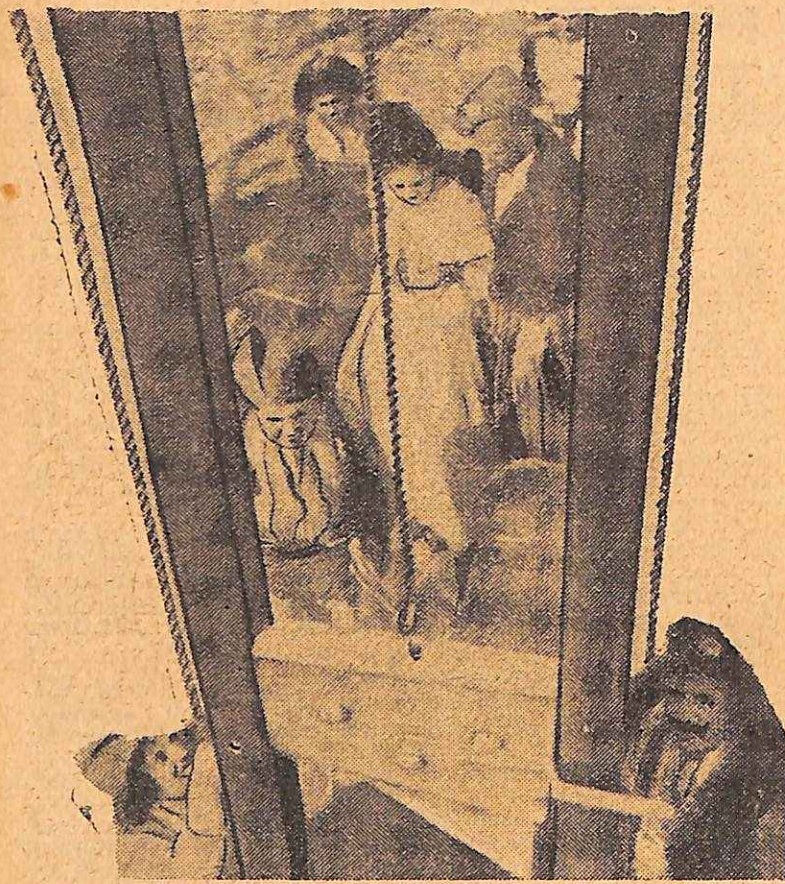
θρός της ΟΡΙΜ. Ήταν γνωστό από πολύν καιρό ότι οι τρομοκράται τόν είχαν καταδικάσει και δύο αστυνομικοί εφρουρούσαν ήμέρα και νύχτα τόν Βάλαρο του. Ένα βράδυ, όμως, η νοσοκόμα Κατερίνα Κωνσταντίνοφ, πράκτωρ της ΟΡΙΜ, τοῦ ἔδωσε ἕνα πιστόλι στό κεφάλι. Στήν Βουλγαρία καί σέ ὀρισμένες περιοχές τῆς Γιουγκοσλαβίας, τῆς Ρουμανίας καί τῆς Μακεδονίας, ἡ ΟΡΙΜ ἔχει τρομοκρατήσει σέ τέτοιο σημεῖο τοὺς χωρικοὺς, ὥστε ὅλοι ἀνεξαιρέτως τῆς πληρώνουν φόρους καί ἐκτελοῦν τυφλά τίς ὑποδείξεις τῶν πρακτόρων τῆς. Ἡ ΟΡΙΜ δέν εἶναι ἡ μοναδική τρομοκρατική ὀργάνωση στήν Εὐρώπη. Ὑπάρχει καί ἡ ΟΥΣΤΑΣΑ, ἡ φανερότερη ὀργάνωση τῶν Κροατῶν τρομοκρατῶν, πού πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐδολοφόνησε στήν Μασσαλία τόν βασιλέα τῆς Γιουγκοσλαβίας Ἀλέξανδρο.

Πολλές φορές, η ΟΥΣΤΑΣΑ και η ΟΡΙΜ συνεργάζονται στενά. Συγκεκριμένα στην περίπτωση της δολοφονίας του Άλφρεάνδρου, ο έκτελεστής του φόνου, ο περίφημος Κελεμέν, δεν ανήκει στην ΟΥΣΤΑΣΑ, αλλά στην ΟΡΙΜ. Οι Βούλγαροι τρομοκράτες, που γνώριζαν καλά το καταπληκτικό θάρρος του και τον φανατισμόν του, τον είχαν δανείσει στους Κρόατες ημοειδέατες τους.

Για τα μέλη της ΟΡΙΜ και για τους Ούτσαςσίδες, τουλάχιστον μπορεί να τη κανείς ότι έχουν κάποιο ιδεολογικό σκοπό. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με διάφορες άλλες οργανώσεις φανατικών εθνοπακτόνων της Αμερικής και, κυρίως, της Νοτίου Αφρικής. Αυτές έχουν ως αποκλειστικό σκοπό την εξόντωση των άλλων ανθρώπων. Στην Αποικία του Ακρωτηρίου, υπάρχουν δυο τέτοιες οργανώσεις δολοφόνων : οι Νινεζίται και οι Μπαζούρι, που ιδρύθησαν προ πολλών ετών από μαύρους καταδίκους των κατέρχων της Πραιτορίας. Για να γίνει κανείς μέλος των Μπαζούρι πρέπει να έχει δολοφονήσει χωρίς λόγο (1) τουλάχιστον δυο στενούς του συγγενείς.

A. O. A. O. — 59

να επάγγελμα αποτροπιαστικό, άπαισιο που προξενεί φρίκη και στη σκληρότερη ακόμη ψυχή, είναι το επάγγελμα του δημίου. Κι όμως, σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις χώρες θρέθηκαν άνθρωποι να το εξασκούν.

Χάρη στους αιγυπτιακούς παπύρους και στ' ανάγλυφα των μνημείων της Ασσυρίας και της Βαβυλωνίας, ξέρουμε ότι μόλις οι άνθρωποι άρχισαν να συγκροτούνται σε οργανωμένες Κοινωνίες, ένοιωσαν την ανάγκη του δημίου, του ανθρώπου δηλαδή που εξ επαγγέλματος χωρίς μίσος και χωρίς πάθος θα έβασάνιζε και θα έθανάτωνε όσους καταδίκασε το δίκαιον της φλόγης ή του λοχυροτέρου.

Έτσι δημιουργήθηκε και έκκρατησεν ο φρικτός θεσμός του δημίου. Δεν είναι δύσκολο να παρακολουθήσει κανείς την εξέλιξη του ανά τους αιώνες.

Στην Εύρώπη έως τον 18 αιώνα, στην Ασία και στην Αφρική έως σήμερα ακόμη — στις θάβραρες ή ημιπολιτισμένες χώρες, φυσικά — το κυριώτερο προσόν που απαιτείται από το δήμιο είναι η Ικανότης να βασανίζει το θύμα του όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα, χωρίς να το θανατώνει, ή μάλλον χωρίς να επιταχύνει τον θάνατο, που συνήθως επέρχεται από συγκοπή — εξ αιτίας των φρικτών πόνων — ή από εξάντληση. Αν δεν συμβεί αυτό, ο δήμιος, αφού εξαντλήσει όλα τα μυστικά της φρικτής τέχνης του, αποτελειώνει το θύμα με ένα όποιονδήποτε τρόπο.

Σχετικώς με τον «παγκόσμιο» χαρακτήρα του επαγγέλματος του δημίου, μέσα στην Ιστορία συναντούμε μόνο μία εξαίρεση: τας Αθήνας, την κοιτίδα του ευρωπαϊκού πολιτισμού, όπου, ως γνωστόν, οι καταδικασμένοι σε θάνατο, αυτοκτονούσαν, πίνοντας κώνειο.

Το επάγγελμα του δημίου — υπό την φρικτή μορφή που ανέφεραμε προηγουμένως — ήκμασε πρό πάντων στην Αρχαία Ρώμη, στην Κίνα — όπου ακμάζει ακόμη — και κατά των Μεσαιωνών. Αποτελούσε τότε πραγματική τέχνη, που γιά να την μάθαι κανείς, έπρεπε να κοπιάσει να την σπουδάσει.

Μπρεί, όμως, να πη κανείς ότι ποτέ δεν υπήρξε λαός ο οποίος να εξουσιάζει τους δημίους, οι οποίοι ενέπνεαν πάντοτε τρόμο, μίσος και περφορόνηση.

Και σήμερα ακόμη, τα αισθήματα του κόσμου γιά τους δημίους δεν έχουν αλλάξει φυσικά. Έχουν, όμως, αλλάξει οι ίδιοι οι δημίιοι. Δεν απαιτείται πιά απ' αυτούς η Ικανότης να βασανίζουν αντίθετο προσόν: όφειλουν να είναι σε θέση να θανατώσουν και χωρίς να τους προξενούν την μεγαλύτερη δυνατόν ταχύτητα. Σ' αυτό τους βοηθά βέβαια η επιστήμη της πολιτισμένης Αμερικής διαθέτοντας ηλεκτρική καρέκλα, στην Αγγλία τελειομο, την «γκιγιότινα».

Και τώρα άς ρίξουμε μία ματιά στη ζωή των περιφημοτέρων δημίων των δύο ή τριών τελευταίων αιώνων.

Πρώτον και καλύτερον έχουμε τον Σάρλ Σανσόν, τον ιδρυτή της δυναστείας των Σανσόν, τα μέλη της οποίας επί διακόσια περίπου χρόνια εξάσκησαν «μονοπωλιακώς» το επάγγελμα του δημίου σ' ολόκληρη την Γαλλία.

Η Ιστορία του Σάρλ Σανσόν είναι κάτι περισσότερο από παράξενη και αξίζει τον κόπο να την διηγηθούμε.

Στά 1662, ο Σάρλ Σανσόν ντε Λογκβάλ — έται άνομαζόταν τότε — υπηρετούσε ως υπολογαγός σ' ένα σύνταγμα στρατιωσιμένο στην Διέππη. Μιά μέρα, έπεσε από το άλογο και οι συνάδελφοί του τον μετέφερον στο σπίτι κάποιου αγνώστου, ο οποίος του επέδωσε με μεγάλη επιδειξιότητα τις πληγές του. Η κόρη του αγνώστου, η οποία ήταν νεωτάτη και εξαίρετη, κά έμορφη, περιποιήθηκε τον Σανσόν με μεγάλη άφοσίωση και δεν άργησε να του εμπνεύσει σφοδρόν έρωτα. Ο πατέρας της, όμως, άντελήφθη πολύ γρήγορα ότι κάποιος αίσθημα υπήρχε μεταξύ των δύο νέων και, προβλέποντας δυσάρεστα επακόλουθα, παρεκάλεσε τον Σανσόν να φύγει από το σπίτι του, μόλις θεσάι-ώθηκε ότι είχε άνταρρώσει.

Ο νεαρός υπολογαγός, όμως, και η Μαργαρίτα, η κόρη του αγνώστου, εξακολούθησαν να θλεπώνται κρυφά. Ο Σανσόν την έράτησε δυο — τρεις φορές τι εργασία έκανε ο πατέρας της, εκείνη όμως του έδωσε άόριστες απαντήσεις.

Μιά μέρα, κάποιος συνάδελφος του Σανσόν, είδε την Μαργαρίτα, την στιγμή του έλθαιε στο δωμάτιο. Το θράδυ, στην τοβέρνα όπου έτρωγαν, τον έπληρε κατά μέρος.

— Είδα την φιλένδα σου, σήμερα το άπόγευμα, του είπε. Τα συχαρητήριά μου. Είναι το ωραιότερο κορίτσι της Διέππης.

Ο Σανσόν δεν άντελήφθη την παγίδα που του έστηνε ο άλλος και χωρίς έλσε με ύπερηφάνεια.

— Δεν είναι μόνο έμορφη, αλλά και καλή, άπάντησε. Σκέπτομαι να την παντρευθώ...

— Να την παντρευτείς; Ξέρεις τί δουλειά κάνει; ο πατέρας της;

— Όχι.

— Τότε νάρθης εύριο το πρωί μαζί μου σε κάποιον μέρος και θα το μάθεις...

Πράγματι, την επομένη ώδήγησε τον Σανσόν έξω από τις φυλακές της Διέππης και εκεί του έδειξε τον πατέρα της αγαπημένης του να θσανίζη δημισίους διαφόρους καταδίκους.

— Κύτταξε, του είπε, ο πατέρας της γυναίκας που θέλεις να παντρευτείς είναι ένας άπαισιος δήμιος. Αν σέβεσαι την στολή σου έφείλεις να διακόψεις άμέσως κάθε σχέσι μαζί της...

Ο Σανσόν έζω φρενών, τον έροάπισε. Την ίδια μέρα μοιμάχησαν και ο Σανσόν τον έπληγωσε έλαφρά στον ώμο. Γιά να τον έκδικησέ ο άλλος διέδωσε σ' ολόκληρο το σύνταγμα και στην καλή κοινωνία της Διέππης τις οχέσεις του με την κόρη του δημίου.

Όπως ήταν έπόμενο, ύστερα από λίγο ο συνταγματάρχης έκάλωσε τον Σανσόν και του είπε με αυστηρό τόνο:

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

— Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει! Α.

Ποδύνηλο
το θάνατο!

ΜΙΑ ΤΙΠΟ
ΤΟΤΥΠΗ
ΕΡΕΥΝΑ

Η εὐθυμία, δὲν εἶναι συχνὰ παρὰ ἓνα προσώπειο
πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιον κρύβεται ὁ φρικτὸς μορφα-
σμός τοῦ θανάτου. Κἀτω ἀριστερὰ : Ὁ Ἀ-
λίνκολν. Ἀνω δεξιὰ : Ἡ Θέλια Τόντ.

— Μερικὲς ἡμέρες προτοῦ αὐτοκτονήσει, ἐνῶ φεύγαμε ἀπὸ
ἓνα γλέντι, ἡ Θέλια μού εἶπε : «Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει καμμιά χάρι
γιὰ μένα. Δὲν σκοτίζομαι οὔτε γιὰ τὸ μέλλον μου, οὔτε γιὰ
τὴν δόξα Βαρέθηκα νὰ ζῶ... Ποθὼ τὸν θάνατο...»

Αὐτὰ κατέθεσεν ἡ ἡθοποιὸς Πατρίσια ντὲ "Εστε στὸ δικα-
στήριο, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διαλευκάνῃ τὸ σκοτεινὸ μυστή-
ριο τοῦ θανάτου τῆς Θέλια Τόντ, τῆς περιφήμου «στάρ» ποὺ
εἶχε θρεθῇ νεκρὴ πρὶν ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες. Ἦταν ξαπλωμένη
στὸν μπροστινὸ καναπέ τοῦ αὐτοκινήτου της, μέσα σ' ἓνα γκα-
ράζ πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀναθυμιάσεις μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακός.

Προηγουμένως — καθὼς ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀπο-
τυπώματα καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ἱχνη — εἶχε ξεσκεπάσει τέσσε-
ρα μετὰ ἀλλήλα γεμάτα βενζίνη καὶ ἀκάθαρτο πετρέλαιο.

Ἡ ἀστυνομία ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.
Κανένας, ὅμως, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιὰτὶ μιά ζωὴ καὶ
καὶ εὐθυμὴ γυναίκα σὰν τὴν Θέλια Τόντ εἶχε αὐτοκτονήσει τὴν
στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θρικόταν στὸ ζενίτ τῆς δόξης της. Πάν-
τως, οἱ αἰσθηματικοὶ λόγοι ἀπεκλείοντο.

Ἐπειὰ ἀπὸ τὴν κατάθεσι τῆς Πατρίσια ντὲ "Εστε, τὸ δι-
καστήριο προσέφυγε στὰ φῶτα τῶν διασημωτέρων ψυχολόγων
καὶ ψυχιάτρων τῆς Καλλιφορνίας. Αὐτοὶ ἐξήγησαν εὐκολώτατα
τὴν αὐτοκτονία τῆς Θέλια Τόντ, ἀποκαλύπτοντας συγχρόνως
στὸ μεγάλο κοινὸ μιά τρομερὴ ψυχικὴ ἀσθένεια ποὺ ὁ περισσό-
τερος κόσμος ἀγνοεῖ τελείως.

Ἀς ἀφήσουμε, ὅμως, νὰ μιλήσῃ ὁ καθηγητὴς Ντόναλντ
Λόιντ, περίφημος γιὰ τὶς ψυχολογικὲς μελέτες του σ' ὁλόκλη-
ρὴ τὴν Ἀμερική :

«Κάθε ἄνθρωπος — εἴπεν ὁ καθηγητὴς στὸ δικαστήριο —
ἔχει θεθεῖα ριζωμένα μέσα του τὸ ἐνστικτὸ τῆς αὐτοσυντηρή-
σεως, τὴν ἐπιθυμία νὰ ζῇ καὶ μάλιστα νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴ
του, ἐξῆς καὶ ἀν' αὐτὴ ἡ παράταξις δὲν εἶναι παρὰ μιά πε-
ρίοδος τρομερῶν πόνων.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἀπολύτως ὑγιεῖς σωματι-
κῶς, μέσα στοὺς ὁποίους τὸ ἐνστικτὸ αὐτὸ ἐκφυλίζεται σιγά-
σιγά καὶ στὸ τέλος ἀντικαθίσταται ἀπὸ ἓνα ζωερὸ πόθο τοῦ
θάνατου. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ πεθάνουν καὶ αὐτὴ
ἡ σκέψις δὲν ἐγκαταλείπει οὔτε στιγμὴ τὸ μυαλό τους. Ἐν τού-
τοις ὑπάρχουν ἡ δὲ ἀραιὴ ἀντίθεση : σὲ ὁρισμένα ἄτομα ποὺ πά-
σχουν ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀσθένεια, ὁ πόθος τοῦ θανάτου
62 — Α. Ο. Δ. Ο.

βρίσκεται σὲ λανθάνουσα κατάσταση.

Γνωρίζω κάποιον ἀνθρακωρύχο στὴν Πενσυλβανία, τὸν
Οὐίλλιαμ Κρώζλας, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κλασσικὸ παράδειγμα
τῆς τελευταίας αὐτῆς περιπτώσεως : ἔχει τὴν μανία νὰ κοι-
μάται μέσα σ' ἓνα φέρετρο. Ὅταν τὸν ἐρώτησα γιὰτὶ ἐδιόλεξε
ἓνα τόσο μακάθριο εἶδος κρεββατιοῦ, μού ἀπάντησε :

— Δὲν ξέρω ! Μοῦ ἀρέσει !...

Στὴν ἴδια κατηγορίᾳ μὲ τὸν Κρώζλας ἀνήκει καὶ ὁ παγ-
κοσμῶς γνωστὸς Γάλλος κομμωτὴς Ἀντουάν, ποὺ συνηθίζει
νὰ κοιμάται μέσα σ' ἓνα γυάλινο φέρετρο. Αὐτός, ἄλλως τε, ἔχει
ἦδη κτίσει καὶ τὸν τάφο του.

Ἡ περίπτωση τοῦ Ἀντουάν θυμίζει τὸν Κάρολο Κουίνο,
βασιλεῖα τῆς Ἰσπανίας καὶ αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, ὁ ὁ-
ποῖος πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, εἶχε τὴν μανία νὰ κηδεύῃ
καθημερινῶς τὸν ἑαυτό του, ψάλλοντάς μαζὶ μὲ τοὺς καλογη-
ροὺς τὴν νεκρώσιμὴ του ἀκολουθία. Τὴ νύχτα, κοιμῶταν πάν-
τοτε μέσα σ' ἓνα μαυροντυμένο φέρετρο.

Στὴν πρώτη κατηγορίᾳ, στοὺς ἄνθρώπους δηλαδὴ ποὺ πο-
θοῦν τὸν θάνατο καὶ τὸ ξέρουν, ἀνῆκε ὁ μεγάλος Πρόεδρος τῶν
Ἠνωμένων Πολιτειῶν, Ἀβραάμ Λίνκολν. Αὐτός, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ
κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε πεθάνει ἡ μοναδικὴ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀγα-
πήσει, ἡ Ἀννυ Ράτλιτζ, ζοῦσε μὲ τὴν ἔμμενη σκέψι τῆς αὐτο-
κτονίας. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ Κογκρέσσο εἶχε διορίσει ὡς
ἀκόλουθό του τὸν περίφημο ἀστυνομικὸ Ἀλλαν Πίγκερτον, μὲ
τὴν ἐντολὴ νὰ προσέχῃ μήπως ὁ Πρόεδρος «κάνει καμμιά
τρελλία».

Τὸ παράξενο, ὅμως, ἢ μάλλον, τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι οἱ πε-
ρισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους ποὺ συνειδητὰ ποθοῦν τὸν θά-
νατο, φαίνονται συνήθως εὐθυμοί. Δὲν ἀποφεύγουν τὰ γλέντια,
νατο, χορεύουν, τραγουδοῦν !... Τὸ χιούμορ τοῦ Ἀβραάμ Λίνκολν
ἔχει μείνει παροιμιώδες. Οἱ φίλοι τοῦ Ἀβραάμ Λίνκολν τὸν
ἔβλεπαν συχνὰ νὰ λέῃ :

— «ὦ, Θεέ μου ! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω !...»

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περίπτωσι τῆς Θέλια Τόντ, ἡ κατάθεσις
τῆς Πατρίσια ντὲ "Εστε, εἶναι χαρακτηριστικὴ.
Πάντως, εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον γιὰ κάθε ψυχολό-
γο ἢ ψυχιάτρο, ὅτι πολὺ συχνὰ ἡ εὐθυμία δὲν εἶναι παρὰ ἓνα
προσώπειο, πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιο κρύβεται ὁ φρικτὸς μορφασμός
τοῦ θανάτου.»

Τὰ κρυμμένα ἐκατομμύρια τῶν Πειρατῶν...

Περιμένουν νὰ τ' ἀνακαλύψετε !

Σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῶν Ἠνωμένων Πο-
λιτειῶν, ἀπὸ τὸν Καναδὰ ἕως τὴν Φλωρίδα καὶ τὴν Ἀντίλλες,
στὴν περιοχὴ δηλαδὴ ὅπου ἀνθίσε ἡ μεγάλη πειρατεία,
ὑπάρχουν κρυμμένοι θησαυροὶ, ποὺ ἡ ἀξία τους, κατὰ τοὺς
μετριοτέρους ὑπολογισμούς, ξεπερνᾷ τὰ ἑξῆς ἐκατομμύρια
στερλίνες, δηλαδὴ τὰ 3.300.000.000 δραχμές !

Ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι, τὸ ἀσημι καὶ τὰ πολυτίμα πετρά-
δια, τὰ ἔβαψαν οἱ διάφοροι διάσημοι πειραταί, ποὺ ἐπὶ ὁλοκλή-
ρους αἰῶνες, τρομοκρατοῦσαν τοὺς ὠκεανούς καὶ λεηλατοῦ-
σαν ἀγρία τὶς ἰσπανικὲς, τὶς ἀγγλικὲς καὶ τὶς γαλλικὲς ἀποι-
κίες τῆς Ἀμερικής. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξία τῶν θησαυρῶν ποὺ ἔκρυ-
ψαν κατὰ καιροὺς τὰ θύματά τους, δὲν εἶναι λιγώτερο σημα-
ντικὴ. Τελευταίως παρετηρήθη στὰς Ἠνωμένες Πολιτείας μιά σο-
βαρὴ κίνησις πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν κρυμμένων θησαυρῶν καὶ
τὸ Κράτος, ὑστερὰ ἀπὸ ζωερὴ συζήτησι στὸ Κογκρέσσο, ἐπέ-
τρεψε τὴν ἴδρυσιν ἰδιωτικῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν θρυλικῶν ἐκατομ-
μυρίων. Καὶ ἔτσι σήμερὰ στὴν Ἀμερική ξανάρχισε τὸ κυνήγι
τῶν θησαυρῶν, ποὺ ἐξασκεῖ μιά τόσο ζωερὴ γοητεία στὴν ψυ-
χὴ κάθε ἀνθρώπου νέου ἢ γέρου καὶ, συγχρόνως, δημιουργή-
θηκε μιά πραγματικὴ πειρατικὴ φιλολογία.

Βασίζόμενοι στὶς πληροφορίες τῶν σοβαρωτέρων συγγραμ-
μάτων ποὺ πραγματεύονται τὸ ζήτημα, θὰ σὰς δώσουμε τὴν ἀ-
κριβῆ — σχετικῶς θέασις — τοποθεσίᾳ κάθε κρύπτης.

Ἦσως ὑποκύψετε στὸν πειρασμὸ καὶ ξεκινήσετε καὶ σεῖς
γιὰ τὸ κυνήγι τῶν θησαυρῶν. Πολὺ πιθανὸν δὲ νὰ σὰς εὐνοήσῃ
ἡ τύχη...

Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ βορειότερο σημεῖο τῆς «χρυσοφόρου
ἀκτῆς» ἀπὸ τὴν Ὠκ. Ἀϊλαντ ποὺ θρικόταται ἀντίκρου ἀκριβῶς
στὴ Νέα Σκωτία (Καναδὰς).

Ἐκεῖ σύμφωνα μὲ ἓνα θρύλο διαδεδομένο,
σ' ὁλόκληρὴ τὴν Ἀμερική καὶ μὲ διάφορα παλαιὰ
συγγραμματα, ὑπάρχει ἓνας θησαυρὸς ἀξίας
2.200.000 στερλινῶν. Τὸν ἔκρυψαν οἱ Ἰησοῦται
καλόγηροί τῆς Ὠκ. Ἀϊλαντ, ὅταν ἀναγκά-
σθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν ἀπὸ φόβο τῶν
πειρατῶν καὶ νὰ καταφύγουν στὴν Νότιο
Ἀμερική κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶ-
νος. Πολλοί, ὅμως, ὑποστηρίζουν ὅτι
τὸν θησαυρὸ τὸν ἔκρυψαν οἱ ἴδιοι οἱ
πειραταί. Ἡ κρύπτη θρικόταται μέσα σὲ
ἓνα πολὺ βαθὺ πηγάδι, ποὺ γέμισε ἀρ-
γότερα μὲ λάσπες καὶ νερὰ. Ἀνακαλύ-
φθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1713, ὁπότε
ἓνας ὄμιλος Καναδῶν κυνηγῶν κα-
τάρθωσε ν' ἀνασύρῃ ἀπὸ μέσα χρυ-
σάφι καὶ διάφορα κοσμήματα. Στὰ
1743 κάποιος δόκτωρ Λύντς ἐπεχεί-
ρησε νὰ ἐξαφάνῃ τὸ φῶς τῆς ἡ-
μέρας ὁλόκληρο τὸν θησαυρὸ, χω-
ρίς, ὅμως, νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἐπειὰ ἀπὸ σαράντα ὁλόκληρα χρό-
νια μιά ἀποστολὴ ἔφθασε στὴν Ὠκ.
Ἀϊλαντ, θρῖκε τὸ πηγάδι καὶ ἀπὸ
βάθος 80 μέτρων κατάρθωσε ν' ἀνα-
σύρῃ ἓνα κασόνι γεμάτο χρυσὲς ἀ-
λυσίδες, χρυσὰ καὶ ἀσημένια νο-
μίσματα, κοσμήματα καὶ διάφορα
ἄλλα πολυτίμα ἀντικείμενα. Ἐξ-
αφνικὰ, ὅμως, τὸ πηγάδι ἐξεεί-
λισε καὶ ἡ ἀποστολὴ ἀναγκάσθη-
κε νὰ διακόψῃ τὶς ἐρευνές της.

Κατόπιν ἡ κρύπτη ἐξαδόθηκε καὶ
μόλις σήμερὰ ξανάρχισε νὰ γίνεταί
λόγος γιὰ τὰ ἐκατομμύριά της. Νο-
τίως τῆς Ὠκ. Ἀϊλαντ ὑπάρχουν σὲ μι-
κρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῶν
Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὰ νησιά τοῦ
Σέλτς, ὅπου ὁ πειρατὴς Τζῶν
Κουέλτς ἔβαψε στὰ 703 τοὺς θησαυ-
ροὺς του. Ἐπειὰ ἀπὸ μερικὰ χρό-
νια ὁ Κουέλτς συνελήφθη καὶ πέ-
θανε στὴν κρεμάλα, παίρνοντας μαζὶ
του τὸ μυστικὸν τῆς κρύπτης τῶν
θησαυρῶν του. Ἐν τούτοις, δέκα
μῆνες μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό του, ὁ
καταμαρτύρητος Στέφεν Σκόπωλ κα-
τάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ
νησιά τοῦ Σέλτς μιά κάσσα γεμάτη

νομίσματα ἀξίας 10.
000 στερλινῶν. Εἶναι
θέβαιο, ὅμως, ὅτι αὐ-
τὸ τὸ ποσὸν ἀποτελεῖ
ἓνα ἐλάχιστο μέρος
τῶν κρυμμένων θησαυ-
ρῶν τοῦ Κουέλτς. Οἱ
ναυτικοὶ θεθαλιῶνουν
ὅτι τὸ φάντασμα τοῦ
φοβεροῦ κακούργου
ἐπισκέπτεται συχνὰ
τοὺς θράχους τοῦ νη-
σιοῦ. Στὸ λαϊμὸ του
εἶναι περσμένη, πάν-
τοτε μιά θηλιά...

Παρὰ κάτω, σὲ τρία
διαφορετικὰ σημεῖα
τῆς ἀκτῆς, εἶναι θαμ-
μένοι οἱ θησαυροὶ τοῦ
Κάπταιν Κίντ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς περιφημο-
τέρους πειρατὰς ποὺ ὑπῆρξαν ποτὲ.

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ, μέσα στοὺς ἄμους μιάς μαγευτικῆς
ἀμερικανικῆς πλάζ, τοῦ Σάουθαμπτον Μπέυ, ἓνας ἄλλος περι-
θότος πειρατὴς, ὁ Τζάκλς Γκίμπς ἔκρυψε τὰ προϊόντα τῶν
«κόπων» του. Κι' αὐτός, ὅμως, σὰν τὸν Κουέλτς, πέθανε στὴν
ἀγχόνῃ, χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ τὴν κρύπτη τῶν ἐκατομμυρίων του.

Ὁ καπετὰν Τήτς, ὁ φοβερός «βασιλεὺς τῶν θαλασσῶν καὶ
τῆς ξηρᾶς», ποὺ ἐπὶ εἰκοσι ὁλόκληρα χρόνια χαράσωνε ἀμεί-
λιτα καὶ λεηλατοῦσε τὴν Καρολίνα, τὴν Φλω-
ρίδα, τὴν Γεωργία καὶ τὸν Μεξικανικὸ
Κόλπο, ἀφού ἔκρυψε τὰ ἐκατομμύριά
του σὲ κάποιο μυστηριώδες μέρος, ἐξ-
καθάρισε μέχρι τελευταίου τοὺς ἀν-
δρας τοῦ πληρώματος τοῦ καρα-
βιοῦ μὲ τὸ ὅποιο εἶχε μεταφέρει
τοὺς θησαυροὺς του. «Ἐτοίμο
νὼν ἐγὼ καὶ ὁ διάβολος ξέρουμε
ποὺ τοὺς ἔχω παραχώσει.» Σή-
μερὰ, ὅμως, θεωρεῖται θέβαιο,
ὅτι ἡ κρύπτη τῶν ἀμυθήτων θησαυ-
ρῶν τοῦ καπετὰν Τήτς θρικόταται σὲ
ἓνα νησάκι ποὺ ἀπέχει μόλις πε-
νήντα μίλια ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς
Φλωρίδας. Ἡ Ἀννα Μπόνου
καὶ ἡ Μαίρη Ρήντ, ἡ δύο πε-
ρίφημες πειρατίνες, ἔκρυψαν
τοὺς θησαυροὺς τους ποὺ
ὑπολογίζονται σὲ ἀρκετὲς
ἐκατοντάδες χιλιάδες λιρῶν
στερλινῶν σὲ διάφορα
ἐρευνήσι τῶν Ἀντι-
λλῶν. Ὁ τελευταῖος ἀ-
πὸ τοὺς μεγάλους
πειρατὰς, ὁ Μπίλνυ
Μπάουλεγκς, π. ο. ὁ
πέθανε πικνιλοῦ-
τος στὰ 1888, ὁ-
πότε ἀπὸ πειρα-
τικὴ σταδιοδρομία 60
ἐτῶν (!), ἔκρινε ἐ-
πίσης ὅτι ἦταν ἀσφα-
λέστερο νὰ κρύψῃ
τοὺς θησαυροὺς του
σὲ κανένα ἐπόμερο ση-
μεῖο τῆς Ἀμερικανικῆς
ἀκτῆς, παρὰ νὰ τοὺς κα-
ταθέσῃ σὲ Τράπεζα. Σήμε-
ρὰ οἱ εἰδικοί πιστεύουν ὅτι ἡ
κρύπτη τοῦ Μπάουλεγκς θρί-
σκειται σ' ἓνα κολλίσκο τῆς
Γεωργίας. Ὅποιοι κατορθώ-
σῃ καὶ ἀνακαλύψῃ τὸν
θησαυρὸ τοῦ τρομεροῦ
πειρατοῦ, θὰ βρῇ μέ-
σα σ' αὐτὴν τὴν κού-
πτη χρυσάφι ἀξίας 200
χιλιάδων λιρῶν.

Ἡ Ἀννα Μπόνου, ἡ τρομερὴ πειρατίνα, ποὺ
ἀρχισε τὴν περιπετειώδη ζωὴ της ἀπὸ ἔρωτα
γιὰ κάποιον πειρατὴ.

